Nora Roberts

Promite-mi viitorul

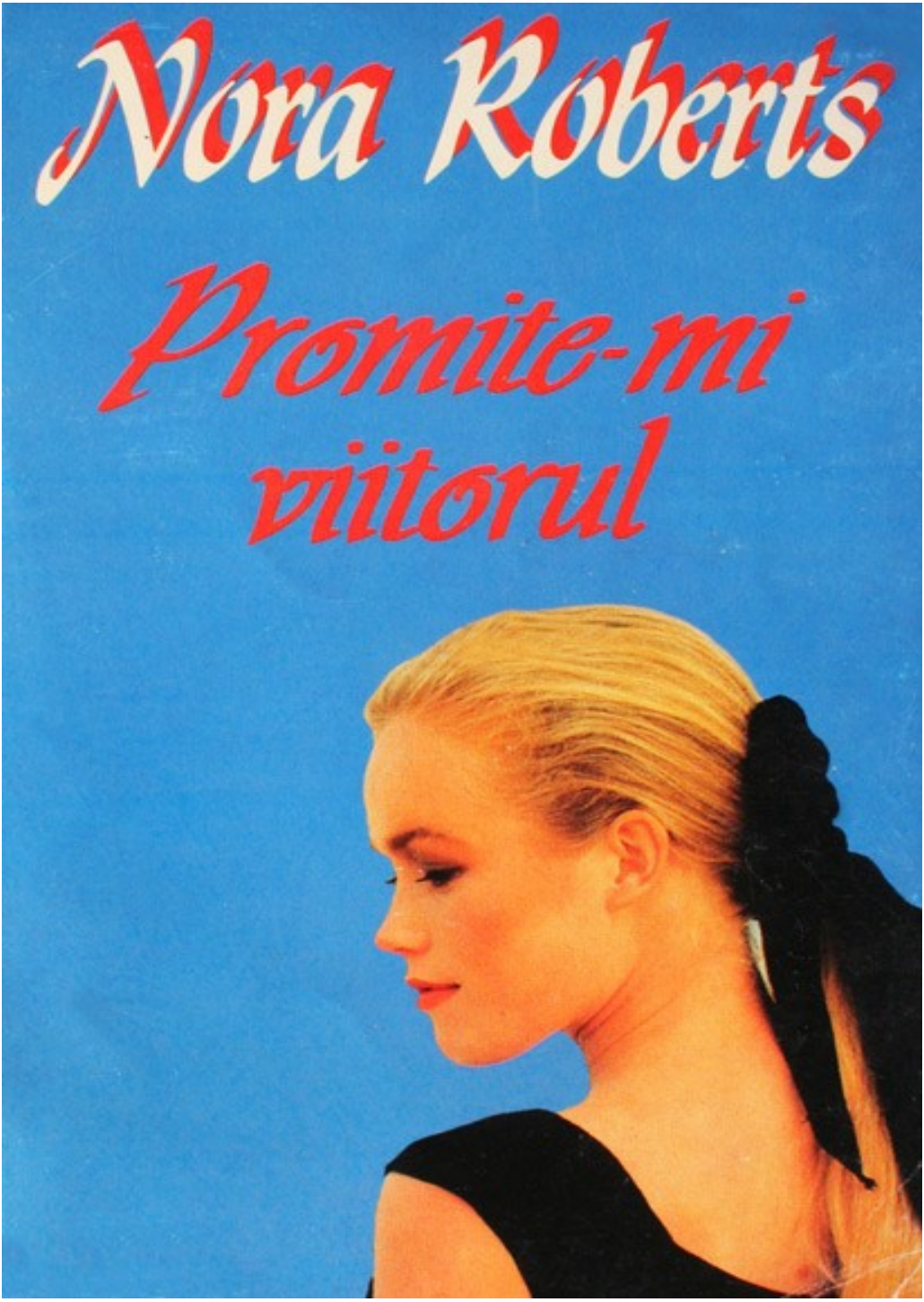

NORA ROBERTS

PROMITE-MI VIITORUL

PROMISE ME TOMORROW by
NORA ROBERTS

CAPITOLUL 1

Era o clădire armonioasă şi fără cusur. Primele cinci etaje parcă formau un cub format din ferestre de sticlă. Pe acest piedestal se înălţa un turn de sticlă care părea de filigran în ciuda celor cincizeci de etaje. Dădea impresia că pluteşte în imponderabilitate pe cer.

Sarah stătea în soarele strălucitor, umbrindu-şi ochii cu mâna. Îşi lăsase capul pe spate astfel încât să poată privi ultimul etaj. Pe faţa ei se putea observa acea admiraţie a studentului de artă care contemplă opera bătrânului maestru.

Turnul cu supleţea arhitecturii sale împreună cu grația liniei orizontale şi combinaţia perfectă dintre formă şi funcţional exprimau desăvârşire artistică. Înălţimea şi supleţea turnului dădeau o notă de eleganţă – dar şi de forţă. Intuia existenţa unei puteri. Sarah aprecia puterea

Ştia că Haladay venise din Arizona în urmă cu treizeci de ani din cauza unor probleme de sănătate pe care le avea soţia sa. După moartea ei, centrul firmei Haladay rămăsese în Phoenix, deşi deţinea filiale împânzite în întreaga lume. Sarah dorea ca Haladay să se evidenţieze ca om la fel de interesant ca şi clădirea. Încetă să mai examineze faţada înaltă de cincizeci de etaje, se

uită repede la stânga şi la dreapta, după care traversă strada.

Holul de la intrare era spaţios fiind mai răcoare înăuntru decât afară pe trotuar. Mozaicul pardoselii lucea în lumina candelabrelor argintii. Pe pereţi atârnau picturi cu scene din Arizona, cu deșerturi, dealuri, câmpii, canioane şi cu un desen foarte expresiv al unei indience Navajo.

Artistul din ea era atras de portret în timp ce citadinul era intimidat de măreţia şi dimensiunea peisajelor. Pe lângă acestea se mai găsea şi o colecţie de cactuşi, un aranjament floral, câteva fotolii şi câteva canapele. Era un hol mare şi răcoros. Pe un perete de un bej decent aşteptau un şir de lifturi.

Am ajuns, îşi spuse scuturându-se de o anumită tensiune. Nimic nu este mai nepoliticos decât să întârzii la o întâlnire la care eşti programat.

În timp ce se îndrepta spre lifturi, îşi îndreptă pe şold poşeta de piele ce atârna peste sacou, după care apăsă pe un buton şi aşteptă.

—Mă scuzaţi domnişoară!

Se întoarse şi se află în faţa unui poliţist îmbrăcat în uniformă. Avea o faţă colţuroasă şi marcată de viaţă cu ochi obosiţi. Sarah avea o slăbiciune pentru oamenii cu ochii obosiţi. Ea încercă să-i însenineze printr-un surâs fugar platitudinea profesională.

—O zi bună şi frumoasă.

Aspectul ei încântător avu efect. Nu-i răspunse la salut, în schimb însă îşi trase imediat burta.

—Unde doriţi să mergeţi?

—Am o întâlnire cu Byron Lloyd.

—Cum vă numiţi, domnişoară?

—Sarah Lancaster.

Aruncă o privire fugară spre tăbliţa pe care era scris numele său, după care îi zâmbi din nou.

Zâmbetul ei sincer şi fermecător fusese decisiv.

—Etajul cincizeci. Îi voi anunţa pe cei de sus că vă aflaţi în drum spre ei.

—Mulţumesc, Joe.

În cele din urmă adăugă:

—Arăt cât de cât acceptabil?

Purta părul împletit într-o coadă groasă prinsă la ceafă într-un coc. Costumul ei format din trei părţi era înveselit de o bluză de un roz aprins.

—Arătaţi chiar drăguţ.

Înainte de a intra în lift, Sarah îi oferi din nou un zâmbet deoarece considera că o laudă mai mare decât cea exprimată prin cuvintele lui Joe nu i se putea aduce.

—Uraţi-mi mult noroc, îl rugă ea.

Ceea ce şi făcu în timp ce uşile liftului se închideau în urma lor.

—Cred că am nevoie de noroc, şopti ea şi trase adânc aer în piept

Această discuţie care urma s-o aibă cu Lloyd Byron reprezenta o piatră de încercare a vieţii ei

profesionale de până atunci.

Sarah în acea perioadă era puternic preocupată de cariera ei de arhitect. Dorea neapărat să lucreze pentru Haladay. În timp ce se uita la cifrele mici şi roşii care îi indicau faptul că se apropia de etajul cincizeci, îşi aminti că dialogul de prezentare din New York decursese bine. Primul pas al ei în solicitarea postului fusese trecut cu succes. Al doilea pas, dialogul de prezentare cu şeful filialei din Manhattan, a mers cât se poate de bine. Al treilea trebuia să fie de asemenea un succes. Acest lucru rezulta în mod logic, sau poate că nu? Sarah îşi muşcă buza inferioară.

Atunci când îi convenea cum îi merg treburile dorea ca ele să decurgă în mod consecvent. Unu, doi, trei, fără ocolişuri, în mod direct! Al treilea pas era Byron Lloyd. În imensa firmă Haladay, Maxwell Haladay avea doar mai multă putere decât bărbatul de la etajul cincizeci.

Încrederea de sine pe care Sarah o avea în mod natural dispărea odată cu creşterea numerelor. Un post de arhitectă la firma Haladay îi dădea posibilitatea să înlocuiască o carieră profesională cât de cât de succes cu una strălucitoare. La alte firme ar proiecta doar clădiri, la Haladay în schimb putea proiecta clădiri importante. Dacă Sarah tot era arhitectă, atunci dorea să construiască ceva măreţ. Ambiţia

a mânat-o să facă o facultate după care a ajuns într-un birou new-yorkez de renume, iar acum la Haladay Enterprise. Tot trei paşi au fost necesari şi pentru aceasta. O problemă simplă de matematică, se gândi ea, muşcându-şi din nou buza inferioară. Sarah ştia că avea mult talent şi că va putea realiza şi cel de-al treilea pas. Avea nevoie doar de un prilej favorabil. În timp ce privea cum numerele se schimbau de la patruzeci spre cincizeci, se întrebă dacă Byron Lloyd îi va oferi această şansă.

Totul depindea de următoarea jumătate de oră. *Nu-mi pot permite să las nervozitatea să mă domine. Byron Lloyd trebuie neapărat să mă vadă ca pe o persoană capabilă, cu încredere şi stăpânire de sine. Şi astfel mă şi manifest... în majoritatea cazurilor. Ar fi mult mai simplu pentru mine dacă nu aş ţine atât de mult la postul acesta.* Sarah oftă, însă când uşile se deschiseră, ridică bărbia. Era hotărâtă să obţină postul.

Camera de primire a etajului cincizeci avea un covor de culoare aurie. Grosimea de câţiva centimetri a covorului o făcu pe Sarah să se gândească la faptul că nici măcar un toc cui al unui pantof nu l-ar putea pătrunde pentru a atinge podeaua.

Cele trei secretare care se aflau acolo o cercetară scurt. Imediat o şatenă, mică de

statură veni repede spre ea. Părul lins până la bărbie cu o tunsoare de paj îi scoteau în evidenţă trăsăturile feţei cu ochii rotunzi şi verzi. Deşi se mişca cu abilitate, Sarah ajunse la concluzia că graţia ei era mai degrabă studiată decât naturală. Când s-a apropiat, Sarah sesiză o uşoară mireasmă de parfum Aprege.

—Domnişoara Lancaster, eu sunt Kay Rupert, secretara domnului Lloyd.

Kay îi întinse mâna.

—Sper că aţi avut un zbor plăcut.

—Da.

Deoarece mâna lui Kay i se părea rece îi dădu repede drumul.

—Îmi face plăcere să zbor de la est spre vest. Se uită la ceas şi calculă diferenţa de timp.

—Bineînţeles că tot timpul câştigat se pierde când zbori înapoi, astfel că în realitate nu se schimbă nimic cu adevărat.

Ca răspuns la surâsul strălucitor al Sarei, Kay ridică aproape imperceptibil sprânceana.

—Nu, nu prea. Domnul Lloyd vă aşteaptă. Dacă doriţi să veniţi cu mine.

Secretara perfectă, se gândea Sarah. Slavă Domnului că nu este a mea.

O urmă pe Kay prin două uşi cu geam, care duceau spre un culoar larg. Pereţii sidefii erau vopsiţi fără cusur şi ofereau un fundal admirabil pentru picturile care erau atârnate acolo.

Spre nemulţumirea lui Kay, Sarah se opri să privească la un Matisse.

—Aparţine colecţiei domnului Lloyd, îi spuse Kay scurt.

Un om cu gust, se gândi Sarah în timp ce-şi rodea buza de jos. Şi cu mijloace materiale. Acest gând îi pricinui o nervozitate neliniştitoare pe care o resimţi în stomac. Un colecţionar. Se întoarse din nou spre Kay şi privirile lor se întâlniră. După cum îi era obiceiul, se uită deschis la secretară, fără să încerce să-şi ascundă privirea cercetătoare; zâmbetul ei nu dispăru nici când simţi crescând în cealaltă femeie un sentiment de jenă.

—Este frumos tabloul, spuse cu simplitate şi i se alătură din nou lui Kay.

Kay se întoarse şi îşi continuă drumul pe culoar. Femeia aceasta face cu siguranţă treabă bună, însă colaborarea cu ea nu este în nici un caz o plăcere. După ce bătu scurt, Kay deschise o uşă şi trecu pragul.

—Domnişoara Lancaster este aici, domnule Lloyd.

Cu decenţă, lucru la care Sarah se şi aştepta din partea ei, Kay se retrase şi dispăru.

Sarah nu putu să perceapă nimic din camera în care se afla. Avu pentru o clipă impresia că într-un mod cu totul ciudat timpul se oprise în loc. Câmpul ei vizual se îngustă concentrându-se

asupra bărbatului care se ridică din spatele unui birou din lemn de abanos. Când se îndreptă spre ea, Sarah fu cuprinsă de o teamă puternică şi intensă pe care o simţea ca pe o durere ascuţită. Îl auzi ca din depărtare rostindu-i numele, vocea lui părându-i-se că avea ceva cunoscut. Îi trecu prin minte gândul că nu mai putea da înapoi odată ce dădea mâna cu aceea care era întinsă spre ea.

—Domnişoară Lancaster, vă este bine?

Sarah îşi scutură capul ca un scafandru care iese dintr-o dată la suprafaţa apei, forţându-se să inspire aer în plămâni după care să-l expire. Nervii, îşi spuse. Şi prea mult soare.

—Da, da, mulţumesc, murmură ea, după care îşi aşeză mâna în mâna lui. Strângerea lui era caldă şi puternică.

—Mă tem că am stat prea mult la soare, uitându-mă la clădire. Zâmbi în speranţa de a face uitată apariţia ei stângace.

El nu spuse nimic. Mâna ei zăbovea rece în a lui. Statură o clipă şi se uitară unul la celălalt.

Era mai mare decât se aşteptase, atât faţa cât şi corpul său exprimau o slăbiciune animalică. Părul des şi puţin ondulat era de un negru închis, care în lumina soarelui bătea probabil în albastru. O piele bronzată se întindea peste oasele feţei. Avea o faţă trasă şi osoasă ca cea a unui luptător sau a unui învăţat. După părerea ei

aceasta era în contradicţie cu croiala perfectă a costumului său

Contrastul îi plăcu din prima. Sprâncenele sale erau uşor arcuite deasupra unor ochi mari, cu pleoape lăsate şi surprinzător de albaştri.

—Mi-am închipuit că arătaţi altfel, spuse Sarah. Zâmbind, aştepta ca el să-i dea drumul la mână.

Byron înclină capul, continuă însă să-i ţină mâna strânsă deoarece simţi cum căldura se scurgea din nou în ele.

—La ce v-aţi aşteptat?

—Acum nu mai ştiu precis.

Arătă cu mâna spre câteva fotolii, după care o conduse prin cameră. Sarah se lăsă într-un fotoliu moale, capitonat din piele de culoarea fildeşului.

—Pot să vă servesc cu ceva? întrebă el.

O excursie în Grecia, un Mercedes 450 SL şi un frigider cu termostat! Sarah îşi exprimă primele trei dorinţe care îi trecură prin minte. Îi mergea din nou mai bine.

—Nu, răspunse, zâmbind apoi deschis. Mulţumesc.

Byron sesiză acea licărire de umor, nu se exprimă însă în legătură cu ea. Când se aşeză în spatele biroului său, Sarah observă cum adopta inconştient o atitudine autoritară. Acum corespundea aşteptărilor ei. I se părea că

autoritatea i se potriveşte foarte bine.

—Dave Tyson de la filiala noastră din New York şi-a exprimat o părere pozitivă în legătură cu dumneavoastră. Vocea sa era joasă şi blândă ca a unui scotch vechi. Sarah observă că avea mâini mari cu degete lungi, ca un muzician sau ca un chirurg. În timp ce vorbea îşi ţinea liniştit mâinile pe birou. Atenţia pe care Sarah o acordase mâinilor o îndreptă acum spre faţa lui. O faţă foarte atractivă, de o senzualitate făţişă, cu ochi care te vrăjeau deoarece în spatele lor se ascundeau secrete.

—Mă bucur să aud acest lucru, răspunse ea.

În timp ce se rezema cât de cât destinsă în fotoliu încerca să-şi închipuie că se făcea comodă mai degrabă pentru o şuetă, decât pentru un dialog în care trebuia să se prezinte.

—Presupun că datorită lui m-aţi invitat la această discuţie.

—Evoluţia dumneavoastră profesională a avut o mare importanţă, observă el. Domnului Haladay i-a plăcut foarte mult.

În timp ce el continua să vorbească, Sarah medita la minunea că Maxwell Haladay îi citise personal biografia.

—Haladay Enterprises este, după cum desigur ştiţi, cea mai mare şi diversificată societate de construcţii din Statele Unite. Rigla de măsurare este situată foarte sus şi nu angajăm decât

specialişti. Domnul Haladay a fost impresionat de proiectele dumneavoastră şi de clădirile la care aţi colaborat.

—Recomandarea lui Tyson este un alt punct în plus pentru dumneavoastră. El este de părere că lucrările dumneavoastră pentru Boumell şi fiii dovedesc creativitate şi pricepere.

—Îmi place ceea ce aud.

Sarah se încruntă scurt.

—Nici nu bănuiam că domnul Haladay face cercetări atât de minuţioase în ceea ce priveşte posibilii viitori colaboratori.

—Domnul Haladay este interesat de toţi angajaţii, o asigură Byron. De ce doriţi de fapt să părăsiţi Boumell şi să lucraţi pentru Haladay?

Sarah se aştepta la o asemenea întrebare, dar nu se gândise că i se va pune atât de deschis. Era surprinsă în mod plăcut.

—Pentru că doresc să construiesc clădiri importante. Această şansă nu mi se oferă la Boumell, la Haladay în schimb da.

—Sunteţi ambiţioasă sau obsedată de idei?

—Ambele.

Răspunsul îi veni ca din puşcă.

O clipă se uită inexpresiv la ea. Sarah se întrebă dacă răspunsul ei nu fusese prea pripit. Poate că ar fi trebuit să procedeze mai diplomatic şi nu cu atâta sinceritate.

—Aţi fost studenta lui William Turhane la City

College în New York. Vă apreciază foarte mult, spuse Byron.

—Da? Zâmbi. Când eram studentă acolo aceasta se întâmpla foarte rar. Mă aduceţi la disperare, mi se pare, era expresia lui preferată. Una potrivită oricum, de asta sunt sigură.

Sarah făcu o pauză scurtă, după care se hotărî să îndrăznească să facă saltul.

—Poate îmi puteţi explica ceva. Când s-a anunţat că Haladay Enterprise caută un nou arhitect trebuie să vă fi scufundat în nenumărate cereri. Cu siguranţă că o sumedenie de solicitatori dispuneau de mai multă experienţă decât mine. Cum de am ajuns atât de departe?

Byron ezită un moment. Scoase o tabacheră de aur din buzunarul hainei şi i-o întinse Sarei.

Refuză dând din cap.

În câteva secunde el îşi schimbă părerea despre ea. Frumuseţea ei îl uimise pentru o clipă, la fel ca şi vulnerabilitatea devenită vizibilă pentru o clipă în momentul intrării ei în birou. Fusese informat că Sarah Lancaster era o persoană independentă, că era simpatizanta democraţilor, aripa stângă, că era interesată mai mult de artă şi de filme vechi decât de politică. Se considera că avea un talent deosebit şi că era o excentrică. Acum îşi dădea seama că mai este şi sinceră şi deschisă. Deşi îi simţea nervozitatea, îi plăcea că se putea stăpâni fără

ca efortul ei să devină vizibil. Se lăsă pe spate şi îşi încrucişă degetele lungi.

—Faceţi parte din cei mai buni cinci la suta ai promoţiei dumneavoastră la City College. Lucrările dumneavoastră pentru Boumell dovedesc potenţial şi o bogăţie de idei. Ne-a impresionat în mod deosebit proiectul bisericii unitariene din Buffalo pe care l-aţi făcut.

Sarah asculta cu sprâncenele ridicate. Nu se simţea deloc măgulită deoarece el vorbea la fel de impersonal şi la subiect ca un automat. Biserica unitariană o proiectase singură.

—Aţi fost descrisă ca o persoană deloc convenţională.

Făcu o pauză şi observă cum faţa ei avea o expresie surprinsă. Pentru o clipă îşi pierduse obişnuitul scut protector şi Byron apucă să vadă o licărire de nesiguranţă.

—Într-adevăr, continuă el, dorind să urmărească acest fir ca să poată vedea cum reacţionează, aţi fost caracterizată ca extrem de candidă.

Preţ de o bătaie de inimă Sarah tăcu. Gândurile i se învălmăşeau. Cine s-o fi exprimat astfel?

Din vocea lui Byron nu putea să deducă dacă a fi candid reprezenta un avantaj sau un dezavantaj pentru ea. Să nege? Să aprobe? Ştia cât de uşor îşi putea rata postul cu un răspuns

greşit.

—Candidă, sună atât de preţios, replică, în speranţa de a da o impresie nepăsătoare. Neconvenţională, ar putea fi adevărat, depinde ce se înţelege prin aceasta. Am auzit că Maxwell Haladay însuşi este un om neconvenţional.

Ochii lui Byron nu divulgau nici acum gândurile sale. Este cam sadic, concluzionă ea. Merită toate acestea pentru un post? se întrebă ea, rezistând privirii sale fără măcar să clipească. Dumnezeule, da. Merita postul. Se forţă să-şi destindă umerii.

Byron îşi stinse încet ţigara. Din spatele lui lumina pătrunzând prin sticla fumurie cădea oblic pe biroul său.

—Cu siguranţă că Dave Tyson v-a prezentat în detaliu partea financiară a acestei poziţii.

Schimbarea temei atât de brusc aproape că o scoase pe Sarah din echilibrul ei.

—Da, mi-a prezentat care este salariul şi posibilităţile sociale ale firmei.

Byron ridică sprânceana văzând cât de uşor trecea cu vederea peste facilităţile sociale oferite de firmă şi peste faptul că schimbându-şi postul avea parte de un salariu mai mare cu zece mii de dolari pe an.

—Sunt alţi factori care au o mai mare importanţă pentru mine. Mă interesează câtă libertate de creaţie aş avea ca arhitect şi cât

control deţin în faza de construcţie asupra unei clădiri proiectate de mine.

Byron o privi. Nu-i scăpă timbrul aspru al vocii ei, o voce de noapte. Se uita la mâinile ei delicate şi graţioase, la unghiile tăiate scurt nu la modă şi nelăcuite care gesticulau pline de viaţă.

Era după părerea lui plină de contradicţii. Îi plăcea sinceritatea ei, însă mai zăbovi să-şi dea sentinţa.

—În primul rând libertatea de creaţie depinde de munca creatoare pe care o depuneţi. Domnul Haladay îşi arogă dreptul de a avea ultimul cuvânt de spus, dar dacă nu ar aprecia capacitatea de decizie a colaboratorilor săi, aceştia nu ar lucra pentru el. În al doilea rând, este necesar, se înţelege, ca arhitecţii să supravegheze anumite sectoare de construcţii dintr-un proiect realizat de ei.

Sarah se ridică.

—Înţeleg, murmură ea şi începu să se plimbe prin cameră.

Răspunsurile lui nu-i plăceau întrutotul. Dar cel puţin, îşi aminti ea, i-a răspuns. Însemna şi aceasta ceva.

—Culori liniştite, care dau autoritate, observă ea în timp ce mângâia faţa de masă din material textil.

—Culoarea fildeşului, crem, bej.

Sarah aprecia biroul ca având aproximativ treizeci şi cinci de metri pătraţi şi considera că era dotat cât se poate de bine. Îşi dădea seama că biroul în culorile sale neutre şi cu suprafeţele sale netede nu dezvăluia nimic din viaţa interioară a acestui bărbat. Doar intuiţia îi spunea că nu era nici neutru şi nici neted. *Poate că în afara acestei încăperi, fără toate dichisurile din birou şi fără fotoliile de piele, am avea să ne spunem ceva unul celuilalt*.

—Locuinţa dumneavoastră trebuie să fie aranjată altfel, îşi dădu cu părerea, permiţând astfel gândurilor ei să ajungă la suprafaţă.

Se întoarse către Byron, se uită lung şi rece la el simţindu-se ca la un joc de şah. Dacă tot a fost făcută mat, atunci dorea să se retragă cu steagurile fluturând.

—Nu sunt bună pentru conversaţii amabile, explică ea, însă sunt o arhitectă bună.

— Şi una foarte tânără, replică Byron, care împotriva voinţei lui era fascinat de ea.

Observă o licărire de supărare în ochii ei.

—Mărturisesc că sunt vinovată.

Vocea ei era rece şi cu o undă de mânie.

—Am douăzeci şi şase de ani, ceea ce înseamnă că de abia mi s-a şters creta şcolii de sub unghii.

—Nu trebuie să vă scuzaţi pentru vârsta dumneavoastră, domnişoară Lancaster. Tinereţea dumneavoastră este unul dintre

motivele pentru care domnul Haladay doreşte să vă ofere acest post.

La aceste cuvinte Sarah îşi ridică privirea.

—Înţeleg că-mi oferiţi acest post?

—Nu, o corectă Byron. Domnul Haladay vă oferă postul.

Sarah se întoarse spre fereastră şi aşteptă să i se aşeze din nou gândurile.

Sperietura iniţială cedă locul unui amestec de bucurie, sentiment triumfal, emoţie şi teamă. Teama apăru pe neaşteptate, părând să-i spună:"Acum ţi se oferă şansa, Sarah. Restul depinde de tine. N-o lăsa din mână."

—Îmi permiteţi să întreb, începu ea surprinsă de vocea ei calmă, când a luat domnul Haladay această hotărâre?

—Săptămâna trecută.

—Săptămâna trecută, repetă ea necugetat.

Îşi aminti foarte viu de suferinţele infernale prin care a trecut în ultima săptămână, de chinul îndoielii în timpul zborului de la New York încoace, de starea nervoasă în urmă cu câteva minute când se afla în lift. Putea să economisească toate aceste chinuri. Expiră puternic.

—De ce nu mi-aţi spus din capul locului, în loc să mă ţineţi ca pe ace?

—Domnul Haladay dorea să-mi fac o părere personală despre dumneavoastră. Dacă aţi fi

cunoscut hotărârea, întrebările mele ar fi fost doar un fleac.

O emoţie plină de bucurie tindea acum să câştige supremaţia celorlalte sentimente. Sarah le reprimă. Dorea să te păstreze pentru mai târziu când se putea bucura de ele. Byron continuă să vorbească. Ea se străduia să-l asculte liniştită.

—Phoenix o să vă placă în mod sigur, domnişoară Lancaster, odată ce vă veţi obişnui aici

—Phoenix? Credeam că postul scos la concurs se referea la filiala din New York.

Vocea ei se transforma treptat într-un murmur.

—Nici nu m-am aşteptat la faptul că trebuie să mă mut la Phoenix.

—Constituie o problemă aceasta pentru dumneavoastră?

Un moment se uită fix la el, repetând în minte întrebarea lui.

—O problemă? Să fie o problemă?

Nu pentru mult timp în privirea ei apăru o expresie tristă, după care dispăru.

—Pot aranja toate cele necesare, ca până la sfârşitul lunii să mă pot afla în Phoenix. Pe domnul Haladay îl voi cunoaşte abia după ce m-am instalat aici?

—Acţionaţi foarte rapid, nu-i aşa?

Byron observă trecerea ei în decursul a zece

secunde de la melancolie spre o gândire practică şi în cele din urmă la o atitudine plină de zel.

—Dumnezeule, da. Şi dacă mă grăbesc prind zborul de după-amiază spre New York.

Sarah traversă biroul.

— Mai am de încheiat un proiect înainte de a-mi putea rezolva îndatoririle profesionale şi de a mă putea ocupa de tot felul de probleme particulare. De fapt o lună trece ca-n zbor. Şi luna are doar treizeci de zile.

—Treizeci şi unu, o corectă Byron în timp ce o conducea spre uşă.

—Ce mai contează o zi?

Sarah se întoarse către el privindu-l lung şi deschis. Cum este oare să lucrezi cu el? Greu de apreciat – după dialogul de prezentare.

—La revedere, domnule Lloyd, spuse ea cu energie şi întinse mâna. Mă voi prezenta.

Nu-i dădu drumu la mână, pe deasupra mai aşează şi mâna stângă peste cea care era pe clanţă. Astfel determină între ei o legătură ciudată şi intensă. Sarah abia reuşi să se abţină să nu se smulgă din mâinile lui. Dintr-un anume motiv se simţea atât în acord cât şi în dezacord cu el.

—Sunaţi-l pe Dave când sunteţi pregătită. Cei din filială vă vor transporta lucrurile aici.

Vocea lui părea formală, dar Sarah sesiză o scurtă licărire enigmatică în ochii lui.

—De acord, aprobă ea. Mai este ceva ce trebuie discutat?

Privirea lui nu o ocoli pe a ei. Abia acum observă că, pe parcursul întregii discuţii, nu-l văzuse nici măcar odată zâmbind.

—Vă doresc un zbor plăcut, spuse el deschizându-i uşa.

CAPITOLUL 2

Trei săptămâni după aceea Sarah stătea într-un halat de baie din pluş cu picioarele încrucişate în mijlocul unui morman de lăzi şi cutii de carton. Geamurile locuinţei ei erau larg deschise, lăsând să pătrundă în cameră în această ultimă seară petrecută în New York atmosfera acestui oraş. Opt etaje mai jos oraşul pulsa şi vuia. Liza Minelli tocmai avea premieră pe Brodway; lângă o fântână vis-a-vis de Radio City doi cerşetori îşi numărau banii primiţi peste zi, Gucci efectua o livrare pentru Bloomingdale, iar în acel moment în Central Park o profesoară era atacată.

În bucătărie se afla Benedict Eager, un psihiatru cu cabinet în Fifth Avenue, turnând vin în paharele de muştar, cu caricaturi pe ele. De aproape un an de zile întreţineau, cum îi plăcea ei s-o denumească, o relaţie de dragoste armonioasă. O relaţie în care fiecare putea să-şi

punã picioarele pe masã, care nu avea nevoie de fleacuri, de flori şi de lumina lumânării. Se vedeau într-o lumină clară unul pe celălalt, fără să fie necesar un filtru. Cu Benedict se putea destinde complet.

Era un bărbat mic şi subţire, îndreptându-se spre patruzeci de ani, cu ochelari rotunzi de nichel, purtând cu mândrie o barbă maro şi deasă deoarece i se părea că i se potriveşte imaginii sale. În limbajul său se mai întrevedea încă un accent de Boston cu toate că trăia deja de zece ani în Manhattan.

Îi plăcea Woody Allen şi Tolstoi şi era confidentul intim al Sarei.

—Sarah dragă.

Benedict intră în cameră cu cele două pahare.

—Pe cine preferi, pe Goofy sau pe Donald Duck?

—Pe Donald Duck.

Întinse mâna să ia paharul.

—Tu îi semeni lui Goofy mult mai mult decât mine.

—Mulţumesc.

El se aşează în faţa ei pe una din cutiile de carton.

—Mă voi îmbăta acum în toată liniştea, Benedict, anunţă ea, când ridică paharul cu desenul lui Donald Duck şi uitându-se cum se mişca vinul dintr-o parte în alta. După aceea mă

ascund în sacul de dormit de dincolo şi petrec ultima mea noapte în New York într-o ceaţă de vin de măr.

Înclină capul şi bău o înghiţitură mică.

—Dacă îţi face plăcere, poţi să mi te alături.

Benedict se scarpină în cap, rânjind. Unul din lucrurile care îl atrăgeau la Sarah era concepţia ei despre sexualitate. Era cea mai pătimaşă femeie şi cea mai interesantă pe care a cunoscut-o vreodată atât în pat cât şi în afara lui. Să te culci cu Sarah era o aventură unică. El ridică paharul.

—Sună tentant.

—M-am decis cum trebuie, murmură ea. După aceea mai luă două înghiţituri puternice. Deoarece îi cunoştea modul de gândire, Benedict ştia că nu aştepta un răspuns de la ea. În clipa de faţă putea fi la fel de bine şi singură, cu toate acestea prezenţa lui o consolă puţin.

—Nu există nici un motiv pentru care aş putea fi legată de New York, în nici un caz pentru că am trăit mereu aici. Acum că mama şi tata nu mai sunt...

Sarah închise ochii frecându-şi cu degetul mare şi arătătorul, rădăcina nasului. Oare chiar vindecă timpul toate rănile?

Trei luni nu au alinat durerea şi sentimentul nedefinit şi indescriptibil de nevinovăţie şi trădare. Se întrebă dacă o femeie de douăzeci şi

şase de ani avea dreptul să se simtă ca un copil orfan.

În timp ce Sarah reflecta, Benedict tăcu, gustând din când în când din vinul său. Expresia feţei ei îi arăta că era întrutotul adâncită în gândurile ei. Ea ştia că postul oferit de Haladay venise la momentul potrivit. Astfel avea ceva în care se putea arunca, ceva care să-i preocupe gândurile acum când tristeţea încă se mai dezlănţuia în interiorul ei.

Dialogul de prezentare la Dave Tyson avusese loc doar o lună după moartea subită a părinţilor ei. După primul şoc Sarah trăise o întreagă scală de sentimente, începând de la mâhnire şi singurătate până la mânie. Iubirea pentru părinţii ei era un fapt permanent şi nestrămutat.

Într-o seară părinţii ei se făcuseră comozi în bungaloul lor din New Rochelle, a cărui ipotecare mai dura încă trei ani şi a cărui bucătărie o tapetaseră de curând. În ziua următoare nu mai trăiau. Focul înghiţise chiar şi casa, lăsând doar ruine. Nimic dintr-o căsătorie care durase douăzeci şi opt de ani nu se mai păstrase: o fotografie, o ceaşcă ciobită sau o treaptă din scara care scârţâia pe partea stângă când coborai. Nimic nu mai există, se gândea Sarah şi simţi binecunoscuta înţepătură de durere şi furie. Totul a dispărut de parcă n-ar fi existat niciodată. Din când în când îşi amintea de

vocea vioaie şi lucidă a mamei sale sau de unul din bancurile stupide şi naive ale tatălui ei.

—De ce a trecut găina strada? Pentru că semaforul arăta culoarea verde.

—O, tată, nu te vei schimba niciodată.

Bineînţeles că nu s-a schimbat. Pentru aceasta nu a mai avut timpul necesar. Ar fi trebuit să-i vizitez mai des. Ar fi trebuit să-mi petrec mai mult timp cu ei. Crezi că ai timp, că este destul timp şi apare ceva neaşteptat şi totul dispare. Timp blestemat. Te voi învinge. Voi lăsa un semn în urma mea. Nimic nu mă va stinge atât de uşor ca şi cum nu aş fi existat. O cuprinsese furia. Însă o îndepărtă. Nu privi înapoi, îşi spuse. Priveşte în faţă, doar în faţă.

A lucra pentru Haladay reprezenta cea mai mare încercare din cariera ei profesională. Şi acesta era doar începutul.

—Când ți se oferă o astfel de şansă atunci trebuie să pui mâna pe ea, zise cu voce tare.

Benedict se uită afectuos la ea. Nu se străduia s-o înţeleagă cu adevărat, ci se bucura de prezenţa ei.

Ridică privirea şi se uită în ochii lui. Privirea aceasta, se gândea el. Nu-i scapă multe. Ascuţită ca un bisturiu, reflectă el. Întinse mâna către el. Simțea degetele ei subţiri strânse în ale lui.

Sarah dorea şi avea nevoie de aceeaşi dăruire pe care ea însăşi o oferea. Oamenii care se

comportau distant sau care se zgârceau la sentimente reprezentau o enigmă pentru ea. Relaţiile cu ceilalţi o făceau să înflorească, o atingere de mână sau un cuvânt, sau lipirea în treacăt de un alt umăr într-un lift arhiplin. Apucă mâna lui Benedict mai strâns, se agăţă de ce-i era familiar.

—Ar fi fost altfel dacă am fi fost îndrăgostiţi, îndrăgostiţi de-adevăratelea.

Îi dărui un zâmbet mic şi ironic.

—A, într-adevăr?

Expiră dezamăgită.

—La dracu, acum nu fă pe vindecătorul de suflete cu mine.

Sarah se ridică şi merse prin cameră înainte să se oprească şi să-şi toarne vin.

—Dumnezeu ştie, de fapt ar trebui să fim îndrăgostiţi unul de celălalt. Este de-a dreptul caraghios că nu suntem. Poate chiar suntem şi nici nu ne dăm seama. Am vizionat împreună de treizeci şi două de ori "Şoimul maltez" – asta trebuie să însemne ceva.

Cerule, se gândea ea furioasă, aceasta nu este doar o mutare, ci o amputare... o ruptură de tot ce-mi este familiar. Ce ştiu eu despre Phoenix? Ce ştiu eu ce se petrece într-o firmă atât de imensă ca Haladay? Ce mă face să cred că mă pot descurca la fel de uşor ca într-o excursie făcută la sfârşit de săptămână în Long Island?

Mai dădu pe gât câteva înghiţituri de vin, mergând prin cameră ca un tigru, până ce i se liniştiră încetul cu încetul gândurile.

În cele din urmă se opri în fata lui Benedict, lipindu-şi cu un oftat fruntea de a lui.

—Doamne, ce mă voi face fără tine?

—Totul.

Îi dădu o palmă prietenească peste şezut.

—Este doar agitaţia. Va trece.

Se gândi scurt că în viata lui va rămâne un gol, produs de această despărţire.

—Doar ştii că aceasta este exact ceea ce ai nevoie şi ceea ce doreşti, altfel nu te-ai duce. Ai aşteptat mult o asemenea ocazie.

—Dar eu vreau să merg, recunoscu ea. Trebuie să merg. Eşti atât de deştept.

—Aha, iar ai stat de vorbă cu mama mea.

Sughiţul ei amuzat îl încântă. Fără să pună paharul jos. Îşi aşează brajele în jurul gâtului său.

—Nimeni în Phoenix nu ştie cum să mă facă să râd, cum să mă frece pe spate şi unde îmi rătăcesc cheile.

—A, de aceea deci mă placi?

Benedict o sărută scurt, se răzgândi apoi dându-i un sărut lung şi plin. Mâinile îi alunecară peste şolduri.

—Forța ta de atracţie este mult prea variată ca să se poată enumera totul.

Ţinând obrazul ei lipit de al său, ea zise încet:

—Dacă nu ai fi fost tu, nu aş fi putut rezista în lunile care au trecut. De la pierderea părinţilor mei nu numai că m-ai îmbărbătat, dar ai reuşit să mă faci să rămân întreagă. De fiecare dată când eram cât pe-aici să mă prăbuşesc în bucăţi ai fost prezent.

—Eşti o femeie puternică, spuse el, în timp ce îşi trecea degetele prin părul ei.

Parfumul ei îl învălui. Se încruntă. Golul pe care îl va lăsa în urma ei va fi mult mai mare decât crezuse la început.

—Ai fi căzut în orice caz în picioare indiferent dacă eram sau nu eram eu. Eu doar am atenuat puţin izbitura.

—Nu.

Simţi cum dădu energic din cap. Îşi strânse braţele mai puternic în jurul gâtului său.

—Nu cred. Dacă n-ai fi reprezentat o parte din viaţa mea când au murit părinţii mei, probabil că până la urmă tot aş fi avut nevoie de tine profesional şi poate chiar particular.

O sărută pe ureche.

—Cer onorarii îngrozitor de mari.

—Capitalistule, mormăi ea.

—Ştii care este problema noastră, Sarah? Ne plăcem prea mult. Suntem prea în acord unul cu celălalt.

Obrazul ei continuă să fie lipit de al lui.

—N-a existat niciodată un scurt circuit, nimic

din ceea ce ar fi putut produce vreunuia din noi un sentiment de indispoziţie. Iubirea, pasiunea au nevoie de puţină disperare, câteva umflături şi zgârieturi.

O clipă Sarah nu se mişcă, ci savura doar căldura şi vecinătatea lui. Bineînţeles că are dreptate, se gândi ea. Întotdeauna au fost mai mult prieteni decât iubiţi. Nopţile lor de dragoste erau mereu plăcute, însă niciodată extatice. Nu existaseră izbucniri înflăcărate şi dureroase, dorinţe nestăpânite, ci doar uşurare şi bucurie. Deodată recunoscu că se temea puţin să se culce cu un alt bărbat. Putea să nu fie chiar atât de simplu.

—Ţin foarte mult la tine, Benedict, mormăi ea.

Îi mângâie barba, după care se îndreptă.

—Şi sper că într-o zi vei găsi pe cineva cu care nu vei fi chiar atât de tare în armonie.

Mai întâi se uită la el, după care se aplecă să-l sărute pe obraz. Apoi zâmbi cu zâmbetul ei liniştit care îi însenină faţa încetul cu încetul.

Benedict iubea acest zâmbet, era tipic pentru Sarah. În cadrul câtorva secunde dădea totul şi cerea totul. Se uită la el cum îi răspunde la zâmbet, înainte de a se întoarce si de a merge câţiva paşi prin cameră. Era şi timpul să mă gândesc la ziua de mâine şi nu la cea de ieri.

Privi pe fereastră jos în stradă. La semafor un taxi tocmai lovise un altul. Zgomotul provocat de

cauciucurile scârţâind, claxonatul puternic şi înjurăturile imediate pătrundeau până sus la ea.

Era o noapte fierbinte. Sarah putea mirosi oraşul prin perdea.

—Am făcut câteva cercetări asupra primului subofiţer de marină de pe nava Haladay, spuse ea deodată.

—A, da?

Benedict se descălţă de tenişii uzaţi.

—Hm.

Sarah privea cum maşinile urcau strada şi dădu nervoasă din umeri.

—M-a fascinat. Are ceva cam... cu o mişcare de rotire a mâinii căuta expresia cea mai potrivită... cam pirateresc.

Râzând, Sarah îşi scutură capul.

—Poate merg prea departe cu o astfel de comparaţie. În orice caz mă întreb cum de poate fi un bărbat atât de tânăr al doilea din punct de vedere ierarhic. În definitiv are abia treizeci şi şase de ani.

Observă că ar fi dorit cu plăcere să cuprindă gândurile ei despre Byron în cuvinte.

—La şaisprezece ani a început să muncească la Haladay. Haladay exista deja cu mult înaintea lui şi acorda deja de atunci oamenilor săi asistenţă în vederea instruirii acestora. Byron lucra pe şantier, dar participa la fiecare curs la care se putea strecura. Cumva l-a remarcat Haladay. Îşi

dădu părul de pe faţă la o parte şi se uită la Benedict cu seriozitate. Lui Haladay nu-i scapă nimic aşa uşor. Aşa pot să-mi închipui foarte bine cum cineva în creştere, care ziua trudeşte din greu iar seara învaţă pe rupte, i-a trezit interesul. Evident că i-a recunoscut capacităţile, deoarece i-a finanţat studiile la facultatea tehnică.

Amintindu-şi de ochii săi absenţi care nu păreau să râdă niciodată, se gândea că Byron ar putea fi o combinaţie dintre un computer şi rigla de calcul

—Treptat a fost promovat după ce lucrase practic în toate domeniile, poate exceptând doar biroul de scris. În orice caz şi-a plătit anii de ucenicie, slujind.

Sarah ridică paharul şi sorbi. Vinul o înţepa rece şi acrişor.

—Încă dinainte să împlinească treizeci de ani s-a ridicat prin muncă ca director adjunct în comitetul de conducere.

—O realizare deloc neînsemnată, observă Benedict când ea făcu o pauză, privind în gol.

Degetele sale se mişcau acum repede, în timp ce cu cealaltă o trase mai aproape de el, trupul ei tresărind de plăcere.

—Vino, spuse el, gâdilându-i cu limba pavilionul urechii. Îţi arăt acum câteva lucruri pe care le poţi face într-un sac de dormit cu toate că

nu sunt scrise în manualul cercetaşului.

Botul avionului se înclină şi pământul părea că se înalţă ca o îndoitură spre cer. Stomacul Sarei se înălţă şi el. Ea îşi puse gemând ochelarii de soare. Îi vâjâia capul. Pe lângă mahmureala pe care o suporta resemnată, mai simţea şi o oboseală de plumb care i se trăgea de la o noapte nedormită, lucru pe care îl detesta. Mahmureala şi-o provocase de una singură, dar în ceea ce privea insomnia nu a avut de ales.

Nici vinul, nici mângâierile lui Benedict nu au ajutat-o să adoarmă.

Ore întregi a stat trează ascultând zgomotul străzii care opt ani de zile făcuse parte din viaţa ei. Se întreba câte zile şi nopţi petrecuse în această locuinţă fără să conştientizeze viaţa învolburată de sub fereastra ei. Pentru ea freamătul acela constant era la fel de normal ca acei doi oameni îndrăgiţi din New Rochelle.

Avionul atingea solul, hodorogind puţin, după care se înălţă. Se jură ca din clipa aceea să nu mai considere nici un lucru de la sine înţeles. Şmecheria consta în faptul de a se putea aştepta la orice, în Phoenix o aştepta o viaţă cu totul nouă. Era pregătită pentru aceasta. Când se opri avionul, consideră că trebuie să-şi caute un hotel, să ia trei pastile şi să încerce să stea liniştită în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Îşi aşează o pălărie cu boruri mari şi pleoştite de culoarea smaraldului pe cap şi îşi desfăcu centura de siguranţă.

Byron o privea la coborâre. Se mira cum este posibil să porţi o plărie atât de ridicolă cu atâta dezinvoltură. Jacheta ei fără nasturi, pe care o purta peste o combinaţie decentă de bluză şi rochie de culoarea fildeşului, avea aceeaşi nuanţă vie de verde. Nici una dintre celelalte femei care coborau din avion nu arătau ca scoase din cutie într-un fel atât de plăcut.

Byron rămăsese în fund. Datorită înălţimii sale reuşea să se uite deasupra mulţimii de oameni şi să n-o piardă din ochi. Se mişca agil şi mlădios. Nu se făcu observat prin semne, ci aşteptă până se apropie suficient cât s-o poată atinge.

Se opri şi se uită în sus.

—Domnule Lloyd, ce surpriză.

—Am venit să vă iau de la aeroport.

Sarah se uită la el de sub borul pălăriei. Buzele i se desfăcuseră pentru un surâs.

—Mă simt onorată. De fapt mă aşteptam la un lacheu.

Îşi scoase ochelarii şi îl cercetă amănunţit.

Byron citi în ochii ei sinceritate, bună dispoziţie şi o neaşteptată teamă de a fi rănită. La fel ca la prima lor întâlnire vulnerabilitatea ei îl făcu mai atent. În jurul ochilor ei se conturau delicat umbre albăstrui, un semn evident al unei

nopţi nedormite.

—Fără nici un alt fel de bagaj, observă el privind la poşeta ei mică.

—Călătoresc fără bagaje multe.

Oare râdea vreodată? Oare nu o putea suferi sau aşa se comporta el de obicei?

—Bine. Am aranjat să vi se ducă valizele la hotel. Doriţi să mergeţi acolo chiar acum sau doriţi să mai treceţi pe la birou?

Sarei îi displăcu rezerva lui şi se adapta repede tonului său.

—Trebuie să mă apuc probabil imediat de treabă?

—M-am gândit că poate doriţi să faceţi un tur al clădirii.

Tonul ei schimbat nu păru să-l scoată din fire pe Byron. Când o apucă de cot s-o conducă prin terminal protestă.

—Mai întâi vreau să merg la o farmacie, după care doresc să beau o ceaşcă de cafea.

Când ieşiră în soarele strălucitor, îşi puse din nou ochelarii fumurii pe nas. Îi vâjâia capul.

—De ce să nu vizităm şi câteva etaje ale firmei.

Byron deschise portiera Mercedesului său. Vorbea pe un ton liniştit. Sarah se pregătea să urce, dar după aceea se întoarse cu faţa spre el, uşa deschisă aflându-se între ei.

—Vreţi să mă scoateţi din sărite?

—De ce aş face asta, Sarah?

—Poate că aşa vă stă în fire.

Se întoarse, însă el o cuprinse de mâinile care zăboveau sus pe portieră cu o putere şi energie care o surprindeau.

— Sunteţi foarte tânără, spuse el încet.

În clipa aceea îşi dădu seama câtă dreptate avea cu bănuiala ei că în spatele stăpânirii de sine se ascundea pasiune.

—Am multă experienţă în relaţiile cu copiii.

—Cu copiii?

Respiră de câteva ori adânc.

—Nu sunt nici copil, nici nu vreau un tratament special.

—Bine. Ne vom înţelege oricum. Byron îi dădu drumul la mâini şi ea se urcă în maşină.

După ce Byron condusese maşina la locul său de parcare din garajul subteran, rămase tăcut pe locul său.

Apărată de pălărie şi de ochelarii supradimensionați, ştia că Sarah adormise. Îi studia profilul cu nasul ca sculptat împreună cu linia obrazului. Ridicase geamul de la maşină şi îşi aprinse o ţigară. Va aştepta până se va trezi. Una din calităţile pe care şi le însuşea era răbdarea.

Byron Lloyd avusese o copilărie scurtă şi grea. Crescuse fără tată şi într-un mediu sărac. A învăţat să supravieţuiască, folosindu-şi

inteligenţa şi răbdarea. A avea răbdare a fost cel mai greu lucru pentru el. Muncise şi învăţase. Din partea lui cei de-o vârstă cu el erau liberi să-şi manifeste împotrivirea faţă de ceea ce urmau să fie ei înşuşi un deceniu mai târziu. El însă ştia ce dorea. Putere. Byron a muncit din greu pentru a ajunge la poziţia pe care o deţinea la Haladay Enterprises. Şi pentru aceasta şi-a sacrificat copilăria. Cu sute de oameni era per tu, iar cu alte mii se cunoştea superficial. Doar în doi oameni avea o încredere necondiţionată. Unul dintre ei se numea Byron Lloyd.

Alunecă puţin pe locul său, trăgând cu savoare un fum din ţigară. Nu se gândea prea des la trecutul său, însă Sarah avea ceva ce-l făcea să se gândească la el. Poate pentru că emana ceva peste care el sărise: tinereţe şi nevinovăţie. Cu toate acestea vedea la ea ceea ce văzuse şi la el: ambiţie şi sete de putere.

Se mai uită la profilul ei pentru un moment şi îşi aminti de sentimentul pe care l-a simţit la prima lor întâlnire: dorinţă. O dorinţă subită, puternică şi neaşteptată. Mai fusese în pat cu femei destul de dornice şi nu simţise niciodată o asemenea dorinţă ca la acea întâlnire. Se culcase cu o sumedenie de femei frumoase şi pline de idei. Prima a avut-o la şaisprezece ani în cabina unui autocamion de la Haladay. Ieri noapte se culcase cu o pianistă într-un pat cu aşternuturi

de mătase, care avea degete cunoscătoare şi sâni plini şi albi ca laptele. A fost o distracţie în care a folosit-o şi care i-a stârnit plăcere. Nu însemna mai mult pentru el, la fel ca şi fata aceea demult din cabina autocamionului. Niciodată Byron nu combinase sentimentele cu sexul. Ar fi dus doar la unele încurcături pentru care nu avea timp. Se culca cu femei foarte diferite şi evita în general sexul cu acelea cu care lucra. Pe secretara lui o aprecia datorită inteligenţei şi capacităţilor ei, având grijă să fie bine plătită. Dar nici prin gând nu i-ar fi dat să se culce cu ea.

Byron ştia de relaţia dintre Sarah şi Benedict şi se gândea la faptul că în ultimul an avusese doar un singur iubit. Nu trăiseră împreună, deci ar fi putut să se distreze şi cu alţi bărbaţi. Byron trăgea îngândurat din ţigară. Fidelitate. O trăsătură de caracter folositoare, reflectă el, mai ales dacă se extindea şi în alte domenii.

Raportul din actele personale ale Sarei cuprindea şi viaţa ei particulară. Ar fi îngrozit-o şi înfuriat-o dacă ar fi aflat.

Pentru Byron raportul reprezenta doar un mijloc pentru scopul său. Îl va folosi ca pe un calculator sau un computer. Totuşi conţinea doar nişte realităţi, fiind astfel incomplet. În actele lui Byron nu scria nimic despre sentimentele Sarei, gândurile şi temerile ei, despre visurile ei. Cu toate că ştia la cât se ridica creditul ei bancar,

apartenenţa ei politică şi numărul de la picior, femeia de lângă el rămânea o străină pentru el, o străină care nu se lăsa aşa uşor pusă în vreun sertar.

Byron îşi întoarse capul şi se uita la ea cum se lungea şi întindea. Îşi ridică umerii şi îi lăsă după aceea în jos într-o mişcare înceată şi plăcută. În timp ce-şi scotea ochelarii îi zâmbea. Somnul îi adusese buna dispoziţie.

—Cât timp aţi avut politeţea ca să-mi revin?

—Nu mult.

Observă că îşi aşează ochelarii în poşetă fără să-şi scoată o oglindă.

Sarah suprimă, oftând, un căscat. Era bucuroasă că-i dispăruseră atât durerile de cap cât şi oboseala.

—Nu am început prea promiţător, nu-i aşa?

Suna mai mult ca o constatare decât ca o întrebare sau o scuză.

—Mă veţi concedia?

—Nu erai în timpul serviciului.

Se aplecă peste ea ca să-i deschidă uşa. Era parfumul ei, descoperi el, cu combinaţie de flori sălbatice care îi zăpăcise toată dimineaţa simţurile. Din nou îl cuprindea dorinţa. Văzând în ochii ei că înţelesese, simţea cum se aprinde dorinţa în el. Involuntar, el, un bărbat care niciodată nu se lăsase în voia sentimentelor, îşi apăsă gura peste a ei.

Pe Sarah nu a surprins-o sărutul lui. Chiar prevăzuse şi pretenţia neînduplecată care însoţea sărutul. Dar reacţia lui asupra ei era neaşteptată. Fără să ezite vreo secundă, fără măcar să se gândească măcar o clipă, se lipi de el. De la prima atingere a buzelor în acest sărut se simţea dorinţă. Nu existase o prealabilă sondare, o cercetare iniţială, ci o înţelegere imediată când limbile lor se întâlniră. Sarah scoase un geamăt când sărutul deveni tot mai pasional. Cu o uşoară muşcătură a buzei inferioare Byron îi provocă un uşor fior de durere, o înţepătură putemică produsă de dorinţă. Picioarele ei începură să tremure şi simţea cum dorinţa dureroasă se întindea mişcător de la pântece până în vârful degetelor. Ceea ce trăia acum depăşea toată imaginaţia ei. Era un chin al plăcerii care nu o cuprinsese niciodată până atunci. În relaţia ei cu Benedict tocmai aceasta lipsise şi de aceea Benedict fusese mai mult un prieten decât un iubit. Pentru că dorea mai mult îl mângâie pe Byron cu mâinile pe spate şi îl apucă în cele din urmă de umeri.

Nu părea să existe nimic moale la el. Corpul său era încordat, gura sa puternică şi brutală. Aici nu exista tihnă, distracţie neîncărcată, ci pericol şi aventură. Toate săruturile pe care le primise până atunci erau fade în comparaţie cu

acesta. Deodată Byron îşi desprinse buzele de ale ei şi se uită la ea. În ochii lui nu putea descoperi vreo întrebare sau vreun răspuns, doar propria-i oglindă.

—Cred că-ţi dai seama, murmură el, lăsând mâna să-i alunece de la curbura umerilor până la şolduri, că dacă am fi mers la hotel am fi făcut dragoste.

—Ce păcat că munca este atât de importantă pentru tine.

El se încruntă văzând sinceritatea ei deschisă. O şuviţă de păr îi căzu în ochi, iar el rezistă impulsului de a i-o da la o parte.

—Poate că aşa este cel mai bine. După părerea mea, nu este o idee prea bună să începem o legătură de afaceri culcându-ne unul cu celălalt.

Vorbea acum pe un ton de conversaţie.

Sarah, care continua să tremure, îşi alesese cuvintele şi registrul vocal cu chibzuinţă. Sărutul o afectase la fel ca orice noapte de dragoste pe care o trăise vreodată. Impetuozitatea propriei dorinţe o uimise, însă nu era atât de necugetată încât să-şi dea gândurile pe faţă. Îşi ridică sprâncenele.

—Cu siguranţă că aveţi fără doar şi poate dreptate, pe de altă parte dumneavoastră aţi început.

—Trebuie să recunosc că sunteţi o femeie frumoasă şi sunteţi conştientă de efectul pe care-

i aveţi asupra bărbaţilor.

—Posibil.

Sarah văzu cum se încruntă, deschise uşa şi coborî. Afară se mai întinse încă o dată, în timp ce-l aşteptă pe Byron.

—Urcăm cu liftul meu, o anunţă el şi o conduse spre o uşă care se deschise când introduse o cheie în broască.

—Ce practic.

Sarah intră în lift şi observă cu o privire scurtă covorul roşu şi gros şi glasswandurile fumurii.

—Am remarcat deja uşa biroului dumneavoastră, chiar dacă este mascată în lambriul peretelui. Cine altcineva mai are voie să-l folosească?

—Domnul Haladay.

Byron apăsă pe un buton la care uşile se închiseră fără zgomot.

— Liftul trece prin biroul meu şi al lui. Există la fiecare etaj o uşă, însă este nevoie de o cheie pentru a o putea deschide. Mă duce până sus la locuinţa mea de la ultimul etaj. Este mult mai practic decât să mă plimb în fiecare zi de colo colo.

—Sunteţi mereu atât de practic, domnule Lloyd?

Ea zâmbi, dădu însă din cap înainte ca el să poată răspunde.

—Nu, nu trebuie să spuneţi nimic, voi afla

singură.

Byron apăsă pe un al doilea buton. Liftul se puse în mişcare.

CAPITOLUL 3

Când uşile liftului s-au deschis cei doi ieşiră din cabină, într-un culoar mare.

Byron o luă de braţ pe Sarah.

—Cu siguranţă că doriţi să-l cunoaşteţi pe Cassidy deoarece veţi lucra cu el. El conduce secţia de arhitectură deci va fi colaboratorul dumneavoastră direct.

John Cassidy.

Sarah derula repede în minte şase din construcţiile sale cele mai importante. Peoples Building and Trust din Seattle era clădirea ei preferată, deoarece avea la bază simplitate şi putere. Da, se gândi ea, când se lăsa condusă de Byron la Cassidy, îmi face multă plăcere să-l cunosc pe John Cassidy.

În timp ce se apropiau, la capătul culoarului se deschidea un perete dublu din sticlă. Sarah îşi îndepărtă pentru o clipă toate gândurile. În mijlocul unei camere de primire imense se reliefa un birou cu trei telefoane, la care şedea o femeie. Părul ei des de un blond platinat, pieptănat pe spate, era superb, încadrând o faţă

slabă. Umerii obrajilor sunt tipic neenglezeşti se gândi Sarah, admirându-i tenul deschis. Femeia le dărui un zâmbet scurt.

—Bună ziua, domnule Lloyd.

Sarah auzi sunând vocea Katherinei Hepburn în cea a acestei femei, dar altfel ca la Hepburn, în ochii ei nu sclipea spiritul înflăcărat.

—Bună ziua, doamnă Fitzwalter.

Byron se opri în faţa biroului înclinându-şi capul.

Ce cauţi tu de fapt aici? se întreba Sarah aruncându-şi privirea prin încăperea aranjată cu gust, dar impersonală. Ce naiba ai pierdut pe aici? Să urc scara succesului – îşi aminti ea – în timp ce podurile care au ars în urma mea mai mocnesc încă.

—Mi-ar face plăcere să vorhesc cu Cassidy dacă are timp pentru noi.

—Da, domnule Lloyd.

Vocea doamnei Fitzwalter suna rece şi cu un ton de politeţe.

—Este la el în birou. Puteţi intra, îl voi anunţa.

În timp ce traversau culoarul printr-un alt perete din sticlă Sarah se întoarse către Byron:

—Este foarte harnică, nu-i aşa? Astfel de oameni mă sperie.

Byron se uită în ochii ei.

—De asta mă îndoiesc.

Sarah rânji.

—Poate "mă încurcă". Se apropie mai mult de adevăr. Secretara mea de la Boumell chicotea încontinuu şi avea părul vopsit.

Byron scoase un sunet care nu spunea nimic şi deschise o uşă. Încăperea de după uşă îţi dădea o cu totul altă impresie. Cea a dezordinii şi a fumului de ţigară. Imediat Sarah începu să se simtă mai bine.

—A, Byron, daci ai adus-o.

Un bărbat roşcat cu braţe puternice, cu un pântec enorm şi cu o faţă roşie se îndrepta spre ea. Purta o cămaşă în carouri, cu pantaloni şifonaţi, iar în picioare avea o pereche de pantofi medicali uzaţi. Arată de fapt ca un spiriduş, a cărui preocupare este ridicarea de greutăţi, se gândi Sarah. Exista o simpatie din primul moment, iar Sarah îl uită pentru o clipă pe arhitectul talentat care se găsea în spatele rânjetului de spiriduş.

—Sarah Lancaster, începu Byron. John Cassidy, arhitectul şef.

—Bună ziua, domnule Cassidy.

Sarah zâmbi unei feţe care era atât de rotundă şi cu obrajii atât de bucălaţi ca cei a unui înger din picturile lui Boticelli. Un parfum de tutun părea că o învăluie.

Strângerea lui de mână se dovedi a fi caldă şi puternică.

—Bine aţi venit la noi, Sarah Lancaster. Cum

vă place secţia noastră?

—Aici am făcut primul popas al turului nostru, replică Sarah, dar până acum îmi place.

Privirea ei deschisă îl încurcă puţin pe Cassidy. După ce-şi drese puţin glasul, continuă:

—Îmi face plăcere să aud aceasta. Vi se va spune ca sunt sever şi pe bună dreptate. La Haladay se construiesc doar lucruri de calitate. Uneori trebuie să impun acest lucru printr-un fel de luptă.

Cassidy făcu un semn spre Byron cu afecţiunea unui unchi.

Sarah era surprinsă văzând cum un zâmbet încălzi faţa lui Byron.

— În definitiv el este inginer.

Sarah simţea afecţiunea sinceră între cei doi bărbaţi. Era puţin mirată, deoarece erau mult prea diferiţi.

—Voi încerca să nu-i reproşez lucrul acesta, observă ea

Cassidy o aprobă cu un sughiţat, după care se întoarse şi se îndreptă spre planşeta sa de desen.

—Veniţi, o invită el. Priviţi aici. Acesta este fiul meu preferat. La urma urmei nu te poţi ocupa tot timpul numai de probleme administrative. Te usuci aşa.

Se aşează cu oftaturi şi suspine pe un taburet înalt.

Sarah se uită peste umărul lui. Cu toate că

schiţa ora doar pe jumătate terminată, exprima simplitate stabilitate şi durabilitate.

—Aveţi şi secţiunile transversale?

Cassidy râse puternic.

—Imediat se observă, nu-i aşa?

Peste umăr îi făcu cu ochiul lui Byron.

Sarah era mult prea preocupată de schiţă ca să observe ceva.

—J.T.Orwell vă spune ceva? întrebă Byron, apropiindu-se de ei.

—Ceva de o editură, mormăi Sarah, concentrându-se mai departe la schiţa lui Cassidy.

În aceste câteva cuvinte Sarah cuprinsese un imperiu care valora două sute de milioane de dolari.

Byron o privea. Era captivată de schiţă. Aproape că îi simţea zelul.

Cassidy îşi îndreptă privirea spre bărbatul şi femeia de lângă el, după care se uită la schiţa sa.

—Aceasta este spitalul în amintirea lui J.T.Orwell.

Îngândurat îşi scarpină bărbia.

— Terenul se află în oraşul natal al editorului din Illinois. Trebuie să aveţi răbdare cu tiparele proiectului până când vă prezentaţi în mod oficial la muncă.

—Mituirea este considerată un delict, domnule Cassidy, şopti Sarah.

Scheletul unidimensional cerea alte expertize. Ea se uită din nou în ochii lui Cassidy.

—A, da?

Cassidy îi zâmbi deschis şi cu toată faţa. Cu siguranţă, avea dreptate.

Sarah se mai gândea încă la proiect când trecură pe lângă doamna Fitzwalter şi ieşiră pe uşile de sticlă.

—Vă arăt biroul dumneavoastră, se oferi Byron şi o îndreptă spre partea dreaptă.

—Da, cu plăcere.

Sarah se rupse de propriile ei gânduri şi îşi întoarse faţa la el. Privirea ei se înăspri scurt. Byron observă cum apărură două linii fine între sprâncenele ei.

—Vă place foarte mult.

—Păreţi să fiţi surprinsă.

—Asta şi sunt.

Sinceritatea fără ocolişuri a acestor cuvinte nu necesitau nici un alt comentariu. Şi totuşi îl rodeau. În timp ce mergeau de-a lungul culoarului, se deschise o uşă şi un bărbat, care întruchipa idealul californian pentru orice femeie, ieşi pe culoar. Era înalt, bronzat, blond şi cu un corp antrenat îmbrăcat într-un costum. Se opri, rânjind, în faţa Sarei. Rânjetul părea sexy.

—Sarah Lancaster, Evan Gibson. Sunteţi colegi.

—Aha, ea este deci noua arhitectă din est.

Evan îi strânse mâna, foarte cordial şi o măsură repede din cap până-n picioare, atât de repede, aproape insesizabil. Sarah simţi cum o estimase. Atenţie, se gândi ea şi îşi trase cu grijă mâna. Nu este atât de inofensiv pe cât pare.

Pe obrajii săi se puteau vedea riduri care în tinereţe fuseseră gropiţe. Ochii erau albaştri, însă mai deschişi decât cei ai lui Byron. Ca şi cum, îi veni în minte Sarei, două sau trei nuanţe s-ar fi şters. În ciuda costumului său fără nici un cusur dădea o anume impresie de neglijenţă şi lipsă de maniere, ceea ce la Byron nu exista.

Rânjetul lui spunea:*"Ai încredere în mine",* pe când ochii lui Byron cereau: *"Menţine distanţa".* În timpul discuţiei cu Byron continua să-şi menţină privirea asupra Sarei

—Aţi făcut marele tur cu domnişoara Lancaster?

—Pe cel mic. Domnişoara Sarah este puţin obosită după zbor. Pentru marele tur mai bine mai aşteptăm.

Sarah considera că este timpul să-şi dovedească independenţa. Din principiu nu accepta ca cineva să vorbească în numele ei

—Domnişoara Lancaster, spuse ea, moare de foame în primul rând datorită diferenţei de fus orar, iar în al doilea rând datorită unui dejun necomestibil în avion. Pot să determin domniile voastre să savureze un hamburger?

Cei doi bărbaţi se uitau acum unul la celălalt, dar înainte ca vreunul din ei să poată să răspundă, uşile liftului particular se deschiseră. Bărbatul care ieşea era înalt, poate chiar de un metru nouăzeci. Avea umerii unui atlet şi un torace ca de taur. La prima vedere Maxwell Haladay radia forţă şi putere. Forţă absolută. Părul său alb şi des era pieptănat pe spate, iar mustaţa tunsă cu grijă.

Sprâncenele erau ca două pârghii stufoase şi drepte. Din dreptul ochilor până la tâmple se reliefau linii fine, iar pe ambele părţi ale gurii se desenau riduri adânci. Pielea lui arăta acea înfăţişare bronzată şi fără vârstă a oamenilor într-adevăr bogaţi.

Sarah simţea cum Evan luă o poziţie atentă. La Byron nu se vedea nici un fel de schimbare. Trase concluzia că nu se închina nimănui.

Haladay se oprise în faţa lor. Nu zâmbea şi nici nu vorbea. Doar ochii săi se micşorară puţin când o măsură pe Sarah pentru un timp şi cu grijă. Maxwell Haladay se apropia de şaptezeci de ani însă arăta cu zece ani mai tânăr. Puterea i se potriveşte, se gândea Sarah. Văzând nasul său lovit de un pumn în urmă cu aproximativ cincizeci de ani şi cicatricea subţire de la tâmplă, ajunse la concluzia că dobândise totul prin puterile proprii. Nimeni nu-i oferise lui Maxwell Haladay succesul pe tavă. Era ceea ce-i plăcea la

el. Ea aprecia mai mult nasul lui rupt decât nasturii de la jachetă.

—Maxwell Haladay, Sarah Lancaster.

Byron făcu o pauză scurtă, uitându-se în ochii lui Haladay.

—Noua dumneavoastră arhitectă.

Haladay îşi îndreptă atenţia din nou către Sarah.

—Cea pe care am subtilizat-o New Yorkului.

Vocea lui suna ca o carieră de piatră, joasă cu canturi răguşite.

Sarah găsi că era o voce interesantă. Zâmbind, întinse mâna.

—Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnule Haladay.

Mâna lui care o cuprindea pe a ei era puternică şi cărnoasă, însă pielea se simţea surprinzător de uscată şi netedă.

—Am auzit că sunteţi foarte ambiţioasă şi deşteaptă.

Privirea lui se îndreptă scurt spre Byron.

—Îmi plac oamenii care au cap şi voinţă. Una fără alta mi se pare ceva supărător. De ce nu sunteţi căsătorită?

—Să înţeleg că vreţi să-mi faceţi o propunere? replică ea şi-l auzi pe Evan trăgând adânc aer în piept.

Râsul lui Haladay pătrunse tot culoarul.

—Fetiţa nu are numai căpşor ci şi curaj, spuse

el către Byron. Se prea poate să aveţi ceva necazuri cu ea.

—Fără îndoială, răspunse Byron bine dispus.

—Vă las o săptămână ca să vă puteţi obişnui aici, domnişoară Lancaster. După aceea vă voi aştepta la mine la birou. Gibson, continuaţi dumneavoastră conducerea domnişoarei Lancaster.

Aceasta era prima observaţie făcută de Haladay la adresa lui Evan.

—Byron, dumneavoastră veniţi cu mine sus.

Fără să aştepte vreo consimţire sau vreun "La revedere", se întoarse îndreptându-se spre lift.

—Prezentaţi-vă mâine dimineaţă la Cassidy, se adresă Byron Sarei. Şi cel mai bine ar fi să aruncaţi o privire şi la serviciul personal, înainte să plecaţi.

—De acord.

Sarah dădu din cap.

—Aşa voi face.

—Dacă apar ceva probleme, anunţaţi-mă.

După aceea se întoarse şi traversă culoarul pentru a se alătura lui Haladay. Uşile liftului se închiseră încet cu un clic. În cabină cei doi bărbați schimbară câte o privire înainte ca Byron să apese pe butonul necesar pentru a ajunge la etajul cincizeci. Nu scoaseră nici un cuvânt.

Un om impunător, se gândea Sarah. Doi oameni impunători, se corectă ea. În timp ce-şi

dădea o şuviţă rebelă după ureche, se întoarse din nou către Eva.

—Spuneţi-mi, Evan, domnul Haladay este tot timpul aşa?

—Mereu. Nu se va schimba niciodată.

Sarah nu zise nimic. Se gândea la semnele de îmbătrânire de pe faţa lui Haladay şi resimţi o undă de regret. În ciuda puterii, a banilor şi a vitalităţii pe care o avea, nu putea nici el să joace o festă timpului. După aceea se eliberă de acest sentiment şi îşi aminti că percepuse mai ales forţa şi puterea sa. Pentru un moment dorea să creadă că Maxwell Haladay şi tot ceea ce întrupa el erau invincibile.

Evan o prinse de vârful degetelor.

—Sper că nu aveţi ceva important de făcut. După cum se pare, m-au lăsat ca o povară pe capul dumneavoastră, spuse ea.

—Toată viaţa am aşteptat să fiu împovărat cu o doamnă atât de încântătoare.

Ea îşi trase mâna.

—Dacă este aşa, atunci sigur nu aveţi nimic împotrivă dacă-mi arătaţi biroul meu.

Îşi schimbase poşeta dintr-o mână în cealaltă şi se uită în jur.

—Şi după aceea putem să discutăm mai serios despre hamburgerul acela.

Evan o conduse ascultător de-a lungul culoarului, începu să speculeze cât îi mai trebuia

oare s-o aibă în patul lui. Sarah, în schimb, reflecta cât mai dura oare până să primească prima însărcinare.

În următoarele zile Sarah se acomodă cu ziua de muncă la secţia de arhitectură de la Haladay. În tot acest timp nu-l văzuse deloc pe Maxwell Haladay, iar pe Byron foarte rar. Cea mai mare parte din timpul de lucru îl petrecea cu Cassidy sau cu Evan Gibson. Îl găsea pe Cassidy prietenos, dar în acelaşi timp şi exigent şi cu toane. Pentru el cuvintele *"de la nouă la cinci"* erau neologisme, iar pauza de prânz un lux la care se putea renunţa dacă un proiect cerea o atenţie neîmpărţită. Când încetă s-o mai trateze pe Sarah ca pe o fiinţă feminină, lucru pentru care avusese nevoie de o zi şi jumătate, lăsă hăţurile mai moale atât în modul său de a vorbi, cât şi în ceea ce priveşte toanele sale. Sarei îi plăceau înjuraturile sale originale, gusta asprimea acelor toane şi mulţumea cerului pentru stilul său degajat. Mereu arăta şifonat şi mirosea tot timpul a tutun. În decursul unei săptămâni Sarah ajunsese să-l venereze. Fără îndoială că era sclipitor.

Nu era nevoie de prea mult timp să-l pătrunzi pe Evan. Arăta bine, era talentat şi nesigur. Femeile umblau după el, iar el se dedica acestui joc al vânătorii şi cuceririi cu aceeaşi pasiune cu

care alţi bărbaţi se dedicau jocului de golf. Sarah îşi dădu repede seama că Evan considera toate femeile ca o pradă uşoară. Atitudinea aceasta l-ar fi făcut să apară antipatic în ochii Sarei dacă acesta nu s-ar fi compensat cu o continuă bună dispoziţie.

Evan şi Sarah împărţeau aceeaşi secretară, o roşcată scundă cu o sumedenie de pistrui şi cu o memorie a unui întreg fişier. O chema de fapt Marguerite Jean Childress, însă din copilărie i se spunea Mugs şi se dovedi o persoană harnică, de încredere şi având cultul ordinii. Părul ei creţ şi rebel în cădea în ochi, îşi rodea unghiile, iar în pauze citea literatură de duzină. Sarah nu ar fi schimbat-o nici pentru o mie de Kay sau doamne Fitzwalter. Cu ajutorul ei Sarah reuşise să acumuleze o cunoaştere utilă a sistemului de depunere, a instalaţiei telefonice şi a structurii întreprinderii.

Sarah descoperi că procesul acomodării la un nou loc de muncă era lung şi dificil. Deja pentru a patra oară consecutiv părăsise biroul abia după ora şapte. O găsi pe Mugs lenevind, ţinând într-o mână o carte cu un titlu dubios: "Nopţi fierbinţi în spălător", iar în cealaltă o banană mâncată până la jumătate.

—Mugs.

Sarah îşi puse servieta pe marginea biroului şi aştepta ca Mugs să se desprindă de carte.

—Nu era nevoie să aşteptaţi.

—E în regulă, domnişoară Lancaster.

Mugs îi zâmbi bucuroasă, suflându-şi cârlionţii dezordonaţi din ochi. Nu mă deranjează. M-am gândit că poate mai aveţi nevoie de ceva.

—Este vineri seară, îi aminti Sarah, uitându-se scurt la ceas. Sigur aveţi o întâlnire.

—Bineînţeles.

Mugs rânji.

—Jerry vine să mă ia. El lucrează la contabilitate. Mergem să mâncăm o pizza şi să vizionăm un film, nimic deosebit.

Pentru o clipă Sarah o invidia pentru Jerry al ei de la contabilitate, pentru pizza şi pentru film. Oftând, ridică servieta de pe birou.

—Grăbiţi-vă şi plecaţi în week-end.

—Mâine dimineaţă trebuie să mă trezesc devreme pentru a-mi căuta o locuinţă.

—Serviciul personal nu v-a dat nici o listă? întrebă Mugs, în timp ce devora ultima înghiţitură a bananei.

Aruncă cojile în gunoi, îşi aşează cartea în poşetă, după care se ridică.

—Ba da, dar până acum..., Sarah dădu din umeri, lăsând fraza neterminată.

În timp ce Mugs stingea luminile, se duse la uşă.

—Pot să arunc o privire?

În drum spre lift Sarah scoase lista din poşetă,

aruncă o privire fugitivă spre uşa liftului particular întrebându-se dacă Byron se afla în locuinţa sa. Puţin probabil să fie singur, se gândea ea. Se încruntă, observând cum îi zburau gândurile aiurea.

—Aceasta de aici, observă Mugs, atrăgându-i atenţia din nou asupra ei. Arătă cu unghia nelăcuită şi roasă la o adresă de pe lista Sarei. Este cea mai potrivită pentru dumneavoastră, domnişoară Lancaster. Pot să pun mâna în foc.

Mugs chemă liftul, apăsând pe buton, înainte de a-i da Sarei lista.

—Mâine primul lucru pe care-l voi face e să merg să văd locuinţa, îi promise Sarah.

Se simţea dintr-odată foarte obosită. Gândul la o seară lungă şi liniştită i se părea atrăgător. Auzi zgomotul liftului care urca şi se întoarse către Mugs.

—Mugs, spuse vădit curioasă. Ce anume exact se poate întâmpla într-un spălător?

—Nu aţi crede, domnişoară Lancaster. Pur şi simplu nu aţi crede.

Se urcară în lift în timp ce Mugs îşi răsfoia cartea.

Sarah era în căutarea unei locuinţe situate în centrul oraşului.

Centrul cu zgomotul şi tumultul traficului reprezentau un lucru cunoscut pentru ea. La

marginea Phoenixului se întindea un ţinut vast şi uscat în spatele căruia la o anume depărtare se ridicau munţii. Între ei şi munţi se întindea deşertul: deschis, sterp şi gol Acolo existau stânci ascuțite şi canioane, peşteri şi cactuşi culori calde, spaţiu, linişte. Schimbarea de la est la vest a necesitat o mare putere de acomodare. Nu dorea să se mai confrunte şi cu vastitatea.

Sarah crescuse într-o suburbie. Viaţa ei de om adult şi-o petrecuse până atunci în unul dintre cele mai mari oraşe ale lumii, ceea ce a contribuit la înflorirea ei. În viaţa ei existaseră permanent mase întregi de oameni şi aproape tot timpul mişcare. Deoarece se gândea că deşertul i s-ar părea prea gol, prea liniştit şi prea nemişcat, Sarah se hotărâse să-l evite.

Deşi blocul propus de Mugs era situat la marginea oraşului, mult prea departe ca să-i convină, Sarah totuşi se hotărî să se ducă să-l vadă. După ce văzuse deja şase obiective de pe listă şi le refuzase, era dispusă în cele din urmă să accepte propunerea lui Mugs. Însă când se îndreptă din holul de la intrare spre apartamentul gol devenise neîncrezătoare. De ce ar fi locuinţa aceasta altfel? Sigur era ori prea mică, ori prea mare, iar maşina de gătit avea desigur deşeul de alaltăieri. Oftând, zdrăngăni cu cheile şi se opri scurt în faţa numărului 612. Apoi îşi aruncă părul peste umeri şi introduse

cheia în broască. După ce descuiase uşa se oprise tăcută în prag.

—Mugs este o comoară, murmură ea, sprijinindu-se de tocul uşii. Camera goală era inundată de lumină. Podeaua de stejar şi pereţii proaspăt zugrăviţi reflectau razele cu generozitate. În peretele sudic era un perete de sticlă care ducea la un balcon cu o balustradă din fier forjat. Sarah observă că erau aşezate peste tot ghivece de flori şi că o viţă de vie se încolăcea în jurul balconului. Fără draperii, se hotărî ea, în timp ce-şi îndreptă privirea către ferestre. Jaluzele din bambus sau din beţişoare de lemn. Apreciase încăperea ca având aproximativ treizeci de metri pătraţi. Paşii ei răsunau când intră şi traversă camera. Colţul din partea de vest părea a fi inundat de o lumină foarte puternică. Un paravan ca un grătar i-ar despărţi locul unde va lucra de restul încăperii. Îşi scoase un metru din geantă, aruncă geanta pe jos şi se apucă de planificări. Imediat văzu în închipuirea ei cum pe peretele din partea de nord se înşiră rafturile de cărţi, iar pe jos vedea întins covoraşul ei din paie de porumb. Măsurând suprafeşele pereţilor, Sarah simţea cum încăperea începea să intre în posesia ei.

—Cerule, ce bine arătaţi.

Sarah se întoarse. În pragul uşii stătea o femeie înaltă şi suplă, cu o pereche de blugi

tociţi şi tăiaţi scurt. Avea picioarele lungi, subţiri şi bronzate, era desculţă, iar unghiile de la picioare erau lăcuite roşu arămiu. Faţa ei de fată zvăpăiată era încadrată de un moţ de bucle de culoarea maro castaniu. Sarah descoperea în ea o combinaţie dintre Puck şi Titania, fiind imediat încântată de ea. Genele le avea tuşate. Ea se uita examinatoare în jur.

—Mulţumesc. Intraţi, vă rog, o invită Sarah legănând metrul.

—Părul acesta. De necrezut. Este un păcat ca splendoarea aceasta să aparţină unui singur om.

Femeia veni repede şi cu energie spre ea, învârtindu-se în jurul ei.

—La naiba, măsura la haine treizeci şi opt şi părul până în talie.

Îşi puse mâinile in şoldurile slabe şi scutură din cap.

Sarah aşteptă, râzând, ca ea să-şi încheie expertiza.

—Poate există şi o parte bună.

Sarah se uită veselă în ochii treji şi gri.

—Aşa credeţi?

—Da, m-aş putea ocupa de ceea ce este în plus. Bărbaţii care vă sunt de prisos trebuie doar să bată la câteva uşi mai încolo.

Râdea cu toată faţa.

—Eu sunt Dallas Darcy.

Întinse mâna suplă cu degete lungi.

—Vom fi vecine?

—Sarah Lancaster. Strângerea de mână fusese puternică şi din inimă. Da, aşa cred.

Sarah îşi aruncă metrul peste umeri. Dacă locuinţa aceasta nu reuşise s-o convingă întrutotul, reuşise în schimb această femeie.

—Nici nu am aruncat măcar o privire în baie şi sunt deja entuziasmată.

— Eu voi face pe ghidul, se oferi Dallas, întorcându-se la dreapta spre hol. La baie se merge pe aici. Vă rog să încercaţi să ţineţi pasul cu grupul de vizitatori şi să nu vă jenaţi să puneţi întrebări. Ne aflăm într-o clădire Haladay. De aceea veţi găsi aici ceramica şi accesoriile necesare, de cea mai bună calitate.

Deschise uşa de la baie şi făcu un gest cuprinzător.

—În definitiv trebuie să ştiu lucrurile acestea, că doar sunt o angajată fidelă.

—Vorbiţi serios? Şi eu. Cel puţin sunt angajată acolo. După o săptămână încă nu mă pot desemna o angajată fidelă.

Sarah deschise robinetul, privind aburii care ieşeau din apa fierbinte.

—La ce secţie?

Dallas stătea rezemată de uşă şi se gândea că avea aproximativ aceeaşi măsură la haine ca şi Sarah şi că ar putea împrumuta de la ea în caz că ar fi avut nevoie vreodată.

—Sunt arhitectă.

Sarah închise robinetul.

—Oh, oh, oh.

Despărţise cuvântul în silabe. Mai întâi jos, apoi mai sus şi din nou jos.

Sarah încă nu ştia că acesta era răspunsul ei tipic pentru situaţii foarte diferite.

—Deci dumneavoastră sunteţi aceea.

Dallas se îndreptă şi îşi duse mâna prin cârlionţi. Aceştia reveniră însă la fel de dezordonat la loc.

—Am auzit deja că am căpătat un talent din est. Din New York, nu-i aşa?

—Hm.

Sarah deschise una din cele două uşi ale dulapului de medicamente. Văzând că este gol şi-l închise la loc.

Dallas repetă aceeaşi procedură însă şi cu cealaltă uşă. Pentru un timp privirile lor se întâlniră în oglindă. De data aceasta privirile lor nu mai erau examinatoare, ci exista o simpatie reciprocă.

—Am auzit că sunteţi o arhitectă nemaipomenită, îi zise Dallas. Oamenii nemaipomeniţi nu-mi fac decât probleme.

—Este doar bârfă răutăcioasă, o asigură Sarah.

După aceea se întoarse să se uite la dormitor.

—În contractul de închiriere scrie ceva de tapet? întrebă ea. Aş vrea să tapetez câţiva

pereţi şi aici o parte din tavan. La ce secţie lucraţi?

Luă metrul de pe umăr, întinzându-i lui Dallas un capăt.

—Ţineţi puţin.

Măsură distanţa dintre dulap şi fereastră.

—Nu-mi face deloc plăcere să v-o spun deja de la începutul cunoştinţei noastre. Sunt conducătoarea secţiei de aprovizionare. Nimeni n-o poate suferi pe conducătoarea acestei secţii.

Sarah înfăşură metrul, ţuguind compătimitor buzele.

—Ei, cred că este o exagerare.

—Nu, nu. Spiritele creative nu apreciază deloc procesele de aprovizionare.

Sarah rânji.

—Îmi închipui că este o slujbă jalnică. Băgă metrul în buzunarul de la spate al pantalonilor.

—Da, dezgustătoare, o aprobă Dallas veselă. Trecură prin camera de zi în bucătărie.

—Lucraţi împreună cu Evan Gibson, nu-i aşa?

—Hmmm...

Sarah încetă să-şi mai aranjeze în minte mobila şi se uită la Dallas.

—Mi se pare că se poate deduce un anumit interes în tonul acesta.

În timp ce controla o fereastră, Dallas îşi întoarse capul şi îi râse peste umăr.

—De peste un an mă tot străduiesc să mă apropii de Evan Gibson. Poate că ar trebui să încerc cu un buchet de flori şi cu bomboane de ciocolată. Probabil că este de modă veche.

Sarah o examina pe Dallas lung şi temeinic.

—Sunteţi mult prea inteligentă pentru Evan, acest om plictisitor şi groaznic de limitat.

Privirea şi comentariul Sarei o surprinseră pe Dallas atât de tare că se întoarse cu tot trupul către Sarah

—Am o anume slăbiciune pentru trupuri frumoase, pentru zâmbetul acela care dezvăluie o dantură albă şi frumoasă şi pentru păr decolorat de soare, mărturisi Dallas. Joacă, distracţie şi sex bun. Sunt femei care preferă tipul închis şi misterios.

—Ca Byron, zise Sarah când termină să controleze maşina de gătit. Autocurățitor.

—Byron. Cerule, să nu-mi spuneji că şi în prezenta lui îl numiți aşa.

Şocată şi în acelaşi timp impresionată, Dallas se urcă pe masa din bucătărie, legănându-şi picioarele lungi.

Între timp Sarah scotocea în dulapurile goale.

—Aşa îl cheamă. Cum să-i spun altfel.

—Nu ştiu.

Dădu din umeri.

Sarah deschise uşa frigiderului, dar gândurile ei se îndreptau din nou spre bărbatul la care se

gândise mult prea des în săptămâna aceea. Oare ce-o fi având atât de special? Se întrebă ea dând din cap şi trânti uşa la loc.

—Cum îi spuneţi atunci domnului Haladay? Suveranul regesc?

—Nici măcar nu-i spun pe nume. Mă arunc doar smerită la podea, când trece.

—Cred că are efect asupra sumei pe care o cheltuiţi lunar, cumpărându-vă ştrampi.

—Mă bucur că veţi deveni vecina mea.

Dallas îşi încrucişa degetele întinzând mâinile spre tavan.

—Se pare că nu prea aţi strâns boarfe mai elegante pe când trăiaţi tumultos în NewYork.

Sarah examina faţa tânără a lui Dallas. Uneori o prietenie ia naştere din primul moment. Nu s-ar fi potrivit mai bine dacă aş fi comandat una în mod special, se gândea ea.

—Am o rochie de la Halston care de mult râvneşte la o conducătoare a unei secţii de aprovizionări.

—O, Doamne.

Dallas coborî de pe masă şi prinse mâna Sarei.

—Veniţi să semnaţi contractul de închiriere, după care să ne apucăm de despachetat.

CAPITOLUL 4

În cariera sa Maxwell Haladay începuse de jos. De fapt îi plăcea mereu să spună că el era acela care construise postamentul acestei reuşite. La treisprezece ani încetase să mai meargă la şcoală, găsindu-şi o muncă de salahor pe şantier. Era o muncă fierbinte şi plictisitoare care necesita doar muşchi şi nu necesita câtuşi de puţin inteligenţă. Oră de oră, şase zile pe săptămână în sudul Californiei Maxwell Haladay amesteca nisip, mortar şi apă pentru zidarii transpiraţi care mestecau tutun. Deja la treisprezece ani ştia să-şi împartă timpul şi banii într-un mod inteligent. Între încărcăturile de ciment Haladay mai dădea câte o mână de ajutor altor muncitori, îi privea pe dulgheri şi pe electricieni, învăţând să facă deosebirea între aceia care îşi cunoşteau meseria şi aceia care îşi făceau doar datoria. Atunci când pe şantier apăreau ingineri şi arhitecţi, Haladay găsea de fiecare dată un motiv pentru a putea rămâne în apropierea lor. Îi asculta învăţând terminologia de specialitate la fel cum îşi însuşire expresiile mai grosolane ale muncitorilor. Învăţa repede şi memora totul.

Timp de patru ani de zile trecuse de la un şantier la altul. La şaptesprezece ani, având deja înălţimea şi faţa unui adult, devenise zidar. Nimeni nu-l controla atunci când spunea că are douăzeci şi unu de ani. Avea un metru nouăzeci,

cântărea un chintal şi avea umerii ca de urs. Cine să mai întrebe ceva?

O parte din leafă Haladay i-o dădea mamei sale, ajutând-o la întreţinerea casei pe care o închinase la marginea Los Angelesului. Pe tatăl său nu-l cunoscuse niciodată şi nu-i era ruşine când auzea noţiunea de *"bastard".* Aprecia mult mai mult faptul că astfel nu exista nici o legătură de rudenie cu vreun bărbat, neavând astfel nici un fel de obligaţie faţă de acesta. Un bărbat se culcase cu mama lui procreîndu-l. Haladay era convins de faptul că el singur va face restul şi lui i se vor datora succesele şi insuccesele. Oricum nu avea de gând să dea greş de prea multe ori. De copil credea că omul este stăpânul destinului său. Şi foarte curând s-a apucat să dovedească acest lucru.

Când se apropia de douăzeci de ani, Haladay arăta şi mai bine. Pielea sa deschisă şi trandafirie, moştenită de la strămoşii săi irlandezi, era bronzată de soarele californian. Era destul de deştept ca să-şi poată folosi limba atunci când era necesar, să evite o luptă şi destul de puternic atunci când trebuia să-şi folosească pumnii. În scurt timp obţinuse renumeie unui bădăran blajin care nu se sfia să muncească din greu pentru a se întreţine. Se culca doar cu prostituate deoarece nu dorea complicaţii sentimentale sau urmaşi apăruți din întâmplare.

Femeilor din lumea afacerilor le arăta un respect continuu.

La optsprezece ani a început să lucreze ca zidar la Farmore Construction. Farmore, studiindu-l, a observat că are cap şi capacitatea de a-i îndruma pe ceilalţi şi îl însărcina cu mai multă responsabilitate. Haladay ceru o leafă mai mare şi o primi. Se împrieteni cu contabilul, învăţând câte ceva de la el. Singurul lucru pe care îl regreta în acel moment al vieţii sale era lipsa de cultură şi educaţie şi recunoaşterea faptului că nu va mai putea să recupereze ceea ce pierduse.

Apoi începu criza economică şi industria de construcții, la fel ca toate celelalte domenii ale industriei, a fost aruncată în haos. În timpul acestor ani săraci şi disperaţi Haladay continuă să lucreze pentru Farmore când se găsea de lucru, însă lucra şi ca zilier ori de câte ori avea ocazia. Haladay învăţă să se zgârcească, reuşind să pună câte un dolar deoparte chiar şi atunci când câştigurile secundare erau aproape iluzorii. Atunci când dorea o femeie renunţa la masa de seară. Îşi punea hârtie de ziare în pantofii găuriţi, reuşind să se descurce. Într-o vară lucrase timp de o lună ca paznic într-un restaurant mizer, unde obţine şi cicatricea subțire de la tâmplă pe care o observase Sarah. O sticlă spartă şi o tăietură cusută cu şase

împunsături.

În timpul crizei economice Haladay trăia mai mult în viitor decât în prezent, recunoscând că, în acea perioadă plină de deznădejde, bărbații curajoşi şi cu minte puteau câştiga o avere. Şi el le avea pe amândouă.

Haladay a investit mici sume din punga sa de economii încă zguduită. Mama lui a fugit cu un muzicant fără slujbă, dispărând astfel din viaţa lui. Fiind acum singur, Haladay se mută din casa închiriată, dormind pe o bancă în biroul lui Farmore. Banii economisiţi pe chirie îi investea. Din când în când mai făcea contrabandă, trecând whisky peste graniţa mexicană. Îşi ţinea gura şi investea câştigurile. În 1932 când era vizibil sfârşitul crizei economice, Haladay reuşise să scoată din banii câştigaţi cu greu cinci mii de dolari.

Banii îi lăsa să lucreze pentru el. În timp ce persoanele de aceeaşi vârstă cu el urmăreau rezultatele de la curse, el studia cursul acţiunilor. La douăzeci şi cinci de ani strânsese mai mult de zece mii de dolari. Văzându-şi şansa, puse mâna pe ea. În 1935 Maxwell făcuse um împrumut, cumpără firma Haladay Farmore Construction, se căsători cu o localnică, o frumuseţe pe nume Laura Winters şi începu să-şi clădească imperiul.

Câteva decenii şi două sute de milioane de

dolari mai târziu Haladay şedea într-un birou căptuşit cu lemn de mahon.

Pe unul din pereţi atârna un tablou în ulei din perioada timpurie a lui Picasso, într-o vitrină antică stătea o sculptură a lui Rodin şi o jumătate de duzină de sticle de coniac Napoleon aşteptau în bar. Purta un costum croit la comandă de culoarea antracitului, din lână aleasă şi moale. Pantofii din piele italienească costaseră mai mult decât câştigase el pe tot parcursul anului 1929. Ceasul de aur era din Elveţia, cravata de mătase din Franţa. Haladay continua şi acum să se gândească mai mult la viitor decât la prezent.

—Vreau ca săptămâna viitoare să se înceapă, cum s-a planificat, excavarea pământului, lătră el în telefon. Dacă există probleme, treceţi-o la secţia juridică şi scrieţi-mi urgent un raport. Câini proşti, mormăi el după ce închise telefonul. De ce există oare atât de mulţi tâmpiţi pe lumea asta?

—Nu aţi spus odată că tâmpiţii sunt aceia care ţin lumea? întrebă Byron liniştit, în timp ce răsfoia un catalog de contracte.

—Ce fel de gunoi mai e şi ăsta?

Haladay sparse încruntat bomboana de mentă între dinţi.

—Al dumneavoastră, Max. De altfel, nu-mi place expresia din alineatul opt. Formularea mai

trebuie corectată.

Byron încercui locul din text care nu se potrivea, înainte de a-şi ridica privirea. Expresia feţei lui era liniştită atunci când privirea lui întâlni ochii verzi şi furioşi. Maxwell Haladay era celălalt om în care Byron avea o încredere fără rezerve.

—Lucrările de construcţie ale proiectului Ridgefield merg bine. Ne-am încadrat în timpul, şi deocamdată, şi în cheltuielile financiare stabilite. De ce nu zburaţi la Chicago să le vedeţi? Poate că v-ar mai ridica moralul.

—Mucos limbut!

Haladay mormăi din nou, însă de data aceasta se vedea cum i se contractă puţin colţurile gurii. Ca să nu se vadă se grăbi să-şi netezească mustaţa.

—Îmi este indiferent dacă un proiect se încadrează în timpul şi suma plănuită. În cele din urmă cei care nu respectă nici una, nici alta susţin lucrul. Fără pene arterele mele ar arăta ca cimentul de prima mână.

Byron se lăsă pe spate în scaunul său, destins şi fără distanţa intransigentă obişnuită. Dacă Sarah ar fi avut acum ocazia să-l vadă nu i-ar mai fi părut atât de enigmatic.

—Să vă spun ceva, spuse Byron. De ce nu mergeţi să vedeţi puţin explozia de costuri de la hotelul din Madrid. Trebuie să zbor până acolo şi

să articulez pe cineva deîndată ce totul este rezolvat aici. Poate că v-ar face plăcere să fiţi în locul meu.

—Am renunţat la meseria de dulgher după ce am ajuns la al doilea milion de dolari.

Oricum, sprâncenele lui Haladay se lăsaseră în jos.

—Cu cât s-au depăşit cheltuielile plănuite?

—Cu o sumă destul de frumuşică.

Byron se uită din nou pe referat.

—Veţi primi un raport.

Îngândurat, Haladay îşi ţuguie buzele.

—Madrid, Madrid. Nu era o dansatoare la Madrid? Rosa, Isabella. Ce funduleţ încântător!

—Carmen, îl corectă Byron, adăugând încă o observaţie pe marginea foii. Era cântăreaţă, restul se potriveşte.

—Memoria mea este infailibilă.

—Şi selectivă.

Haladay apăsă râzând pe butonul interfonului care zumzăia pe biroul său.

—Mereu v-am admirat gusturile, mai adăugă el. Da, tună el. Sarah Lancaster? Se opri puţin uitându-se din nou în ochii lui Byron. Da, lăsaţi-o să intre. Rămâneţi şi dumneavoastră, Byron.

Aprobând din cap, Byron puse contractul deoparte. Când Sarah intră în birou se ridicară amândoi în picioare.

La intrare primul lucru pe care-l observă Sarah

era că aceşti doi bărbaţi, deşi atât de diferiţi, aveau o caracteristică comună. Şi anume, concluziona ea, aura de comandant. O forţă vădită părea să emane din ei. Nu mi-ar place să mă pun cu amândoi simultan. O victorie ar fi imposibilă, iar supravieţuirea un semn de întrebare. Se hotărî să-i întâlnească numai separat, în cazul în care era necesar un atac.

—Bună dimineaţa, domnilor.

Haladay îi întoarse zâmbetul. Byron nici nu-l luă în seama. Cu o privire îi răspunse la salut, însă nu-i dădu de înțeles că ar fi binevenită.

—Sper că nu vă deranjez, domnule Haladay. Aţi spus să mă prezint la dumneavoastră după o săptămână.

—Da, aşa am spus. O invită cu un gest să ia loc. V-aţi acomodat deja?

—Da, m-am obişnuit chiar şi cu cafeaua pe care o face Evan. Şi de asemenea să evit încercările sale de a-mi face avansuri, se gândea ea în sinea ei.

Şedea într-un fotoliu de piele bej şi observă cu coada ochiului că Byron se aşezase într-unul din faţa ei.

—Mugs mi-a prezentat cum arată o zi obişnuită de muncă la birou. Cassidy m-a îndopat cu metodele generale folosite. Acum mi-ar place să încep să lucrez la un proiect.

—Nu mai aveţi răbdare, nu-i aşa?

Haladay se rezemă în fotoliul făcut special pentru el şi se uita la Sarah peste degetele încrucişate.

—Da.

Şi Sarah se lăsă pe spate şi puse picior peste picior. Pentru o secundă i se păru straniu faptul că bărbatul de lângă ea o intimida mai tare decât bărbatul din spatele biroului. Pentru că pot să-l înţeleg, constată ea. Pot înţelege cine este. Însă nu ştiu cum este Byron. Îl alungă din gândurile ei.

— Nu-mi place când stau suspendată între două proiecte. Pentru întreruperi nu am avut niciodată prea multă răbdare.

—Aşa, aşa. Îşi micşoră puţin ochii. Aş dori să vă pun o întrebare, Sarah.

—Da, bineînţeles, Max, răspunse ea în treacăt.

El avu nevoie de un moment înainte să reacţioneze. Îşi ridică sprâncenele, încreţindu-şi fruntea.

Sarah aşteptă, fără să-i evite privirea. Deodată Haladay îşi lăsă capul pe spate hohotind de râs.

Sarah respiră încet şi liniştită.

—Are la fel de mult curaj ca şi dumneavoastră, îi spuse Byron şi aproape la fel de mult ca şi mine. Rânjea. Ne vom înţelege bine.

După aceea continuă pe un ton oficial:

—Deci, Sarah, ce doriţi să faceţi?

—Să construiesc.

—Pentru mine sau pentru dumneavoastră?

O întrebare îndreptăţită, se gândi ea.

—Dumneavoastră, Max, vă aparţine galeria de artă, însă eu doresc să pictez tablourile. Şi să semnez în dreapta jos cu numele meu.

—Accept.

Îi plăcea sinceritatea ei. Dădu din cap, după care cutele de pe fruntea lui se adânciră.

— Oamenii nu realizează o muncă de prima clasă. Construcţiile Haladay se bazează pe acest renume. Renumele MEU.

Sarah sesiză foarte clar articularea pronumelui.

—Materialele noastre sunt mereu fără nici o excepţie de cea mai bună calitate. Instrucţiunile de construcţii se respectă literal. La mine nu se ignoră legea. Dacă aflu că un membru al asociaţiei mele nu a respectat regulile, acela sau aceea zboară pe loc. Haladay trecu stiloul de aur printre degete la fel ca pe o ţigară. După aceea îl aşează nerăbdător pe birou. Aceasta cuprinde mai mult decât evitarea amenzilor şi a luării de mită. Este o treabă de mândrie. Atâta timp cât conduc Haladay Enterprise nu vor exista nici un fel de şperţ sau de ghişefturi.

Sarah îşi împreună mâinile.

—Standardele dumneavoastră nu reprezintă nici o problemă pentru mine. În cele din urmă am şi eu câteva.

Se uită pentru un moment atent la ea înainte să se uite spre Byron.

Sarah observă cum cei doi schimbară repede o privire.

—Byron va discuta cu Cassidy pentru a vă oferi un proiect potrivit.

—Bine.

Deşi resimţi o anume nervozitate, se hotărî să continue astfel încât să nu fie obligată să plece. Păstrează totul în mişcare şi comportă-te ca şi cum ai fi pe deplin sigură pe tine, îşi zise. Acţionează repede şi după cum crezi de cuviinţă.

—Propunerea dumneavoastră pentru centrul cultural Delacroix din Paris a fost acceptată.

Haladay îşi netezi mustaţa.

Byron care cunoştea gestul, ştia că fusese luat prin surprindere.

—Sunteţi foarte bine informată.

—Bineînţeles că ştiu că trebuie rezolvate o serie de probleme juridice – contracte, planificări de timp, clauze penale şi multe altele. În aproximativ trei luni planul ar trebui să treacă în stadiul de proiectare.

Se întoarse cu precauţie către Byron, adresându-i-se pentru prima oară direct.

—Cam aşa este, nu, Byron?

O măsură liniştit.

—Cam aşa.

—Aş vrea să proiectez eu teatrul.

După rostirea acestor cuvinte, Sarah se simţi mult mai bine. Acum se putea face linişte fără nici o problemă în jurul ei.

—Este un proiect foarte mare şi important. Ridurile de pe fruntea lui Haladay se adânciră.

—Ştiu.

O urmă de îngâmfare se putea auzi în vocea ei.

—O suită de arhitecţi se ocupă de filiala din Paris.

—Ştiu şi aceasta. Însă filiala din Paris este considerabil mai mică decât biroul principal din Phoenix. Şi arhitectul şef de acolo este implicat într-un alt mare proiect din sudul Franţei.

—Există ceva ce nu ştiţi? se informă Haladay.

Sarah zâmbi calmă, îşi mută centrul de greutate ca să-şi schimbe invers poziţia picior peste picior.

—Fără îndoială ştiţi şi faptul că Byron este acela care acordă astfel de însărcinări, observă Haladay puţin ironic

—Da. De aceea am considerat că este cel mai indicat să deschid discuţia acum. Probabil doriţi să meditaţi amândoi asupra ei.

În timp ce se ridică, adăugă veselă:

—Bună ziua, Max. La revedere, Byron.

Plecă repede din cameră, lăsând un parfum de flori sălbatice în urma ei.

După ce se închise uşa, Byron se ridică.

—Aş dori să vorbesc cu ea.

—Îi vei încredinţa proiectul.

—Doriţi acest lucru?

Haladay luă din nou stiloul de aur în mână şi se uită furios la el.

—Am hotărât să nu mă amestec.

—Mă întorc, zise Byron.

Pe coridor o ajunse pe Sarah din urmă.

Surprinsă, se întoarse cu faţa spre el.

—L-aţi impresionat, spuse el fără nici un fel de introducere.

—Da? Am spus doar ceea ce gândeam.

—Contează mai puţin ceea ce aţi spus, ci mult mai mult faptul că aţi avut atâta nerv să vă exprimaţi gândul înaintaţi repede şi aveţi curaj. Max admiră ambele.

Reuşise. Trecuse... pentru început. Apoi îşi aminti de faptul că urma să mai descopere punctul sensibil al lui Byron.

—Şi dumneavoastră, Byron, ce admiraţi?

Pentru o clipă se uitară unui la celălalt. Apoi o uimi, dăruindu-i unul din zâmbetele sale rare.

—Picturile lui Corat.

O luă de braţ şi o trase după el.

—Vă mai datorez o masă de prânz.

Sarah acţiona cu spontaneitate. Înclină capul într-o parte cu o cuminţenie teatrală, îşi ridică ochii spre el şi clipi din gene.

—Este o invitaţie sau o constatare?

Amândoi erau conştienţi de însemnătatea şi

puterea privirii ei, iar ea aştepta reacţia lui. Un zâmbet îi juca pe buze.

Byron se gândea la gustul gurii ei şi la pielea netedă. Îl cuprinse dorinţa, însă o alungă. Dacă s-ar încurca cu ea, atunci dorea ca el să fie acela care să determine timpul şi locul.

—Amândouă, constată el, când apăsă pe butonul de la lift. Ne oprim puţin la mine la birou. Kay îi va spune secretarei dumneavoastră că plecaţi.

CAPITOLUL 5

Stând la o masă, aşezată pe colţ, în restaurantul hotelului Hilton, Sarah îşi scoase pantofii. Ea dorea să-l considere pe Byron în afara biroului un simplu bărbat şi să nu ţină cont de faptul că era unul dintre cei mai mari în rang la Haladay Enterprises.

Ochii ei zăboviră asupra salatei de homar.

—Quicheul este bun aici?

Când îşi ridică privirea observă că el o privea. Sarah îşi puse coatele pe masă, îngropându-şi bărbia în mâini, cercetându-l şi ea la rândul ei.

—Ce vedeţi?

—Că aveţi o faţă remarcabilă.

—Şi dumneavoastră.

Simţi că îi scapă ceva neobişnuit de spontan,

bucurându-se.

—Studiez feţe, îi comunică ea. Aveţi umerii obrajilor foarte interesanţi. Sunteţi indian sau celt?

—Mama mea este indiancă Navajo.

Vocea lui Byron era inexpresivă, dar în timp ce-şi căuta ţigările în buzunarul de la sacou privirea lui zăbovi în continuare asupra ei. Aşteptă una din reacţiile cunoscute: vreo speculaţie, curiozitate, comentarii binevoitoare sau retragerea de care îşi amintea din tinereţe.

—A, de aceea.

Sarah închise lista de bucate şi o puse deoparte.

—Pentru umerii obrajilor mei este răspunzătoare o sălbatică influenţă irlandeză. Dar ce gust are Quicheul aici?

Nici una din reacţiile pe care le prevăzuse nu i-au venit în minte Sarei.

—Bun, spuse el şi făcu semn chelnerului.

Sarah îl privea în timp ce comanda Quicheul şi alegea un vin de Chablis. Comportamentul său era fără cusur. Observă că o impresiona aceasta, deoarece nu simţi că este ceva manierat. Ceva cutezător în ochii săi îi determina dorinţa de a pătrunde dincolo de suprafaţă. Dorea să-l claseze mai bine şi să descopere de ce se deosebea de ceilalţi.

El este altfel, reflectă ea, în timp ce asculta pe

jumătate discuţia lui Byron cu chelnerul. Neted şi liniştit în aparenţă, însă înlăuntrul lui clocotea. Oare primea ordinele cu aceeaşi uşurinţă cu care le dădea? Se gândi la Maxwell Haladay şi se încruntă. Între ei doi exista o legătură de încredere şi de înţelegere reciprocă, nefiind nevoie de cuvinte. Pentru o clipă s-a întrebat cine era în realitate managerul de la Haladay Enterprise.

Byron se întoarse din nou către Sarah şi observă fruntea ei încruntată şi privirea ei concentrată. El ridică sprânceana şi aştepta ca ea să înceapă să vorbească

—Mă întreb cine sunteţi, zise ea. Mă întreb ce sunteţi.

El zâmbi, iar zâmbetul său era o provocare. Parcă îi spunea:"Află, dacă poţi".

—Vă mutaţi deja? întrebă el după o pauză

—Da, tocmai asta fac acum.

Chelnerul aduse vinul de Chablis şi turnă în pahare.

Byron şi Sarah gustară vinul. Sarah îl ţinu scurt pe limbă, era rece şi sec.

—Mobila mea ajunge mâine de la New York. Seara mai facem amândouă ceva reparaţii de înfrumuseţare.

—Amândouă?

—Dallas şi cu mine. Dallas Darcy, conducătoarea secţiei de furnizare.

Byron îşi amintea vag de o femeie suplă cu o claie de păr roşcat.

—Îi place pendula mea, însă insistă să-mi cumpăr nişte lucruri de ceramică indigene. Se pare că felul cum am mobilat are o influenţă estică mult prea puternică.

—Vă lipseşte New Yorkul.

Constatarea lui o determină să se uite din nou în ochii lui şi mişcă neliniştită din umeri, de fapt se supărase pe ea.

—În cele câteva luni care au trecut am învăţat că nu mă acomodez prea repede la situaţii noi.

—Nici nu vi s-ar potrivi.

—Probabil că aveţi dreptate. Îmi place să am totul sub control. Aici semănăm.

—De aceea doriţi să conduceţi proiectul Delacroix?

Sarah nu răspunse imediat, ci învârti piciorul paharului între degete şi privi cum se mişca vinul dintr-o parte în alta. Ştia că mai devreme sau mai târziu el o va întreba, ridică privirea uitându-se în ochii lui.

—Vreau proiectul Delacroix deoarece ştiu că pot reuşi şi încă bine. La Boumell făceam în primul rând schiţele sau mai bine zis eram decoratoare. Eu sunt arhitectă, Byron, şi una al naibii de bună.

Sarah făcu o pauză, după care puse îngândurată paharul pe masă.

—Am fost însărcinată să proiectez biserica unitariană, cea care i-a plăcut lui Max atât de mult, deoarece un prieten de-al meu a tras nişte sfori.

Respiră repede şi nerăbdătoare, în timp ce pe faţa ei se vedea împotrivire.

—Nu prea îmi place să recunosc lucrul acesta.

—Se vede destul de bine.

Byron o privi.

—De *ce* mi-aţi spus-o atunci?

—Pentru că vom lucra împreună. Pentru că vreau ca să mă înţelegeţi.

Observaţia din urmă îi scăpase Sarei înainte sâ-o poată conştientiza.

—Boumeil nu mi-ar fi dat niciodată această însărcinare dacă n-aş fi fost solicitată în mod expres. Ştiam că proiectul era ideal pentru mine şi că tocmai prin el voi fi apreciată. Îl doream cu ardoare şi de aceea m-am folosit de relaţiile mele.

—Nu sunteţi singura.

Răspunsul lui Byron era liniştit în opoziţie totală cu ochii scânteind furios ai Sarei.

—Ştiu asta, însă nu înseamnă că-mi şi place. La naiba, nu voi ajunge oare niciodată să construiesc ceva important şi în alt mod? La Boumeil unanima părere era că sunt tânără şi că mai am mult timp. Dar nu era totul. Aveam trei puncte negre. Sunt femeie, iar femeile trebuie

mai ales să deseneze. Sunt tânără, iar oamenii tineri nu reprezintă încredere în ceea ce priveşte disciplina şi capacitatea de decizie. Se consideră că arăt bine. Din păcate mai există mulţi idioţi care cred că o femeie care arată bine are o carieră profesională numai pentru că se culcă cu cine trebuie.

—Aici aveţi puţină dreptate, însă nu se potriveşte pentru Haladay. Max ştie că inteligenţa nu este legată de sex.

—Da, am auzit.

Respiră adânc şi se rezemă din nou pe masă.

—Este unul din motivele pentru care am solicitat postul. Ascultaţi, Byron, amândoi ştim de progresele realizate de către femei în domeniul profesional, însă arhitectura mai este încă unul din ultimele domenii care aparţin bărbaţilor. Nu am făcut arhitectura pentru a dovedi ceva.

—Atunci de ce?

— Pentru că doresc să construiesc. Doresc să construiesc case care nu împlinesc doar norme estetice, ci care sunt şi funcţionale, case în care pot trăi oameni şi care se bucură de ele.

—Este limpede.

Byron se opri să-i mai toarne Chablis. Când li se întâlniră privirile, ea se uită sincer şi deschis la el.

—Am aşteptat un proiect cum este cel al

centrului cultural Delacroix. Bineînţeles că ştiu că trebuie să luaţi în considerare diferite aspecte înainte de a însărcina un arhitect cu acest proiect. Nu am pretenţia să obţin proiectul doar pentru faptul că l-am cerut. Dar vreau să-l primesc pentru că sunt destul de bună şi pentru că-l merit, şi voi dovedi lucrul acesta.

—Într-adevăr nu duceţi lipsă de încredere de sine.

—Nu-mi pot permite.

Sarah ridică din nou din umeri.

—Sunt nerăbdătoare.

—Vă recunoaşteţi astfel o greşeală sau o calitate.

—Puteţi alege dumneavoastră, replică ea cu un zâmbet strălucitor.

—Aveaţi de gând să vă întemeiaţi o firmă proprie atunci când am luat legătura cu dumneavoastră?

Byron observă cum zâmbetul ei se transformase într-o expresie mirată a feţei.

Se întrebă cât de multe cunoştea Byron despre ea. Nehotărâtă, bău puţin vin, după care se uită în paharul ei.

—Făcusem rost de ceva bani, continuă ea cu o voce stăpânită – însă imediat degetele ei se strânseră mai puternic în jurul piciorului de la pahar. Părinţii mei au murit, iar eu am primit banii de la asigurare.

Simţea cum i se strânge stomacul şi durerea licărea în ochii ei. Un mic cec regulat, îşi aminti ea. Destinatarului i se va plăti tot ce a rămas de la James şi Penelope Lancaster.

—După aceea m-am gândit într-adevăr să-mi deschid o firmă sau să caut un partener. Una din două aş fi şi făcut dacă nu aş fi primit postul de la Haladay.

—Cum de v-aţi schimbat hotărârea?

—A trebuit să aleg între vanitate şi profesie. Dacă lucrez pentru Haladay, ştiu că pot construi clădiri importante. Dacă îmi deschid un birou propriu..

— Sarah dădu din umeri – cine ştie dacă proiectele mele s-ar fi realizat vreodată. Joc destul de bine ca să fiu în stare să recunosc partea cea mai bună.

—E evident că nu acţioanaţi doar conform sentimentelor.

Râse prompt şi sincer. Byron zăbovi scurt cu privirea asupra ei, amintindu-şi de reacţia ei înflăcărată la sărutul lui şi se prinse reflectând cum arăta oare cu părui desfăcut şi fără haine.

—Voinţă, ambiţie, ego..., continuă Sarah. Cred că amândoi am izbutit să desprindem partea noastră din ele. Şi totuşi lucrăm pentru el, nu-i aşa? Buzele ei se arcuiră când duse furculiţa la gură.

—Aţi avut dreptate cu Quicheul. Este delicios.

§ § §

Biroul Sarei era situat spre sud. Pentru a împodobi suprafeţele de sticlă din spatele biroului ei, atârnase plante la diferite înălţimi. Lumina soarelui se revărsa prin sticla clară, inundând încăperea şi pătrunzând chiar şi prin desişul de frunze.

Pereţii biroului ei erau tapisaţi în alb, iar covorul verde deschis. Înainte să atârne florile, dăduse jos perdelele până în pământ, fără ele simţindu-se mai puţin strâmtorată. Cu puţine înfrumuseţări pe ici, pe colo, conferi încăperii adecvate scopului o notă personală. Acum se găsea o vază neagră cu gravuri adânci aşezată pe o masă de sticlă, o stampă de Dali, viu colorată şi o oglindă înaltă şi îngustă. O cupă cu bile era aşezată pe un taburet, iar pe un raft poza o păstoriţă, graţioasă, din porţelan de Musner. Acum biroul purta pecetea ei la fel ca şi locuinţa.

Cassidy se plimba de la plante la Dali, de la bile la figura de porţelan. Ţinea mâinile încrucişate la spate, capul aplecat, iar părul îi cădea pe frunte. O respiraţie grea îi acompania fiecare pas. Din când în când îşi agita degetele. Sarah stătea la birou şi se uita la el.

—Bogaţii aceştia sunt o enigmă pentru mine, acesta este adevărul. De ce oare îi mai trebuie lui Harison Reed o casă de oaspeţi dacă tot stă în

mausoleul acela cu cincizeci de camere, nu ştiu. Să nu mai vorbesc despre sala de baie care i-am făcut-o acum cinci ani. Acolo poate să stea o familie de patru persoane cu câine cu tot. Of, actorii aceştia!

Plescăi de câteva ori la rând din limbă.

—Da, de fapt sunt banii lui! Este un proiect mai mic, însă se potriveşte foarte bine pentru dumneavoastră, Sarah. Cinci dormitoare, trei băi, cameră de zi, sufragerie, locuri de joacă. Totul se găseşte în acte.

Arătă spre dosarul din hârtie de Manila de pe biroul ei .

— Sunt și fotografii ale terenului şi câteva ale vilei. Doamne, ce obiect. Mă apucă tremuratul numai când mă gândesc. Spune că doreşte o casă foarte simplă. — Cassidy pufăia -. Prin "simplu" individul ăsta înţelege zece coloane greceşti în loc de douăzeci.

Pufăi din nou tare.

Sarah îşi privea şeful amuzată, în timp ce fugea de colo-colo. Îl ascultase gustând teatralismul său. Acum îşi îndreptă atenţia asupra dosarului de pe biroul ei, îl deschise, uitându-se la fotografii.

—Nu vă faceţi probleme, Cassidy. Îi vom da lui Harrison Reed exact ceea ce vrea.

Aruncă o privire pe cele două poze ale vilei, după care trecu la pozele terenului.

—Fac câteva schiţe prealabile, după care voi zbura în California şi le discut cu el. În definitiv vreau să văd personal terenul.

—Rugaţi-o pe Mugs să vă pregătească toate cele necesare, zise dând din cap energic.

La uşă se opri uitându-se înapoi la capul blond închis care era aplecat peste fotografiile din biblioraft. Încreţituri adânci apăruseră pe fruntea lui.

—Aveţi grijă, Sarah. Fete aşa de tinere ca dumneavoastră le consumă la micul dejun.

Sarah îşi ridică privirea. Pe faţa lui Cassidy se putea vedea o îngrijorare reală şi o urmă de jenâ. Ea zâmbi.

—Nu vă faceţi griji pentru mine. Sunt tare. Nu va trece peste prima îmbucătură.

Cassidy scoase un sunet răguşit înainte de a deschide uşa şi de a ieşi greoi cu paşii apăsaţi.

Sarah uită de avertizare de îndată ce se închise uşa. Se ridică şi se duse spre planşeta ei de desen. Nu era tocmai spitalul lui Cassidy sau centrul cultural Delacroix, totuşi era un început. Aşează pozele cu terenul pentru construcţii pe o margine, la nivelul ochilor, uitându-se mult timp cu ochii micşoraţi la ele. Un început bun. Hotărâtă, luă instrumentele de desen în mână.

În următoarele două ore Sarah făcu schiţe cu mâna liberă. În aceste momente putea să-şi dea drumul la gânduri, să creeze, să-şi imagineze. A

gândi pe hârtie... ceva neplanificat aruncat pe hârtie, desene, fragmente ale propriei imaginaţii în ceea ce priveşte o casă de oaspeţi pe un teren împădurit din sudul Californiei. Putea vedea locul şi felul cum să fie împărţit şi construit acesta. Problemele tehnice nu reprezentau o dificultate. De fapt era un proiect simplu. Dar până nu se ducea pe locul pentru construcţie şi nu stătea de vorbă cu Harrison Reed, nu putea face un proiect detaliat.

Printre cele patru schiţe terminate Sarah avea deja una preferată. Îi mai rămânea doar să-l entuziasmeze pe Reed. Se hotărî să ia cu ea zece schiţe provizorii, deoarece era de părere că un client poate fi condus mai uşor spre proiectul cel mai bun dacă i se prezenta o mai mare posibilitate de alegere. Cu o privire ageră pe fotografiile terenului şi a schiţelor, Sarah nu avea nici o îndoială care era cea mai bună. În timp ce întindea o foaie de hârtie nouă, se auzi zumerul. Apăsă cu o mână butonul, iar cu cealaltă continuă să deseneze.

—Ce este Mugs?

—Domnul Lloyd şi doamna Woodloe-Winfield sunt aici.

—Cine?

Sarah se opri din desenat şi îi acordă lui Mugs toată atenţia.

—Domnul Lloyd este aici, împreună cu doamna

Woodloe-Winfield.

Sarah se încruntă punând creionul deoparte.

—O cunosc cumva pe doamna Woodloe-Winfield, Mugs?

—Nu, doamnă. Nu cred, însă voi solicita cu plăcere informaţii pentru dumneavoastră despre doamna aceasta.

Sarah râse.

—Pentru moment ajunge dacă o trimiteţi înăuntru.

În timp ce se întreba ce legătură avea ea cu o persoană pe nume Woodloe-Winfield, Sarah se dădu jos de pe taburetul ei şi alunecă în pantofi. Woodloe-Winfield sună a fi o doamnă mică şi în vârstă, cu părul bătând în albastru şi poşetă Gucci, se gândi ea când îşi încheia curelele de la pantofi.

Avusese dreptate în ceea ce priveşte poşeta Gucci, constată ea când doamna Woodloe-Winfield intră împreună cu Byron. Părul bătând în albastru se dovedi a fi drept şi de un blond roşcat, încadrând o față în formă de inimă.

—Bună dimineaţa, Byron, zise Sarah.

—Bună dimineaţa, Sarah. Gloria Woodloe-Winfield, Sarah Lancaster. Gloria e o veche prietenă de-a mea. Are nevoie de o arhitectă.

—Byron, o bună prietenă sună mai drăguţ decât o veche prietenă.

Vocea Gloriei suna tărăgănată şi leneşă.

Sarei îi deveni antipatică încă de la început, însă se lupta împotriva impresiei defavorabile.

—Vă rog să luaţi toc.

Aşteptă până ce Gloria se aşeză într-un fotoliu. Când observă că Byron avea de gând să rămână în picioare, se hotărî să stea pe colțul biroului.

—Cu ce vă pot ajuta, doamnă Woodloe-Winfield?

—Cum, eu... Poate ai putea tu să explici, Byron.

Gloria îşi încrucişa degetele şi îşi puse picior peste picior.

—Soţul Gloriei a murit anul trecut, lăsându-i o fermă de o sută şaizeci de hectare, spuse Byron. Casa fermei nu mai corespunde acum necesităţilor ei. Doreşte să-şi construiască un cămin mai mic şi mai aproape de oraş.

—Un cămin tihnit, dacă înțelegeţi ce vreau să spun.

Gloria îi dărui un zâmbet ca de la femeie la femeie.

—Casa cea veche este prea mare şi păstrează prea multe amintiri. Trebuie să încerc încetul cu încetul să, trăiesc mai mult în prezent.

—Bineînţeles. Poate îmi descrieţi imaginea casei pe care o întrevedeţi. Mărimea pe care o doriţi, stilul dumneavoastră de viată, invitaţiile pe care plănuiţi să le faceţi, anumite preferinţe în ceea ce priveşte stilul sau materialele.

—Aoleu, răspunse Gloria foarte sensibilă.

Habar n-am de aşa ceva. De ce nu-mi faceţi un desen?

—Acum?

Sarah îşi micşoră ochii.

—Doar este meseria dumneavoastră, sau nu?

Gloria zâmbi.

—Să desenaţi câteva lucruri.

Pe Sarah o cuprinse supărarea, însă o înghiţi. În definitiv punea mare accent pe atitudinea profesională.

—Îmi este imposibil să fac o schiță rezonabilă, doamnă Woodloe-Winfield, dacă nu ştiu ce fel de casă aveți în minte.

Cu greu izbuti Sarah ca tonul vocii să nu fie sarcastic. Era convinsă că Gloria se prefăcea doar neştiutoare.

—Doar când voi avea habar ce mărime aţi dori, numărul de camere, poziţia şi structura topografică a locului, atunci vom putea continua.

—Vai, dar sună îngrozitor de tehnic. Nu aveţi câteva poze sau modele?

—Trebuie doar să-mi descrieţi puţin mai detaliat ce anume doriţi, insistă Sarah răbdătoare.

—Nu mă descurc deloc cu clădirile.

Gloria îmbină o mişcare din mână cu o privire mângâietoare către Byron.

Sarah se uită direct şi intransigent la ea.

—Poate vă place stilul renascentist. Sau poate

cel gotic, stilul gotic francez cu arc butant.

Sarah prinse privirea lui Byron care o avertiza. Să-l ia naiba, hotărî ea.

—Eu însămi am o slăbiciune pentru stilul mai tineresc. Bineînţeles că pot da frâu liber creativităţii şi să proiectez o casă pentru doamna pe care eu consider că sunteţi.

Zâmbi deoarece recunoscuse că o nimerise cu acest argument.

—Deci câte camere aţi dori să aveţi?

Luă un bloc-notes şi aşteptă.

—Şase dormitoare, trei băi cu un vestiar şi cu o baie suplimentară lângă dormitorul meu. Mai adăugăm un salon, o cameră pentru servitoare şi o bucătărie de vară

—M-aţi ajutat ca să pot continua, zise Sarah.

De data aceasta nu mai era necesar să-şi ascundă ironia din voce.

—Trebuie să văd şi terenul, după care putem discuta care ar fi poziţia cea mai bună pentru casă. Are deja grădină sau acum doriţi să amplasaţi una?

—În ceea ce priveşte această problemă puteţi colabora cu Dutch Kelly, zise Byron distant. Vă va căuta.

Sarah nu dădu importanţă privirii sale furioase. Am dreptate, îşi spuse, şi data viitoare mă voi comporta la fel.

—Frumos, explică ea tare. Mă voi uita la teren,

iar până săptămâna viitoare voi efectua câteva schiţe.

—Bine.

Gloria privi la unghiile ei perfecte.

—Dacă nu reuşiţi mai curând, presupun că e de ajuns.

—Vă mulţumesc pentru răbdarea pe care mi-o acordaţi.

Sarah reuşi să fie în acelaşi timp şi politicoasă şi sarcastică.

Gloria se ridică, întinzând mâna spre Byron.

—Şi acum cu siguranţă că voi suporta masa de prânz pe care mi-ai promis-o. Pentru azi am rezolvat destule afaceri.

Se întoarse să plece.

Sarah îşi roti ochii. Byron o privi pe deasupra capului Gloriei.

—Trebuie să mai discut câteva lucruri cu domnişoara Lancaster. De ce nu mă aştepţi în biroul meu?

—Dar grăbeşte-te, îl avertiză Gloria, ridicându-se în vârful picioarelor ca să-l sărute pe obraz.

Pentru Sarah înclină puţin capul în semn de salut după care dispăru.

—Aşa obişnuiţi să vă purtaţi cu clienţii dumneavoastră? întrebă Byron după ce se închise uşa în urma Gloriei.

—Nici nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse Sarah blând.

—La naiba, ştiţi foarte bine.

—Dar – vai. Rhett Butler!

Sarah se îndreptă mândră spre fereastră, îşi aruncă capul pe spate şi clipi.

—Un domn nu vorbeşte astfel cu o doamnă din sud.

Dacă n-ar fi fost atât de nervos l-ar fi amuzat felul perfect în care o imitase pe Gloria.

—Acum nu vorbesc cu o doamnă, ci cu o arhitectă.

—La dumneavoastră mă refeream.

Lumina soarelui o acoperi cu mici puncte când ciupi frunzele unui crin.

—E în regulă, Byron, îi voi oferi acestei mici flori sudice plantate aici fundalul cel mai adecvat. Voi reuşi chiar să fac din vila pe care o are în imaginaţie un loc destul de plăcut, pentru că îmi cunosc foarte bine meseria, însă nu sunt ilustratoare şi nu construiesc case în masă.

Starea de indispoziţie o cuprinse iar, lucru care se putea citi în ochii ei când se întoarse cu faţa către el.

—Dacă doreşte casa prefabricată numărul 321 A, nu a nimerit bine.

Vocea lui Byron deveni şi mai distantă, un semn destul de periculos.

—Doamna Woodloe-Winfield nu prea ştie ce se petrece în biroul arhitectului.

—Tâmpenii, îl întrerupse Sarah. Nu trebuie să

cunoască detaliile tehnice pentru a şti că o casă nu se comandă ca pe un kilogram de carne de vită sau nişte perdele.

Traversă camera până ce, îndreptându-se spre el, vârful pantofului ei îl atinse pe al lui.

—În definitiv nu este chiar atât de proastă precum vrea să arate şi amândoi ştim asta. Şi dumneavoastră aţi observat această tactică: am nevoie de un bărbat care să mă ducă peste tot. Dacă aveţi nevoie de aceasta pentru a vă satisface orgoliul atunci vă priveşte. Jucaţi-vă liniştit rolul de macho cu domnişoara Scarlett, iar pe mine lăsaţi-mă să-mi continui munca.

Când să se întoarcă o apucă de mână atât de grosolan încât simţi nevoia să tragă aer în piept şi se îndepărtă atât cât îi permitea strânsoarea. Furia din ochii lui o speria. Ardea în el un foc la care nu se aştepta

—Mie să nu-mi comandaţi.

Avertizarea o resimţi ca o lovitură de bici când o strânse mai puternic de braţ. Sarah simţea cum îi bate inima puternic în piept.

—Nu permit să mi se comande şi nu suport nici o observaţie la adresa vieţii mele particulare şi nimeni nu-mi întoarce spatele.

Feţele lor erau foarte aproape, trupurile lor aproape că se atingeau aşa cum o ţinea el strâns. Observă cum o expresie de teamă apăru în ochii ei; blestemându-se, îi dădu drumul la mână. De

mult nu i se mai întâmplase să fie atât de aproape de a-şi pierde cumpătul.

Palidă, îşi masă locul de unde o apucase el, ca şi cum ar fi vrut să determine din nou circulaţia sângelui. Îşi dădu seama că braţul ei era subţire şi că o apucase prea strâns. Cu siguranţă că o învineţise. Furioasă, îl fulgeră cu privirea. Ochii ei nu aveau lacrimi, însă respira neregulat. El se blestemă din nou.

—Astăzi nu mai batem angajaţii pentru nesupunere, Sarah.

Se bucură văzând că îi revine culoarea în obraji.

—Este mai bine aşa.

Dădu din cap aprobator.

—Nu-mi place să-i intimidez pe ceilalţi.

—Ce păcat, îi aruncă ea. Când vă pricepeţi atât de bine!

Byron se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

—Aveți în faţă o săptămână de lucru încărcată. Ar fi bine să vă păstraţi energia mai bine.

—Inginerii!

Cuvântul îi ieşi când ei deschise uşa. Afară Mugs se încruntă.

—În zece zile vreau să văd ceva proiecte.

Închise uşa cu zgomot. Imediat după aceea se deschise din nou uşa, iar Dallas intră înăuntru.

—Eşti gata pentru masa de prânz? Aproape că am flămânzit dincolo, aşteptând să scapi de

domnul Lloyd. Ei, pari furioasă. Mai bine renunţ la ideea de a te convinge să mă inviţi la prânz.

—Byron Lloyd, spuse Sarah în loc de răspuns, este un călău arogant şi încăpăţânat şi un ticălos nenorocit.

—Bineînţeles că aşa este, draga mea. Din cauza asta este în vârf.

Dallas se uită în oglindă aranjându-şi o buclă rebelă.

—Făcând abstracţie de asta, arată grozav, sau n-ai observat?

— La fel şi un Corvette din 1966.

Sarah întinse mâna la cel mai de jos sertar al biroului după poşetă.

—Este un moment neprielnic acum să te conving să mă cuplezi cu Evan.

Privi în oglindă expresia feţei ei, iar din scurta privire dintr-o parte pe care i-o aruncă, Sarah observă că ea era de altă părere.

—Dallas, începu ea cu grijă, Evan este foarte drăguţ, dar cam superficial.

—Tot ce văd pe suprafaţa lui arată extraordinar. Pe mine nu mă interesează părerea lui despre energia atomică sau preferinţa lui pentru autori de romane ai secolului XX.

Rânji către Sarah.

—De când ne cunoaştem deja, Dallas? Întrebă Sarah.

—Cam de trei săptămâni.

—Deci de aproape o veşnicie.

Sarah traversă camera oprindu-se în faţa ei, în timp ce continua să vorbească.

—Evan este mult prea redus pentru tine. Nici măcar nu ar şti să te preţuiască cum trebuie.

Dallas reflectă puţin.

—Probabil că nu, recunoscu ea. Trebuie pe cât se poate să renunţ la visul de a mă căsători şi de a avea copii cu el. Poate că mă pot mulţumi şi cu o masă de seară şi cu o noapte plină de pasiune înflăcărată şi de sex ordinar

Sarah oftă. O va răni, se gândi ea, simţindu-se de pe acum răspunzătoare pentru ce se va întâmpla.

—Nimic nu mă omoară, îi explică Dallas, care îi citise gândurile în ochi.

O mişca faptul că Sarah îi purta de grijă. Zâmbi din nou.

—Sunt imună la durere. Vezi locul ăsta? întrebă ea atingând cu degetul arătător partea interioară a cotului stâng. Acesta este singurul punct vulnerabil al corpului meu.

Ochii ei gri cu gene dese străluceau, când văzu zâmbetul Sarei. Profită de avantajul pe care-l avea întorcându-se şi luând-o pe Sarah de braţ.

—Doar nu vrei să stau mâhnită noapte de noapte într-o locuinţă întunecată şi tristă şi ca distracţie să mă holbez la acelaşi lucru pe care ni-l dau la televizor.

—Bine, ai câştigat.

Cu un oftat scurt Sarah acceptă înfrângerea.

—Ştiam că mă vei înţelege.

Dallas o bătu uşor pe obraz, ca o mângâiere, conducând-o afară din cameră.

—Şi de ce anume te-a supărat domnul Lloyd atât de tare?

CAPITOLUL 6

Puţin după ora cinci Sarah Lancaster terminase proiectele casei de oaspeţi pentru Harrison Reed. Era mulţumită de ele, dar ca rezultat al indispoziţiei care persista apăru o durere de cap care parcă o străpungea. Când Sarah se certa dorea să câştige, însă cu Byron pierduse. Puterea lui de constrângere o luase prin surprindere. Data viitoare va şti la ce să se aştepte şi nu se va mai lăsa aşa de uşor intimidată. Această imagine în care se pleca în faţa unor priviri furioase şi a unor cuvinte răstite nu-i plăcea deloc. Nu-i deloc felul meu, îşi zise, masându-se pe sub gulerul bluzei pentru a îndepărta tensiunea. Uită tot ce s-a întâmplat... chiar mai mult, uită-l pe el. Sarah ridică receptorul interfonului, dar înainte sâ poată să zică ceva, Evan Gibson intră agale pe uşă.

—Vă salut, frumoasă doamnă. Pe ziua de azi v-

aţi terminat munca.

—Nu chiar, replică ea prietenoasă, când el veni spre ea aşezându-se pe biroul ei. Mai trebuie încă să înveţi să baţi la uşă, Evan, observă ea.

După aceea trecu repede la subiect, deoarece ideea de a fi mijlocitorul între el şi Dallas îi dedea o stare de indispoziţie.

—Ce părere ai despre roşcate?

—Prefer blondinele.

Evan prinse între degetul mare şi cel arătător o şuviţă de păr care stătea liberă.

—Doar nu ai idei preconcepute, sau poate ai?

Sarah îi dărui un zâmbet prietenos

—Sper că nu, fiindcă ştiu o roşcată încântătoare. Aş putea-o convinge chiar să iasă cu tine.

Ochii ei erau nevinovaţi şi prietenoşi. Poate că s-ar potrivi, se gândi ea. Da, cumva voi reuşi, continuă ea.

—Ar fi o idee să luaţi masa de seară împreună îi place mâncarea chinezească.

—Sarah.

Evan savura priveliştea pe care i-o ofereau sânii ei acoperiţi de bluză. Pentru un moment îşi închipuia plin de plăcere cum o dezbrăcă.

—Vreau să fiu împreună cu tine. Din partea mea accept cu plăcere să începem cu o masă de seară.

—Au, nu. Mie îmi place mâncarea italienească,

replică Sarah imediat.

Mâzgăli ceva pe un bilet şi îl dădu lui Evan.

—O să te propun cu cea mai mare căldură, promise ea.

Apăsă pe butonul lui Mugs.

—La naiba, Mugs, oare nu e la locul ei? Nu răspunde.

Evan aruncă o privire fugară pe numele de po biletul Sarei, după care îl băgă în buzunarul sacoului.

—Am trimis-o acasă.

Înclină capul într-o parte pentru a se uita la desenele împrăştiate pe birou.

—Ai fi putut vorbi cu mine înainte de a hotărî.

Sarah se încruntă.

—Îmi pare rău. Ai fi avut nevoie de ea?

Sarah dădu din umeri. Nu merita să se supere pentru atâta.

—A, nu. Pot să telefonez şi fără ajutorul ei.

Începu să caute prin mape numărul de telefon al lui Harrison Reed.

—Nimic nu este atât de important ca să nu poată să aştepte până mâine.

Evan se postă în spatele ei, aşezându-şi mâinile pe umerii ei. Îşi plimbă degetele pe gâtul ei.

—În afară de unul sau două lucruri, murmura ea, adâncită cu totul în mape.

Nu se aştepta ca el s-o ridice de pe scaun.

Gura lui se presă repede peste a ei, atât de

înflăcărat că Sarei nu-i mai rămăsese timp să reacţioneze. Era surprinsă de ardoarea acestui sărut. Ştia că o dorea, însă nu realizase cât de mult. La început fu atât de nedumerită încât nu se împotrivi. Mâinile lui alunecară repede în jos, găsind fermoarul rochiei. Sarah îi simţea degetele şi reuşi să-şi îndepărteze gura.

—Evan, zise ea tăindu-i-se respiraţia. Termină!

Continua ei împotrivire îl determină în cele din urmă să-i dea drumul şi s-o privească. Recunoscând în ce situaţie dificilă intrase, se blestemă.

—Nu vrei să încetezi odată!

—Mă voi culca cu tine.

Vocea lui şovâia. Un fior rece îi trecu pe şira spinării de teamă.

—Nu, Evan.

Vorbea încet şi stăpânit.

—Nu vei face asta.

Mâinile ei zăboveau pe pieptul lui şi ea îl îndepărtă, împingându-l cu putere. După ce se rupse de el, fugi în jurul biroului.

—Evan, îmi pare rău.

Scutură din cap, după care îşi dădu la o parte câteva şuviţe care se desprinseseră.

—N-ar fi trebuit să permit să se ajungă până aici însă în nici un caz nu voi accepta vreo continuare.

—Nu te-am considerat a fi genul care mai are

nevoie de jocuri şi tachinări în prealabil.

—Nici nu sunt genul.

Vocea ei era acum hotărâtă şi distantă.

—Sper că nu eşti atât de prost să mă fugăreşti în jurul mesei.

Vorbele au avut efect.

—La dracu, Sarah. Ştii cum să loveşti sub centură, nu-i aşa?

—Evan, eu sunt...

Uşa se deschise şi Cassidy apăru pe neaşteptate.

—Doamne, dar unde v-aţi vârât?

—Nu mai ştie nimeni să bată la uşă? se plânse Sarah.

Cassidy resimţi tensiunea şi văzând dintr-o privire care este situaţia, continuă la fel de zgomotos.

—De un sfert de oră încerc să vă sun, îi comunică lui Evan. Trebuie să zburaţi la Boulder şi să clarificaţi nişte probleme în legătură cu casa de vară Mardendale. Luaţi-vă servieta şi o pereche de chiloţi curaţi. Tichetul este deja la aeroport gata pregătit.

—Despre ce este vorba?

—Veţi afla acolo.

Cassidy se uită semnificativ la ceas.

—Avionul decolează în patruzeci şi cinci de minute. Ştergeţi-o!

—Sunt deja pe drum, comentă Evan.

Pentru un moment privirile lor se întâlniră, iar Sarah putu observa furia din ochii lui, după care o înlocui cu şarmul său binecunoscut. Îi făcu repede cu mâna, după care dispăru.

Se lăsă pe un scaun, surprinsă cât de mult o afectase acest incident.

—Dacă tot sunteți aici, spuse ea către Cassidy, în timp ce-şi aranja hârtiile de pe birou, puteți să vă uitaţi puţin peste ideile mele în legătură cu casa lui Reed?

—Sunteți în regulă?

Sarah îşi ridică privirea. Nu dorea să vorbească despre comportamentul lui Evan şi nici să recunoască propria ei reacție meschină. Ochii lui Cassidy erau mult prea treji şi direcţi.

—Da.

Ridică mâna desfăcând degetele.

—Nu s-a întâmplat nimic.

—Prostii.

Cassidy stătea de partea cealaltă a biroului, braţele puternice fiind încrucişate pe piept, iar bărbia şi-o lăsase în jos.

Sarah oftă.

—Evan şi-a ieşit puţin din rol. Am avut şi eu o parte din vină.

Cassidy pufni.

—Voi vorbi cu el, spuse el.

—A, nu, vă rog, nu Cassidy.

Scutură repede din cap şi se ridică.

—Să nu faceţi asta. Nu am putea după aceea să lucrăm cum trebuie împreună.

Îşi prinse câteva agrafe mai bine în păr, după care îşi găsi şi pantofii. Încetul cu încetul se linişti. Şezând pe birou, îşi făcea de lucru la curelele pantofilor fără a-l pierde din ochi pe Cassidy.

— Orgoliul lui Evan a încasat o fisură. O să-i treacă. Ar fi trebuit să stăpânesc mai bine situaţia.

Cassidy se încruntă. La Gibson mintea este în pantaloni, se gândi el supărat. Fir-ar să fie de individ enervant, se gândeşte numai cum să se culce cu femeile şi aici sunt o mulţime de case care trebuie construite

—Nu voi vorbi cu ei. Doar dacă, adăugă el, când văzu că vrea să-i mulţumească, îmi promiteți că-mi veţi spune pe viitor dacă vă mai molestează.

Sarah îi bătu uşor pe obraz.

—E-n regulă, papa.

Observând cutele apărute pe faţa lui lată îi imită accentul irlandez.

—Domnule Cassidy, îrni veţi apăra nevinovăţia?

—Sunteţi cam obraznică, Sarah Lancaster. Pariez că aţi moştenit de undeva sânge irlandez, murmură el.

—Nu-l avem toţi, Cassidy? Și mă conduceţi

acum la lift? îl întrebă ea luându-l de braţ.

—Isteaţo, mormăi el, lăsând braţul încrucişat cu al ei, când ieşiră din încăpere.

La şapte seara Byron avea în urma lui o zi de muncă de douăsprezece ore. Anii în care reuşise să înghesuie o zi de lucru şi o zi de studiu într-o singură zi îl făcuseră dur. Ştia că era puţin prea serios şi puţin prea penibil. Împrejurările l-au făcut aşa. Raţiunea şi ambiţia pot fi iadul atunci când sunt combinate cu sărăcia.

Byron nu avusese tinereţe. Deja la şaisprezece ani devenise matur fără a se mai uita înapoi. Prima lui femeie o avusese când cei de vârsta lui se mai chinuiau pe banchetele din spate ale maşinilor cu închizătoarele sutienelor.

Maxwell Haladay îi oferise lui Byron ceea ce avusese nevoie pentru a-şi atinge scopul: bani, o şansă -şi ce este cel mai important: educaţie. Pariase pe băiat şi privea cum investiţia în acest bărbat se compensa. Relaţia lor a fost de la început cea a unor oameni maturi, îndeplineau anumite necesităţi unul pentru celălalt de care nici unul nu avea habar.

În timpul prieteniei lor care dura de cincisprezece ani Byron îşi dezvoltase gustul pentru vin bun, pictori francezi şi femei frumoase. Acum se afla într-o poziţie care putea trezi foarte uşor mici gelozii, însă ascensiunea sa

de la muncitor spre vârful firmei îl făcuse eroul micului bărbat, în timp ce cunoaşterea profundă a domeniului său de specialitate îi aduse aprecierea celorlalţi ingineri. Relaţia cu membrii biroului de conducere şi cu preşedinţii băncilor era una de încredere, însă în subconştient mai persistau anii sărăciei – şi felul cum crescuse în ideea că nu era nici alb, nici indian. Chiar şi în secolul XX termenul de "sânge amestecat" mai poate lăsa urme. Învăţase devreme că trebuia să-şi controleze sentimentele dacă dorea să aibă succes în lumea lui Haladay. Furia lui era, când izbucnea, brutală şi periculoasă. O ţinea strâns în zgardă.

Sarah aproape că rupsese această zgardă. Se gândea fără încântare la acest incident deoarece nu recunoştea cu plăcere că ea spărsese de mai multe ori acest scut al controlului de sine. Poate şi din cauza aceasta îşi pierduse atât de repede stăpânirea. Ştia că o speriase foarte tare. Şi totuşi reacţia ei nu fusese aceea la care se aştepta de la o femeie. Nu a fugit, nu a plâns şi nici nu a încercat să se linguşească, ci l-a privit fix cu ochii plini de spaimă. Pentru aceasta şi pentru împotrivirea ei rapidă o stima.

Când urcă cu liftul sus de tot la locuinţa lui din clădirea Haladay, Sarah nu-i ieşea din minte. Deşi trecuse de atunci deja o săptămână, îşi aminti cum se simţea gura ei şi ce gust avea, îşi

aminti de moliciunea trupului ei, de parfumul care o înconjura. În lumea gândurilor lui Byron femeile nu aveau acces dacă nu erau invitate în mod expres. Sarah se dovedi a fi un musafir nepoftit.

Byron păşi în locuinţa sa şi se duse imediat în dormitor. În ciuda unei mobilări alese, era destul de comod ca să le surprindă pe unele dintre femeile care domniseră în patul său mare şi lat. Pereţii erau de un albastru intens; jaluzelele din bambus permiteau soarelui să pătrundă prin pomii de ficus înalţi şi bogaţi. Podeaua de lemn lustruită era acoperită de un covor Navajo.

Byron se dezbrăcă repede, aruncându-şi hainele neatent pe scaun, înainte de a intra în baia învecinată. Un sfert de oră stătu sub duş. Începu cu un jet fierbinte, după care dădu treptat drumul la apă rece până ce deveni rece ca gheaţa. Muşchii i se destinseră şi pentru prima oară în douăsprezece ore i se liniştiră şi gândurile. După ce se uscă, îşi luă un chimonou scurt din mătase, după care se duse în dormitor.

Acolo Gloria Woodloe-Winfield, goală, stătea întinsă pe burtă cu picioarele în aer încrucişate. Byron ezită doar cât dură o bătaie de inimă, după care îşi înodă halatul de baie.

—Bună seara Gloria. Cum ai ajuns aici?

—I-am spus jos portarului că mă aştepţi. Ne-a văzut împreună.

Gloria îşi sprijini capul în mâini, iar părul i se revărsă peste umeri.

—Am vrut să-ţi fac o surpriză.

—Ceea ce ai şi reuşit.

Byron se duse la barul montat într-un colţ ol camerei şi îşi turnă un rachiu brandy. Îşi notă în minte că trebuie să vorbească cu portarul. După aceea se întoarse şi îşi măsură musafirul de la degetele picioarelor până la vârful capului. Pielea ei era albă ca laptele, fără umbră de bronz; picioarele puţin prea scurte, dar având o formă frumoasă duceau spre un fund rotund şi arcuit cu fineţe. Sânii ei cu sfârcurile închise la culoare erau la fel de plini cum promiteau şi şoldurile să fie.

—Rachiu? întrebă el pe un ton de conversaţie şi închină paharul în direcţia ei.

Gloria se ridică lasciv. Se opri scurt pentru a-şi arunca părul pe spate, la care i se legănară sânii. Se uită în ochii lui în timp ce se îndreptă spre el.

—Când trăia Jack nu m-ai fi atins. Nu ţi-am spus niciodată că te doresc pentru că erai prietenul lui. Jack este mort de şase luni.

Mâinile ei alunecară sub chimonoul lui, punându-i palmele pe pieptul păros şi încă umed. Continuă cu o voce răguşită.

— Nu pot să port doliu la nesfârşit, Byron. Nici Jack nu şi-ar dori asta.

Byron îi îndepărtă cu grijă mâinile de pe piept,

mai bău în treacăt o înghiţitură de rachiu, după care lăsă paharul jos.

—Nu ai purtat doliu nici măcar şase minute, ce să mai vorbim de şase luni. Jack te-a scos dintr-o mocirlă nenorocită din Louisiana şi ţi-a dat o mână de cărţi de credit. A vrut mereu să te facă fericită şi să te arate la toţi – aşa cum o face un bărbat în vârstă care are o slăbiciune pentru jucării. Şi ai rezistat acestor cinci ani de căsnicie pentru că doreai să ajungi cu mânuţele tale lacome şi la restul banilor lui.

Gloria îşi lăsă privirea în jos. Îl dorea pe Byron de prea mult timp ca să rişte acum să-l piardă. Nopţi întregi stătuse lungită şi transpirată lângă bărbatul acela bătrân, gândindu-se la Byron.

—Byron, te rog.

Buzele ei atinseră pieptul lui în locul în care se întâlneau marginile chimonoului. Cu greu îşi stăpâni impulsul de a-i linge pielea. Degetele ei îşi făceau de lucru cu nodul cordonului.

—Mă simt atât de singură. Vreau să fiu din nou iubită.

Îi ridică bărbia cu mâna până când privirile lor se întâlniră.

—De la moartea lui Jack ai fost iubită de nenumărate ori şi fără îndoială că şi când trăia de câteva ori în secret. Cunosc sute ca tine.

Se desprinse furioasă, însă el o apucă de braţ. Faţa ei de fetiţă neajutorată se transformase de

mânie. Ochii ei albaştri şi reci străluceau dur ca diamantele.

—Ştii ce eşti, Gloria, şi ar trebui să apreciezi faptul că şi eu ştiu şi că nu-mi pasă deloc de asta. În definitiv, o trase mai aproape până ce sânii ei se lipiră de toracele său, îmi place mai mult de tine când nu te prefaci. Ai venit aici pentru că doreai ceva anume. Hai, să-i spunem pe nume.

Capul îi căzu pe spate scuturându-l pentru a-şi îndepărta câteva şuviţe de pe faţă. După aceea zâmbi, iar zâmbetul ei nu mai continua să fie nevinovat sau neajutorat. Aşa îi plăcea mai mult. Îi plăcea mai mult să fie tratată ca pisică decât ca pisicuţă. După ce fusese cinci ani de zile visul unui bătrân, acum dorea să fie trăirea plină de excitaţii, realitatea unui bărbat tânăr.

—În regulă.

Mâinile ei alunecară sub chimonoul de mătase coborând de-a lungul coastelor.

—Am venit aici pentru că te vreau. Te doresc deja de câţiva ani, din prima clipă când ne-am cunoscut. Se ştie că nu te culci cu femei căsătorite. A trebuit deci să aştept. Ori de câte ori aveam un amant, îmi închipuiam că tu ai fi acela. Am visat la tine – şi la ce isprăvi am putea face amândoi. Nu vei fi dezamăgit, şopti ea, în timp ce-i mângâia şoldurile. Sunt într-adevăr foarte bună.

—Pun mâna-n foc, murmură el.

O rază de lumină subţire cădea pieziş pe faţa ei. Byron observă cum trăsăturile feţei păreau a deveni fine şi delicate, iar buzele mai pline. Chiar şi culoarea ochilor se schimba de la albastru spre un verde delicat cu stropituri căprui. Parfumul neaşteptat de flori sălbatice aproape că îi tăia respiraţia.

—La naiba, înjură Byron. La dracu!

Îşi îngropă gura în gâtul Gloriei, crezând că o gustă pe Sarah.

CAPITOLUL 7

Dallas deschise un ochi şi se uită la ceas necăjită. Privi soarele care strălucea prin fereastra fără perdele. Aruncă o privire furioasă spre ceasul deşteptător de lângă pat.

—Rahat.

Cu intenţia de a nu da importanţă nici unuia din aceste două lucruri, se întoarse pe partea cealaltă.

—Hei, Dallas, mormăi Dennis Houseman, îndepărtându-i cotul ascuţit din coastele lui. Fii atentă.

Se rezemă căscând pe antebraţe, uitându-se la el. Dennis Houseman se apropia de vârsta de patruzeci de ani şi avea ceea ce Sarah numea

tâmple perfect încărunţite. Faţa lui nu era încântătoare, însă îţi făcea plăcere să te uiţi la ea. Fără îndoială era bine conturată cu bărbia colţuroasă şi onestă şi cu fruntea lată. Chiar şi în somn, fără ochelarii săi cu ramă de corn, arăta ca un examinator economic, găsea Dallas. Îl numea amantul ei la apel pentru că putea să se bazeze pe el atunci când dorea să meargă la un restaurant sau la cinematograf sau când îşi dorea o noapte de dragoste. Ceea ce îl deosebea de restul amanţilor ei la apel era faptul că el dorea să se căsătorească cu ea şi de aceea o cerea la intervale regulate de nevastă. Deşi nu intenţiona să cedeze, îl plăcea mult. În sezonul impozitelor se culca cu el de trei sau patru ori pe lună şi de două ori mai mult în restul perioadei. Acţionau după metoda aceasta de trei ani, lucru care continua să-i solicite încă simţul umorului.

Nu era nici cel mai tânăr dintre bărbaţii cu care se întâlnea şi nici cel mai atrăgător sau spiritual – şi nici amantul nemaipomenit. Şi totuşi era favoritul ei. Cum se uita acum la el, cu obrajii lui parcă mototoliţi şi la barba răsărită peste noapte, se întreba care este motivul. La el nu i se mărea pulsul ca la Evan Gibson. Şi nici nu avea experienţa macaragiului italian cu care împărţise o săptămână în urmă langustini şi pasiune. Nu deţinea nici I.Q. şi nici corpul asistentului de la EDV, însă era, se gândea

Dallas, de încredere şi pur şi simplu drăguţ. Dintr-un acces de afecţiune Dallas se hotărî să-l trezească. Se rostogoli peste el şi îl muşcă de umăr.

—Cerule, deschise ochii cu o privire învăluitoare şi surprinsă. Dallas, ce dracu…

Înecă plângerea lui cu un sărut lung şi plin de pasiune. Grohăi scurt când limba ei îi mângâie buzele. Mâinile lui coborâră spre şezutul ei neted. Încă nici nu se trezise bine şi era deja tare.

—Bună dimineaţa.

—Îşi desprinse gura de a lui şi zâmbi. Faţa ei colţuroasă era palidă fără machiaj, iar părul era ciufulit. Dezbrăcată, corpul ei cu sânii unei fete de doisprezece ani avea o mulţime de colţuri şi linii drepte. Şi cu toate acestea Dennis, ca şi o mulţime considerabilă de alţi bărbaţi, o considera sexual una dintre cele mai atractive fiinţe din câte cunoscuse vreodată. Atracţia ei rezulta pe de o parte şi din absenţa totală a reţinerilor sau ezitărilor meschine. Era îndrăgostit de ea până peste urechi, însă destul de conştient ca să poată recunoaşte că nu o va putea păstra, în afară de asta, prudenţa îl sfătuia să nu-şi arate sentimentele întrutotul. Ştia că ea nu s-ar mai întâlni cu el dacă ar şti.

—Cât este ceasul? întrebă el.

Îşi plimbase mâna pe spatele ei de jos în sus şi

din nou în jos. Dallas se lipi de el.

—Ceasul va suna într-un sfert de oră.

Parfumul nopţii petrecute împreună se mai simţea încă pe pielea lui. Îl muşcă de buză, mângâindu-i şoldurile.

—I-am promis Sarei că o duc în dimineaţa aceasta la aeroport.

—Sarah?

Dennis continuă să-i maseze şezutul, simţind în acelaşi timp un fel de lene şi căldură.

—Arhitecta de dincolo de care te ţin departe ca să nu-i cazi în mreje şi apoi să mă arunci pe fereastră.

—Dacă te-ai căsători cu mine nu ar fi nevoie să-ţi faci griji din cauza acelei Sarah de dincolo.

Dallas îşi dăduse seama că vorbea serios, deşi se străduise să folosească un ton vesel. Pentru un moment, simţind o undă de regret, îşi îngropă fața în curbura gâtului său. Omul acesta are totuşi caracter. Ce naiba nu e-n regulă la mine? Închise ochii puternic până ce dispăru regretul.

—Cred că vorbeşti serios, Dennis, murmură ea atingându-i pielea cu limba.

Mâna ei alunecă între trupurile lor în jos luându-l cu degetele ei lungi în mână.

—Arată-mi.

—Cerule, ţie nu-ţi ajunge niciodată. Deja respira neregulat.

Râzând, ea îşi desfăcu picioarele, aluneca mai

în jos, îl primi atât de repede în ea că nu-i mai rămăsese decât să-i ofere ei conducerea si să mai scoată un geamăt. Când ceasul începu să sune era deja treaz, transpirat şi extenuat. Dallas îşi întinse braţele spre tavan, îl sărută în grabă, după care se duse să facă un duş. Mai bine nu puteam să-mi încep ziua, se gândea ea.

O oră mai târziu Sarah se afla într-un automobil decapotabil TR3 de un portocaliu strident, alături de Dallas, zburând spre aeroport. Capota era dată la o parte. Vântul bătea prin părul roşcat al lui Dallas dându-i-l la spate, iar Sarei îi desfăcea fără menajamente agrafele. Ea însă savura plimbarea stând rezemată în scaun.

—Nu era nevoie să faci asta! ţipă ea împotriva vântului. O să întârzii la servici.

—Toată lumea se bucură când întârzie conducătoarea secţiei de aprovizionări.

Dallas schimbă într-o viteză mai mică, luând brusc virajul.

—Cerule, Dallas, conduci ca hingherii.

Dallas îşi întoarse râzând capul, îndepărtându-şi automat din ochi o şuviţă rătăcită.

Astăzi arată extraordinar, e mulţumită, se gândea Sarah. Există doar un singur motiv.

—Ai putea să te faci şofer de taxi la New York, zise Sarah tare. Acolo tot timpul sunt în căutare

de nebune.

—Doar maşina este de vină. Şoseaua era din nou dreaptă, iar indicatorul de viteză oscila în jurul numărului 100. Dacă aş avea un Combi căptuşit cu textură de lemn artificială nu aş depăşi 50, iar la indicatoarele de oprire aş aştepta un minut întreg indiferent dacă vine sau nu vreo maşină.

Sarah încercă să şi-o închipuie pe Dallas într-un Combi, însă nu reuşi.

—Mă întreb de ce mă mai duci la aeroport, zise ea, observând cum acul indicatorului se ridica încet. Cu tine aş ajunge la fel de repede la New York ca şi cu avionul.

—Nu mă ispiti. Mi-ar plăcea tare mult să-l văd pe Harrison Reed în realitate. Ce să-i faci, arhitecţii au întotdeauna baftă.

Timp de trei secunde foarte periculoase îşi întoarse privirea de pe şosea spre ea, aruncându-i o privire întunecată.

—Să reţii totul cu exactitate, îi ceru ea, şi nu mă refer la amănunte despre casă. Vreau să ştiu cum arată, cum arată în realitate. De aproape. Vreau să ştiu exact ce culoare au ochii lui, măsura de la pantofi, cum miroase, cum arată dezbrăcat. La naiba, mă înnebunesc singură.

Rânji către Sarah înainte să continue

—Vreau să aflu totul din fir în păr, toate detaliile fără înfloriturі, cele mai mici detalii.

Cerule, vocea aceea fantastică. Se spune că înainte de masa de prânz nu scoate nici un sunet.

—Se spune?

—Asta am citit în gazetele de scandal.

—Dallas.

Sarah se întoarse acum cu totul către ea. Râse când vântul îi zbură o agrafă din păr pe şosea.

—Doar nu crezi ce se scrie în ziare?

—Eu? A, nu.

Dallas îşi agită veselă mâna, cu cealaltă luând o curbă.

—Am prins câte ceva aşa din întâmplare.

—Înţeleg

Sarah aprobă, înclinând capul.

—O să încerc să fac tot posibilul, însă stau doar câteva zile. Este puţin probabil să mă pot bucura de prezenţa nemaipomenitului Harrison Reed mai mult de câteva ore.

—Nici n-ai habar ce se poate face în câteva ore, replică Dallas.

Rânjetul ei se lăţi gândindu-se la cele zece minute fertile de dimineaţă.

—Se spune că este avid sexual. Ar fi bine să ai grijă.

Maşina se opri brusc în faţa terminalului principal.

—Mulţumesc pentru sfat.

Sarah se strecură din maşină, înhăţând

servieta şi geanta de voiaj de pe bancheta din spate.

—Şi pentru că m-ai adus.

Se aplecă scurt peste Sarah şi şopti.

—Să fii atentă cu poliţistul când te întorci.

—De ce?

Dallas îşi ridică sprâncenele până la buclele ciufulite.

—Se spune că sunt avizi din punct de vedere sexual.

—Într-adevăr?

Dallas râse cu toată faţa şi schimbă în viteza întâi.

—Atunci ar fi bine să mă grăbesc. Un zbor plăcut.

Maşina porni ca fulgerul. Sarah mai putu s-o vadă strecurându-se într-un fel uimitor prin traficul aeroportului, după care se îndreptă spre terminal.

Aerul condiţionat o lovi cu putere. Tremurând, se întreba de ce nu se mulţumea nimeni cu cele douăzeci şi două de grade rezonabile, lovindu-se direct de Byron.

Oamenii se învârteau în jurul ei, la microfon se anunțau decolări şi aterizări, însă ea se uita fix la el, pierzându-se pentru un moment în privirea lui.

În momentul în care ea s-a întors spre el a prins-o de braţe fără să-i mai dea drumul. Ceva îi

plăcea în privirea ei surprinsă şi absentă. Ceva se întâmplase în timpul acestei tăceri, însă nici unul nu dorea să recunoască. Incidentul deşi părea nesfârşit, nu durase mai mult de zece secunde.

În cele din urmă Byron întrerupse contactul dintre privirile lor şi o măsură de sus până jos.

—Arătaţi de parcă tocmai aţi fi ieşit din canalul aerodinamic.

Sarah făcu un pas înapoi, simţind o scurtă ezitare din partea lui, înainte să-i dea drumul.

—Am venit pe conducta de maximă viteză până în oraş. De fapt nici nu mă aşteptam să vă găsesc aici.

Byron întinse mâinile spre genţile ei. Se uită la ea când văzu că nu dădea drumul la mânere.

—Nu vi le fur, observă el. Vreau doar să le duc.

—Nu sunt grele.

Stăteau faţă-n faţă, iar mâinile lui zăboveau peste ale ei ţinând mânerele. Palmele lui pe dosul mâinilor ei păreau puternice, poate mai puternice decât te aşteptai uitându-te la el cum era îmbrăcat într-un costum negru care i se potrivea perfect.

—Să ştiţi, Byron, îmi place teribil de mult să stau la câte o şuetă mică, însă acum trebuie să prind avionul. Sper că nu aveţi nimic împotrivă.

Pasagerii care zburau spre Houston erau chemaţi să se prezinte la pasarelă.

—Rezervarea dumneavoastră la acest zbor a fost anulată, îi comunică el. Zburăm împreună, cu un avion al firmei. Vă voi lăsa la Los Angeles, după care voi zbura la Madrid.

—Habar n-am avut de asta.

—Atunci ştiţi acum.

Câteva secunde nu mai spuse nici unul nimic. Byron observă că tonul trandafiriu al tenului ei se adânci, iar ochii aveau o strălucire mai puternică. Îi veni ideea că o poate concedia pe loc şi în felul acesta o îndepărta din viaţa lui particulară şi profesională. O secundă mai târziu îşi aminti că nu avea în nici un caz intenţia să facă acest lucru.

—Poate că preferaţi să mergeţi pe jos la Los Angeles decât să staţi în acelaşi avion cu mine.

Sarah deschise gura, după care o închise la loc fără să scoată un cuvânt. Zâmbetul îi reveni încet, observându-se la început doar în ochii ei.

—Îmi pare rău.

Atât zâmbetul, cât şi scuza îl încurcară. Trecu o secundă până să-şi dea seama că mâinile erau acum destinse sub ale lui.

—Voi duce eu servieta, zise ea. Toată averea de importanţă vitală cum ar fi peria şi tabelul pentru recalcularea în sistemul metric se găseşte în ea.

Având mâinile din nou libere, îi dădu valiza, după care îl luă de braţ şi trecu alături de el prin

terminal.

Aflându-se la bordul avionului, Sarah examina temeinic cabina principală. Pe jos era un covor albastru şi gros. Mobilierul consta din fotolii de culoarea stridiei, o canapea mare şi un bar încorporat. Un confort ca acasă. Se învârti către Byron aşezându-şi servieta pe canapea.

—Foarte elegant şi foarte cu gust. Nu sunt şi băi fierbinţi, filme de actualitate şi petreceri live?

—Doar în avionul mare pe care îl folosim pentru P.R.

Byron îi făcu semn cu mâna să ia loc. Aşteptă până luă lor şi îşi puse centura de siguranţă, după care se aşează pe locul de vis-a-vis. Apoi apăsă cu degetul pe un conector dându-i astfel semnalul pilotului.

Sarah auzi motoarele urlând şi simţi vibraţia puternică sub picioare. Se uita atentă pe fereastră pentru a urmări decolarea. Senzaţia că pământul îi fuge de sub picioare o încânta.

—Am auzit că aţi avut probleme cu Evan Gibson.

Sarah se întoarse imediat spre el. Ca de obicei expresia feţei lui nu divulga nici un gând.

—Nu merită amintite.

La naiba cu tine, Cassidy, se gândi ea în treacăt şi schimbă vorba.

—Ce veţi face la Madrid?

—Gibson v-a făcut avansuri indecente?

—Doamne, Byron, ştiţi cât de demodat sună?

Byron aşteptă până ce avionul câştigă înălţime. Când zborul se consolidase, reluă:

—V-am pus o întrebare.

—Cassidy nici măcar n-ar fi trebuit să vă obosească cu aşa ceva...

—Cassidy ştie foarte bine că trebuie să mă obosească cu aşa ceva.

—A fost ceva nesemnificativ, Byron. A fost o neînţelegere. Evan... Ezită. Nu m-am comportat faţă de el destul de clar. Evan avea o impresie greşită.

Byron observă cum îşi rodea buza de jos. Cunoştea gestul de la dialogul de prezentare.

Sarah oftă.

—Haideţi să schimbăm subiectul, Byron.

Îşi desfăcu centura de siguranţă, ridicându-se numaidecât pentru a se plimba prin cabină. Privea cum îşi îngroapă mâinile în buzunarele adânci ale fustei.

Se ridică şi el, iar ea îşi lăsă capul mult pe spate, ca să-l poată privi în faţă.

—În cazul în care Evan îşi mai permite ceva de genul acesta, vreau să aflu şi eu.

Sarah îl fixă, micşorându-şi ochii. Înainte ca ea să răspundă o curprinse cu un zâmbet. Apoi se duse în bucătăria învecinată.

—O cafea? întrebă el în timp ce mânuia maşina

de cafea.

Zâmbetul său o dezarma. Se duse la uşa bucătăriei avionului, privindu-l cum pregătea ceştile.

—Câtor femei le-aţi sucit deja minţile? întrebă ea brusc.

Byron îşi întoarse faţa către ea:

—Hm?

—Cu zâmbetul acesta – Sarah înclină capul – pe care îl materializaţi atât de neaşteptat. Te dă gata cu totul.

Crezu mai întâi că nu-i va răspunde, însă după aceea trăsăturile feţei i se destinseră.

—Am încetat să mai număr.

Privirea sa mucalită o făcu deodată să râdă. Dădu din cap şi se întoarse.

—Cred că sunteţi un tip extrem de rafinat, Byron.

—Sunteţi foarte ageră.

—Ieri după-amiază am fost să văd terenul Woodloe-Winfield unde m-am întâlnit şi cu Duth Kelly. A apărut şi Gloria

—A ieşit ceva?

—Ne-au trebuit trei ore, însă am stabilit în cele din urmă poziţia casei.

Îşi aminti la atitudinea Gloriei de da-nu-poate.

—A, da, vrea două duzini de azalee care să-i amintească de copilărie. M-am apucat deja să fac planurile.

În timp ce vorbea îşi duse absentă mâna prin păr.

Părul ei prins într-un coc la spate, fiind deja de pe drumul spre aeroport slăbit, se desprindea încetul cu încetul din agrafe. Îi căzu mai întâi pe umeri, după aceea în cascade pe spate şi pe umeri.

Cuvintele pe care Byron tocmai dorise să le rostească îi rămăseseră în gât. Întinse mâna şi îşi îngropă parcă dintr-un impuls propriu degetele în masa de păr. Pentru o clipă păru fermecat întrutotul. Sarah simţi o apăsare în interiorul pieptului, recunoscând buimăcită că i se tăiase respiraţia. În sfârşit, expiră sacadat. Nu se aşteptase să vadă în ochii lui dorinţă. Şi nu se aşteptase nici ca ea să simtă dorinţă. Dorea să-l atingă, să întindă mâna spre el.

Byron încă o mai privea fascinat, ţinând încă părul ei între degete. Parfumul de flori sălbatice îl copleşi. În acel moment îşi aminti de prezenţa parfumului ei atunci când se culcase cu altă femeie. Îşi lăsă mâinile în jos şi făcu un pas în spate. Pentru prima oară de mult timp se simţea ridicol şi vraja momentului dispăru.

Dezamăgită, Sarah simţea cum prăpastia dintre ei se mărea. Mai bine aşa, îşi spuse, în timp ce trăgea încet aer în piept. E mult mai bine aşa.

—Când vă întoarceţi de la Madrid? se informă

ea.

—Peste o săptămână.

Se întoarse din nou în bucătăria avionului. Cafeaua care fierbea necesita atenţie. Sarah îşi răsuci din nou părul într-un coc.

—Nu

Byron stătea în uşă. Ţinând părul încă în mâini, se întoarse către Byron.

— Lasăţi-l desfăcut.

Intră în cabină cu două ceşti de cafea. Se opri în faţa ei, oferindu-i şi ei una.

—Poftiţi.

După o scurtă ezitare, Sarah îşi lăsă mâinile în jos şi luă cafeaua. Era, după cum observase, atât fierbinte, cât şi foarte bună.

—Faceţi o cafea excelentă.

Cu o mişcare graţioasă îşi trase picioarele sub ea.

—A mea are mereu gust de mobilă.

Byron se aşeză.

—M-am uitat peste ideile dumneavoastră în legătură cu terenul lui Reed. Sunt foarte bune.

—Mulţumesc. Cassidy crede că se va opune simplităţii. Prefer să cred că-l voi convinge.

Pe buzele ei apăru un zâmbet vag când se gândi la faza următoare a proiectului. Va gusta întâlnirea cu Harrison Reed. Apoi prinse privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Byron.

—I-am oferit cum a cerut imaginea unei

repartizări generoase a camerelor, însă faţada am păstrat-o simplă. Planul meu corespunde atât terenului, cât şi scopului.

Ridică ceaşca cu cafea şi sorbi din ea, privindu-l peste marginea acesteia.

—Care plan vă place cel mai mult?

—Numărul trei, zise el.

Sarah râse. Se bucură că amândoi aveau aceleaşi gusturi.

—Se pare că am putea colabora, spuse ea. Îşi aminti din nou de proiectul Woodloe-Winfield şi de Gloria.

—Am făcut câteva schiţe brute pentru terenul W-W. Până săptămâna viitoare ar trebui să am câteva finisate, în cazul în care nu vă întoarceţi până atunci, să negociez personal cu ea?

—Este proiectul dumneavoastră.

Se auzi vocea pilotului prin interfonul avionului. Sarah îşi aşează picioarele pe podea şi îşi prinse centura de siguranţă.

Puţin după aceea Byron o privea cum se îndrepta cu mersul ei sprinten de dansatoare spre terminalul LAX. Părul se legăna în voie în jurul şoldurilor. Când se întoarse, observă agrafele ei pe masa din piele. Luă una între degete. Putea să jure că mai purta parfumul ei. Supărat, aruncă agrafa la o parte după care îi făcu pilotului semnul pentru decolare.

CAPITOLUL 8

Până şi pământul părea să fie curat în California. În drumul de la aeroport spre domeniul lui Harrison Reed dealurile străluceau în junii ei, având o culoare plăcută, aproape decolorată. Aerul era blând, nici uscat ca în Phoenix şi nici înăbuşitor ca în New York. California de Sud mirosea a verdeaţă şi abundentă – şi a bogăţie. Sarah se hotărî ca înainte de a zbura înapoi la Phoenix să dea o fugă până în Beverly Hills şi să-i cumpere lui Dallas ceva scump și bătător la ochi.

Îi pria că îşi mai putea permite din când în când câte un lucru mai scump şi extravagant – şi că avea ca acum posibilitatea să închirieze mercedesul mic şi elegant în care se afla pentru a ajunge de la aeroport la proprietatea lui Harrison. Sarah se bucura de aceste avantaje financiare pe care le avea datorită meseriei ei, mai mult, savura negocierile cu un client important -Harrison Reed, renumitul actor. Ştia că în cazul în care casa de oaspeţi stârnea admiraţie numele ei ar însoţi acea clădire.

Când se opri în faţa porţii de fier a proprietăţii lui Harrison Reed, zâmbi reţinut. Poarta îi displăcu de la început, deoarece asocierile ei o duceau cu gândul la o închisoare. Coborî repede

din maşină şi trânti uşa în urma ei. Un bărbat stătea de partea cealaltă a porţii, uitându-se încruntat la ea.

Părea de treizeci de ani, de statură mijlocie şi cu tenul închis. Îmbrăcat într-un tricou negru fără mâneci şi cu o pereche de blugi foarte strâmţi, dădea impresia unei înfăţişări robuste.

—Sunt Sarah Lancaster şi aş dori să-l văd pe domnul Reed, spuse ea.

Se uită suspicios la ea.

—Sunteţi arhitecta?

Sigur nu l-au angajat pentru manierele sale elegante, se gândi Sarah. Ea dădu din cap.

Fără să zică un cuvânt, se duse spre o căsuţă situată de partea cealaltă a porţii. În timp ce telefona o privea prin geam. Puţin după ce puse receptorul jos aripile porţii se deschiseră fără zgomot. Veni mai aproape făcându-i insistent semn cu mâna. După aceea reuşi să-şi prindă degetele mari ale mâinilor în buzunarele blugilor foarte strâmţi.

În timp ce se întorcea la maşină, Sarah reflecta asupra faptului că întotdeauna gloria îşi cere preţul.

Strada sinuoasă traversa un teren plantat cu o mulţime de pomi. Mirosea a citrice. Se părea că Harrison deţinea o plantaţie de portocali. Strada ajunse la o colină de unde se putea vedea vila. Sarah trase frâna de mână, opri motorul şi se

holbă la vilă. Tridimensional arăta şi mai rău decât în poze. Nici nu era de mirare de ce tot pufnea Cassidy. Pentru un om cu un sentiment at armoniei cum îl avea el, obiectul acesta ce părea făcut la nimereală era un motiv de plâns.

Pentru Sarah era ca un coşmar cu instantanee pregătite nesatisfăcător.

Clădirea iniţială dispunea de un anume şarm demn de laudă. Însă i se adăugaseră tot felul de aripi şi turnuri care se desfăşurau în sus şi lateral, că în cele din urmă ridicolul se transformă în grotesc. Închise scurt ochii şi inspiră aerul impregnat de parfumul de portocale. Imaginea casei i se fixase pe retină.

—Ce porcărie, murmură ea, în timp ce porni din nou motorul. Se gândi la schițele frumoase şi clare din servieta ei şi acceleră. S-ar putea totuşi Cassidy să nu-mi fi făcut nici un favor.

Parcă maşina lângă intrare, urcând două scări de piatră spre uşa din faţă. Bătu cu ciocanul mare din alamă, având formă de leu.

Femeia care veni la uşă purta o îmbrăcăminte oficială de servitoare şi un şorţ alb.

—Domnişoara Lancaster?

—Da.

Sarah încercă cu un zâmbet.

—Bună ziua.

Fără să spună ceva femeia se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Sarah să intre. După aceea se

întoarse şi traversă, cu încălţămintea ei care avea tălpi uşoare de crep, holul de la intrare. După ce aruncă o privire rapidă peste uriaşele candelabre de cristal şi peste scara interioară, Sarah o urmă. Peste tot se găseau arcuri la care nu te aşteptai, iar pe ici, pe colo buiandruguri încrestate care săreau în ochi. Menajera o coti spre dreapta şi o conduse într-o cameră.

—Domnul Reed vine îndată.

—Mulţumesc, zise Sarah, parcurgând încet şi în cerc camera. Abundenţa o fascina, dar o şi dezgusta în acelaşi timp.

În cameră se găseau canapele joase din brocat pe care erau aruncate ordonat perne de mătase. Perdele grele de culoarea aurului cu jaluzele subţiri atârnau la ferestre. Deasupra unui şemineu din marmură albă era agăţată o oglindă cu ramă de aur. Lângă şemineu era o vază mare din alamă abundent decorată, care conţinea un aranjament de pene de păun.

Sarah se duse la barul tapisat cu catifea roşie şi, descoperind o sticlă de vermut, îşi turnă un pahar. Tocmai luă prima înghiţitură, când în cameră intră Harrison Reed. Sarah îşi dădu imediat seama că Dallas în locul ei l-ar fi sorbit din priviri.

Purta pantaloni de călărie maro, o cămaşă de mătase cu guler mare şi mâneci largi. Era suplu şi bronzat, iar extrem de renumitul său păr

castaniu era perfect ciufulit. Trăsăturile clasice ale feţei păreau datorită ridurilor adânci şi mai atrăgătoare, iar ochii foarte închişi erau fermecători, la fel cum îi ştia de pe marele ecran. Fără îndoială că arăta mai degrabă de treizeci decât de patruzeci de ani câţi se ştia că avea. Sarah ajunse la concluzia că banii reprezintă izvorul vieţii.

—Sunteţi Sarah Lancaster, arhitecta mea?

Nu era nevoie să-şi ascundă mirarea din voce. Sarah nu corespundea aşteptărilor sale.

— Arhitectul pe care mi l-a trimis Max ultima oară ca să-mi construiască piscina era ca un schelet medieval şi cu început de chelie.

—Cari Masters, răspunse Sarah, când recunoscu obiectul descrierii. Acum se ocupă de un proiect în statul Washington.

Ea întinse mâna. Îi plăceau gravurile dure ale feţei lui. El îi satisfăcu aşteptările întrutotul prin gestul său. Îi sărută mâna. I se potrivea.

—Ce noroc am avut.

—M-aş bucura să fiţi de aceeaşi părere şi după ce vă voi arăta ideile mele.

Îşi trase mâna cu pricepere.

—Sper că nu vă deranjează, adăugă ea, arătând către pahar. Camera parcă îmi cerea lucrul acesta.

—Nu, deloc. Vă rog...

Mişcarea braţului nu păru aproape deloc

teatrală.

—Luaţi loc.

—Mulţumesc, însă aş dori să văd numaidecât terenul pentru construcţie.

După o ultimă înghiţitură Sarah lăsă paharul la bar. Îşi dădu seama că el nu era învăţat ca cineva să i-o ia înainte şi slăbi cererea ei expresă cu un zâmbet.

—Sper să aveţi timp să discutăm amănunţit despre schiţele pe care vi le-am adus. Cred că se va găsi ceva care să corespundă imaginaţiei dumneavoastră, înainte de a vă prezenta unele propuneri mai detaliate trebuie să văd terenul. Aţi putea să mă conduceţi acolo, domnule Reed?

—Spuneți-mi Harrison, adăugă el, hotărându-se numaidecât să participe activ la proiectarea casei sale de oaspeţi.

Dincolo de dealurile line, trecând de terenul de tenis roşiatic, în afara razei de vizibilitate a piscinei şi înaintea grajdurilor se găsea o pată îngustă de pământ înconjurată de o plantaţie de portocale. Sarah mergea cu mâinile în buzunare şi cu ochii aproape închişi prin iarbă, concentrându-se să vadă casa de oaspeţi ridicându-se pe locul acela gol. Pentru o clipă uitase cu totul de Harrison Reed. Reuşea să vadă casa înaintea ei şi ştia că trebuia să facă doar câteva mici schimbări pe desenele iniţiale.

Harrison o privea. Îşi dădu seama că greşise,

gândindu-se la început că ar fi doar tânără şi frumoasă. Ştia ce vroia. Îşi aminti că lucra pentru Max. Reflectă la faptul că Max nu ţine cont de vârsta şi aspectul angajaţilor săi, ci de deşteptăciunea lor. Totuşi rânjea, văzându-i părul lung până în talie şi trupul mlădios. Bătrânul ăsta probabil că nici nu observase ce fund fantastic are.

Sarah continuă să traverseze terenul fără să-l bage în seamă pe Harrison. Simţea cum se trezea nerăbdarea în ea datorită certitudinii pe care o avea gândindu-se că ar putea da o formă acelui loc gol. Fereastra din faţă va fi orientată spre vest pentru a se putea vedea apusul, iar bucătăria spre est pentru a primi lumina soarelui de dimineaţă, se hotărî ea.

Harrison, pentru prima oară în cele zece minute Sarah conştientiza că se află în spatele ei. Poate că reuşea să-l convingă că nu era necesar să construiască o biserică pentru a-şi dovedi importanța.

—Cunosc persoane care ar ucide pentru o asemenea bucăţică de pământ. Şi eu aparţin acestui grup, zise ea.

El o urmă după ce ea făcu un gest larg.

Sarah văzu la lumina soarelui că ridurile din jurul ochilor erau mai adânci, cu toate că părul său nu avea decât câteva fire albe.

—De fapt a treia mea soție, care m-a părăsit de

curând, m-a convins de faptul că locul acesta este cel mai potrivit pentru o casă de oaspeţi.

Cinismul din vocea lui dădea de înţeles că "m-a părăsit" însemna "m-am despărţit" şi nu "a murit".

—Atunci tot aţi avut un motiv pentru care să-i fiţi recunoscător.

Harrison începu să râdă, auzind observaţia ei.

—Probabil că mai există şi altele.

Sarah îl luă de braţ arătându-i terenul.

—Harrison, este ideal. Nu vi se pare şi dumneavoastră la fel? Un mic refugiu din cărămizi vechi cu o verandă acoperită şi cu o curte pavată în spate. Cu multe glisante şi cu şindrilă albă pe acoperiş. În interior podele de lemn de stejar cu grindă nevăruită, camere mici şi atrăgătoare cu mult soare. Un şemineu din piatră cu un loc mai înalt pentru foc în partea de nord.

Sarah ridica ochii în timp ce vorbea. El îi urmărea gesturile mâinii, însă expresia feţei lui trăda că nu era câtuşi de puţin convins.

—Sună cam simplu.

—Nu e simplu, Harrison, îl corectă Sarah, uitându-se direct la el. Există, desigur, multă tensiune în meseria dumneavoastră, în viaţa cunoscuţilor dumneavoastră. Uneori apare acea dorinţă de a uita totul şi de a se putea retrage şi de a se bucura de ceva primitiv şi necomplicat.

Se uită cercetătoare în ochii lui serioşi.

—Cunoaşteţi mulţi oameni care sunt permanent înconjuraţi de lux. Dumneavoastră le-aţi putea oferi altceva.

Harrison se uita tăcut la ea, după care zise îngândurat.

—Arătaţi-mi schiţele.

Sarah râse, savurându-şi deja victoria.

Ceva mai târziu Sarah stătea cu picioarele descălţate pe un covor roz şi în timp ce îl suna pe Cassidy la Phoenix încerca să ignore pătura de baldachin care se asorta cu covorul.

—Ei, Sarah. Aţi ajuns la vreo înţelegere?

Când vocea lui pătrunse până la urechea ei, Sarah prinse receptorul între ureche şi umăr.

—Acum mă duc să înot şi să beau o Margarita rece ca gheaţa. Dumneavoastră cum vă merge?

Ea îşi îndreptă breteaua costumului negru de baie.

—Tocmai vin de la o consfătuire de două ore pe care am avut-o cu un grup de ingineri.

Sarah rânji, oftă însă compătimitor.

—Să ştiţi, Cassidy – Harrison este de acord să semneze un contract.

—Cât aur lamelar este necesar?

—Nici un gram.

Era mulţumită de ea şi nu se obosea să ascundă aceasta.

—Va fi o casă din cărămidă cu două etaje. Măsura exterioară este de zece pe zece.

—Chiar nu vă bateţi joc de mine?

Sarah râdea.

—Vorbesc serios, Cassidy. M-a rugat să rămân până mâine. Şi îi fac pe plac. Dacă aveţi nevoie de mine mă puteţi găsi acasă mâine după-amiază sau duminică.

—Nu i-aş permite fiicei mele să-şi petreacă noaptea în casa aceea, bombăni el.

Auzind aceste cuvinte, pe Sarah o cuprinse o undă de afecţiune.

—Cassidy, nu trebuie să vă faceţi griji. Luaţi două aspirine pentru durerea de cap pe care o aveţi din cauza acelor ingineri dificili.

—Mereu atotştiutoare, tună Cassidy, după care închise.

Sarah puse, râzând, receptorul jos. Îşi luă un halat de baie scurt şi alb şi ieşi din cameră. Pentru a ajunge din casă la piscină, Sarah avu nevoie de mai mult de zece minute. Harrison se afla deja acolo şi stătea comod într-un şezlong de doc. Era, concluzionă ea aruncând o privire asupra trupului său suplu şi bronzat, într-o stare fizică uimitor de bună. Văzând-o apropiindu-se, el se ridică şi se îndreptă spre un bar foarte bine aprovizionat aflat sub o umbrelă de soare cu dungi. Sarah nu-i spusese lui Cassidy că în timpul negocierilor gazda ei dăduse câteva

pahare pe gât. Cu toate că Sarah îl urmărea foarte atent nu putu să observe la el nici o mişcare necoordonată. Probabil că aparţinea acelui grup de exemplare rare care puteau să bea întruna fără să se ameţească. Se întreba dacă era cu adevărat treaz vreodată.

—Doamna a comandat o Margarita rece ca gheaţa, anunţă el, venind spre ea.

—Într-adevăr, aprobă ea, luând paharul rece.

Bău o înghiţitură şi se exprimă recunoscătoare:

—Minunat.

Când se întoarse pentru a se uita la piscină şi la palmieri, Harrison o privea. Formele ei erau mai puţin pline ca a acelor femei care îi plăceau în mod normal, însă corpul ei mlădios şi aproape băieţesc îl atrăgea. Văzând-o prima oară, consideră că are o faţă extrem de frumoasă, însă acum îşi dădu seama că în spatele acestei feţe se afla mult mai mult. Nu era o femeie care să se aşeze în fața oglinzii şi să caute mici defecte sau frumuseţea desăvârşită.

Când Sarah se întoarse din nou spre el, părul ei flutură, strălucind în lumina soarelui.

—V-aţi greşit cariera, îşi dădu el cu părerea, făcând un pas către ea. Aş putea face un star din dumneavoastră.

—Voi deveni un star, Harrison, însă în domeniul meu.

Zâmbind, mai luă un pahar. Harrison observă

însă că vorbea serios. Tonul acesta îl mai auzise la actorii în ascensiune, la fel văzuse la ei aceeaşi expresie a feței. Va reuşi, concluziona el. O privi cum îşi dădu halatul de baie jos, după care se aşează.

—Unde v-a găsit Max?

Sarah se uită cu plăcere la razele de soare care dansau pe suprafaţa apei şi se bucura de căldura pe care o simţea pe picioarele ei.

—În New York, răspunse ea somnoroasă şi cu un sentiment de satisfacţie. Până nu demult am trăit în New York.

Harrison dădu pe gât paharul cu Martini.

—Cerule, ce oraş.

Dădu din cap.

—În New York am jucat şi cel mai bine şi cel mai prost.

—V-am văzut în rolul lui Richard al ll-lea.

—Doamne, pe vremea aceea probabil că mai eraţi încă în scutece.

—Au trecut doar zece ani de atunci. Aţi fost remarcabil. Am plâns când l-aţi încoronat pe Bolingbroke.

Mai întâi se uită în gol, apoi o privi.

—"Coroana dă: ale mele sunt însă suferinţele. Luaţi doar măreţia şi demnitatea mea şi nu suferinţele a căror împărat eu sunt![1]

---

1 Notă: citatul este preluat din cartea : William Shakespeare - Regele Richard al doilea, Reclam Universal -Bibliothek Nr.43, Stuttgard, 1993,

”

Tăcu o clipă, uitându-se fix la paharul său.

—Zece ani, murmură el. O, Doamne!

Îşi umplu din nou paharul.

—Chiar şi acum mai jucaţi extraordinar.

Se uită la ea şi văzu că era sinceră. După aceea o luă de mână şi o trase în sus.

—Câţi ani aveţi?

—Douăzeci şi şase.

—O, Doamne, fiul meu este mai mare ca dumneavoastră.

Sarah râse.

—Harrison, vă voi spune acum adevărul şi sper că mă veţi crede. Dacă nu aţi fi clientul meu, m-aş culca cu plăcere cu dumneavoastră. Dar pentru că sunteţi – ea făcu o pauză destul de lungă pentru a-i lua paharul cu Martini din mână – propun să facem mai bine o baie.

—Sarah.

El oftă.

—Bătrânul Max ştie cum să-şi aleagă oamenii.

—Îi voi comunica, îl asigură ea.

Suita hotelului din Madrid era liniştită şi elegantă, iar paharul de brandy cald şi dulce. Problema de afaceri pentru care Byron venise în Spania o rezolvase repede şi cu succes. Într-o şedinţă care urma să aibă loc în dimineaţa

pag.63.

următoare mai trebuiau rezolvate câteva puncte nesemnificative ale problemei, iar după-amiază putea să zboare înapoi la Phoenix. Nu simţea însă nici un fel de satisfacţie. În loc de aceasta simţea o anume frământare, o dorinţă de a scăpa de acea imagine tipică Companiei Haladay pe care o dădea. Bău brandy-ul cu apatie. Dorea ceva şi pentru prima oară în viaţa sa de om matur nu ştia sigur ce anume.

Când intră, venind din dormitor, Carmen îl analiză temeinic. Recunoscu pe faţa lui un aer absent fiind cufundat în gânduri. Ştia foarte bine că acest bărbat dispunea de mai multe faţete şi că nu-i permitea să-i cunoască decât unele din ele. Relaţia ei cu Byron dura deja de câţiva ani şi cuprindea şi alte iubite, însă ea ştia -lucru care o bucura – că ea îi era cea mai apropiată femeie în comparaţie cu celelalte. Poate era mai degrabă prietena lui. Înţelegea dorinţa lui de mişcare şi de activitate şi o respecta datorită propriei ambiţii. Carmen avea un iubit permanent, acesta fiind cariera ei.

În cei zece ani ai prieteniei lor amândoi au avut succes în domeniul lor. Amândoi erau renumiţi şi amândoi îşi aminteau de începuturile lor în sărăcie. Nici unul din ei nu s-a destins pe parcursul gloriei care creştea.

Carmen se îndreptă spre el şi aşteptă. Când el îşi ridică privirea, ea îi zâmbi.

—Eşti atât de tăcut în seara aceasta.

Faţa ei cu ochii închişi la culoare, cu gura mare şi plină, cu nasul lung şi cu pometii obrajilor înalţi îl fascinau pe privitor. Pentru acest motiv ea fusese pictată foarte des. Părul, negru ca pana corbului tipic de spaniolă, îl purta cu cărare pe mijloc şi desfăcut, căzând peste umeri. Tonul auriu al pielii strălucea prin mătasea albă şi subţire a costumului de casă. Se aşează lângă el, luă paharul cu brandy din mâna lui şi sorbi din el.

—Ţi-a plăcut reprezentaţia din seara aceasta?

—Ai fost extraordinară ca de obicei. Vocea ta mă încântă ori de câte ori o ascult.

Privi cum Carmen linse marginea paharului.

—Am auzit că luna viitoare faci un turneu prin Europa.

—Din oraş în oraş, din ţară-n ţară. Repede, repede. Dădu din umeri tipic spaniol. Zâmbi şi mai luă o gură de băutură.

—Lume nouă, lume multă. Aplauze mal multe. Oare se satură vreodată oameni ca mine şi ca tine de succes. Byron?

Privirea lui se îndreptă spre rubinul de la urechea ei.

—Nu, răspunse el.

—Nu, murmură ea, când se lăsă pe spate, uitându-se în tavan. De când ne cunoaştem deja?

—De zece ani.

—Zece ani. Dios, nu-i de mirare că mă simt mereu ca şi cum aş fi la curse. Ce bine îmi mai amintesc prima noastră noapte petrecută împreună.

Ridică mâna pentru a face un gest leneş şi lasciv.

—Pe atunci cântam în Barcelona. Şi acum mă mai bucur când eşti ascultătorul meu.

Carmen râdea, uitându-se peste marginea paharului.

—Şi amantul meu după aceea.

După ce pusese paharul jos, începu să-i descheie cămaşa.

—Ţi-am mulţumit deja pentru trandafiri?

—Da, însă poți s-o mai faci odată, învârti o buclă a părului ei în jurul degetelui şi îşi aminti cum se simţea părul Sarei.

—Caro.

Carmen îi mângâia pieptul şi se lipi mai strâns când el o luă în braţe.

—Te gândeşti la o femeie.

Byron găsi fermoarul de la gât şi îl deschise. Pielea ei era caldă şi moale.

—Ai dreptate, îi şopti el la ureche.

Ea râse încet, când îi simţi buzele pe umeri.

—Dar, caro, femeia din braţele tale nu este identică cu cea din capul tău.

El se încordă, însă ea se aplecă înainte până ce privirile lor se întâlniră.

—Zece ani, ai spus, querido. Între noi nu mai există iluzii.

Carmen rezista dorinţei de a-l întreba de numele acelei femei. În loc de aceasta îi duse mâinile la buzeie ei.

—O voi îndepărta pentru o clipă din gândurile tale.

Corpul ei era voluptos şi splendid. Byron o îmbrăţişă. Ştia că pielea ei va avea gustul misterios şi de mosc la fel ca şi parfumul ei. Îi era de ajuns pentru momentul respectiv.

CAPITOLUL 9

Sarah ajunsese luni dimineaţa foarte bine dispusă la birou. Sfârşitul de săptămână şi-l petrecuse în locuinţa ei finisând fiecare detaliu ai proiectului Reed, pentru ca la urmă să poată desena planurile necesare măsurătorilor făcute. Munca îi făcea multă plăcere. Primul pas se derulase perfect de la început până la sfârşit. Acum aştepta cu nerăbdare să poată utiliza terenul pentru a face cel de-al doilea pas. Se simţea pe deplin pregătită pentru şedinţa cu Haladay, care urma să aibă loc după-amiază.

—Bună, Joe.

Ca de obicei se opri şi zâmbi paznicului.

—Cum îi merge lui Rose?

—Bună, Sarah. Bine, mulţumesc.

Joe îi răspunse la zâmbet înainte să observe cine venea în urma ei.

—Bună dimineaţa, domnule Lloyd.

—A, bună Byron. Cum a fost în Spania?

—Fierbinte, răspunse el scurt.

Apucând-o de cot, o însoţi, purtând-o pe lângă lifturile publice.

—Vă conduc până la etajul dumneavoastră.

—Bine.

Îl privi cum introduce cheia în broască.

—Liftul acesta îmi place mult mai mult. Nu pot să sufăr lifturile care sună. La Madrid s-au desfăşurat bine lucrurile?

Byron apăsă pe butonul corespunzător, după care se întoarse către ea. Observându-i privirea glacială, se încruntă deoarece îşi aminti că se despărţiseră în relaţii bune.

—Aveți față de toți paznicii o atitudine atât de personală?

—Cum?

O observă cum, în timp ce reflecta, apăruseră câteva linii între sprâncenele ei.

—Vă referiţi cumva la Joe?

Îşi trecu servieta în mâna stângă.

—Vorbiţi serios?

Ochii i se lărgiră.

— Doamne, chiar vorbiţi serios!

Imediat o cuprinse supărarea.

—Trebuie să fie foarte greu să pluteşti atât de mult deasupra muritorilor de rând. Probabil că nu v-aţi permis să vă înjosiţi mai mult faţă de acest om decât cu câte un salut din când în când. Şi bineînţeles că nu ştiţi că lucrează aici de zece ani şi că are doi copii şi că unul dintre ei merge la toamnă la colegiu, şi că soţia lui găteşte des lasagne.

Byron o privea dezinteresat.

—Fără îndoială că deţin de acum înainte aceste informaţii captivante.

—Fir-ar să fie, nu mă luaţi peste picior.

Uitând de puterea furiei lui şi de poziţia sa, se năpusti orbeşte asupra lui.

—Cu ce drept împărţiţi oamenii în diferite clase? Şi dumneavoastră aţi început de jos. Nu vă uitaţi propria origine.

Mâna lui îi strânse mai tare braţul, însă de data aceasta ea nu se mai dădu înapoi.

—Ştiu de unde vin, spuse el. Nu este nevoie să-mi amintiţi.

—Nici eu nu am nevoie de indicaţiile dumneavoastră în ceea ce priveşte comportamentul meu. Autoritatea dumneavoastră încetează dincolo de muncă.

Se eliberă cu o mişcare bruscă. O clipă se opri pentru a-şi controla vocea.

—Să nu-mi mai criticaţi niciodată comportamentul pe care-l am în afara biroului.

Uşile se deschiseră. Îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

—'Neaţa, domnişoară Lancaster.

Mugs aşeză noua ei carte deoparte şi privi în sus. Sesizând la prima vedere furia ei, îşi drese glasul şi încercă din nou:

—Doriţi o cafea?

—Să nu-mi faceţi nici o legătură în următoarele câteva minute, ordonă Sarah energic, trecând în grabă pe lângă Mugs şi intrând în birou.

—Da, doamnă.

—Om de nimic!

De îndată ce se închise uşa Sarah şi explodă. Îşi trânti servieta deoparte şi umbla de colo-colo prin cameră.

—Cum am putut să-mi închipui că îl pot place?

Cu mâinile încrucişate pe piept se holbă nervoasă la plante, după care închise ochii. Dorea să se liniştească. Stătea nemişcată. Încetul cu încetul mânia îi dispăru. Apucă-te de treabă şi uită incidentul, îşi ordonă ea. Ridică receptorul, apăsând pe butonul care făcea legătura cu Mugs.

—Da, domnişoară Lancaster.

—Mugs, aduceţi-mi un sortiment de creioane şi vedeţi dacă domnul Cassidy are timp să se uite peste ultimele mele schiţe pentru proiectul Reed. Şi încercaţi să aflaţi dacă Dutch Kelly are puţin timp liber ca să discutăm detaliile planurilor

pentru proiectul W-W... poate cândva în după-amiaza aceasta. La ce oră este de fapt şedinţa cu domnul Haladay?

—La douăsprezece şi jumătate. Masa de prânz se va lua la el în birou. Probabil că va fi un fel de bufet rece.

Sarah se încruntă, după care îşi notă într-un carneţel întrevederile din ziua aceea.

—Participă şi domnul Lloyd?

—De obicei, da.

—La naiba, şopti ea aproape insesizabil, însă Mugs avea auzul foarte fin. Bine, atunci îngrijiţi-vă de creioane şi de Kelly. Pe Cassidy îl voi suna eu. Şi, Mugs...

—Da, domnişoară Lancaster.

—O cafea mi-ar fi acum de folos, dacă nu vă deranjează.

—Desigur.

—Mulţumesc.

Sarah puse receptorul jos şi respiră adânc. După aceea se sculă şi ridică servieta de pe jos.

Când Sarah păşi în biroul lui Haladay, amândoi bărbaţii se aflau în spatele biroului greu. Haladay şedea, iar Byron stătea în picioare în spatele lui. Poate datorită acelei poziţionări sau a modului cum cădea lumina, oricum Sarah observă că bătrâneţea lui Haladay era mai vizibilă atunci când Byron se afla lângă el. Pentru o clipă îl compătimi pe bătrân pentru

transformarea inevitabilă.

—Bună, Max.

Îi zâmbi repede traversând încăperea.

—Aţi avut un sfârşit de săptămână plăcut?

—Pentru mine sfârşitul de săptămână înseamnă ceva cu totul diferit decât pentru dumneavoastră, observă el. Să ne uităm la planuri.

După ce-şi aşezase servieta pe birou, o deschise înmânându-i planurile.

—Turnaţi-ne ceva băutură, Byron, zise Haladay în timp ce desfăcea schiţele. Mă uit puţin la opera dumneavoastră.

Se ridică în picioare, întinzând desenele pe biroul lui.

—Martini? întrebă Byron.

—Da, vă rog.

Se întoarse, uimind-o pe Sarah cu un zâmbet sec.

—Sec?

—Da.

Turnă în două pahare Martini, după aceea căută o sticlă de chery umplând până la jumătate al treilea pahar. Când îi înmâna băutura, Sarah întinse mâna spre pahar. Pentru un moment ţinură amândoi piciorul paharului în mână. Ea ridică privirea. Deodată îşi aminti de prima lor întâlnire când mâna lui o cuprinse pe a ei care era aşezată pe clanţă. Atunci simţise că i se

transmitea un mesaj. Acum simţea acelaşi lucru, însă nu-l putea descifra. După aceea ţinea doar ea paharul pentru că el îşi retrăsese mâna.

—Se pare că aţi făcut treabă bună, fu de părere Haladay.

Sarah se îndepărtă zăpăcită de Byron, ordonându-şi gândurile.

—Cu siguranţă am făcut treabă bună, îl corectă ea, îndreptându-se spre el. Gusta din paharul cu Martini când Byron li se alătură oferindu-i lui Haladay paharul umplut pe jumătate cu sherry. Haladay se uită sumbru la pahar, după care îl bău dintr-o înghiţitură. Aşeză paharul gol pe biroul lui.

—Ce părere aveţi? se adresă lui Byron, invitându-l cu un gest să se uite la planuri.

Byron se aplecă peste birou, parcurgând sistematic schițele şi calculele de rezistentă.

—Foarte bine, zise el în cele din urmă îndreptându-se. Nu văd ce probleme ar fi.

—Mă bucur că e bine.

Vocea Sarei suna la fel de sec ca vinul din paharul ei.

—Max, să ştiţi că se potriveşte perfect pentru terenul respectiv.

—Ce părere aveţi despre Reed? se informă Max.

—Găsesc că este un om foarte drăguț. Şi unul foarte talentat pe deasupra.

—Bea cam mult, observă Haladay. Însă mie îmi place băiatul ăsta.

—Şi el vă apreciază foarte mult, răspunse Sarah.

—Am fost deja în casa aceea monstruoasă în care trăieşte. Cassidy n-ar călca acolo pentru nimic în lume.

Sarah râse.

—Puţin probabil. Nici măcar să vă facă plăcere. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Dădu din cap.

—Şi acum mai am coşmaruri.

Haladay o privi lung şi neîndurător.

—Luând în considerare gustul lui Reed, mă îndoiesc că l-ați putut convinge să se decidă pentru un proiect atât de puţin monumental.

Ochii ei se micşorară. Puse paharul jos.

—Nu l-am convins în nici un caz în pat pentru că nu obişnuiesc să-mi influenţez clienţii în felul acesta. Am folosit tonul potrivit la momentul potrivit. Pe mine vă rog să mă scuzaţi acum.

Sarah se întoarse, însă Haladay îi aşează mâna pe umăr şi o opri.

—Scurt circuit, observă el către Byron.

Râzând, o bătu pe umăr.

—De ce nu serviţi puţin caviar, îi propuse el.

Se duse la bufet şi îşi unse un biscuit.

—Aţi vrut doar să mă vedeţi furioasă.

—Îmi face plăcere să mă conving de

integritatea oamenilor mei.

—Nu, îl corectă Sarah. Prin asta vă satisfaceţi propriul simţ al valorii.

Arătă spre Byron.

—Integritatea noastră redă integritatea firmei.

—Mereu sunteţi cu ochii-n patru.

—Nu la fel de mult ca dumneavoastră, Max şi nu sunt nici pe jumătate atât de rafinată.

Râse încet.

—Însă sunt în curs de perfecţionare.

—Haideţi, vă rog, mâncaţi puţin caviar. Una din puţinele plăceri care mi-au mai rămas.

Prinse privirea lui Byron pe deasupra capului ei uitându-se supărat în gol.

—Byron împreună cu medicii au conjurat să-mi facă anii care mi-au mai rămas pe cât se poate de plictisitori. Doar aţi văzut ce băutură înlocuitoare jainică mi-a oferit, nu-i aşa? dori el să afle de la Sarah. Şi cui naiba trebuie să-i mulţumesc că mi se serveşte doar amestecul acesta de băuturi?

—Cafea fără cofeină, îl corectă Byron, aprinzându-şi o ţigară.

—Nu numai aici, ci şi acasă, continuă Haladay. Chiar şi în avionul meu de rahat. Ţigările sunt şi ele tăiate de pe listă, şi când mă gândesc la regim, Doamne!

Luă un biscuit nesărat şi înghiţi.

—Regimul lui Max este alcătuit într-un mod

raţional.

—Prostii.

Luă un crevete şi-l introduse în gură.

—Ce naiba ştie el ce înseamnă mâncarea? Un bărbat ştie doar în anii maturităţii să aprecieze mâncarea.

Luă o bucată de morcov şi o rupse în două jumătăţi.

—Până la vârsta de şaizeci de ani un bărbat este mult prea mult preocupat de sex ca să înţeleagă ce înseamnă mâncarea. Cred că aţi observat că nu a gustat nimic, o atenţionă pe Sarah.

—Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, zise Sarah în timp ce se îndrepta spre birou ca să-şi strângă hârtiile, am o consfătuire cu Dutch Kelly. Este vorba de o altă construcţie.

Byron se ridică şi veni spre ea.

—Vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre această problemă.

—E-n regulă.

După ce-şi închise servieta, Sarah se uită în sus la el.

—Schiţele încă provizorii sunt la mine în birou.

—Bine.

Se uită la Haladay, ignorându-l pe Byron.

—La revedere, Max.

—La revedere, Sarah.

Sarah aşteptă doar până când Byron chemă

liftul.

—Suferă cu inima, nu-i aşa? întrebă ea când urcară în lift.

—Da.

—Cât este de grav?

—Anul trecut a avut un infarct.

—Doamne.

Sarah abia se auzi. Se rezemă de peretele cabinei. Fir-ar să fie. Se uita fix la cifrele roşii de deasupra uşii.

—Deci nu este totuşi invincibil. Mi-ar fi făcut plăcere să-mi spuneţi că nimic nu-l poate dobori.

Mugs îşi ridică privirea de pe maşina de scris când trecură pe lângă biroul ei.

—A sunat domnişoara Darcy de la Secţia de aprovizionări.

—O sun eu.

Sarah se duse imediat la biroul ei punând servieta deoparte. Aşteptă ca Byron să închidă uşa, înainte să deschidă din nou gura.

—Aţi ţinut totul foarte secret.

Se duse la birou.

—Max a vrut aşa. Nu dorea să se facă vâlvă din cauza aceasta. Bancherii şi alţi industriaşi devin nervoşi când aud de infarct.

—Byron, munca lui... stresul...

—Tocmai munca îl ţine în viaţă, zise Byron. Fără ea ar renunţa. În afară de aceasta fac eu cât se poate de multe ca să-l scutesc pe el.

Sarah îi examina expresia feţei şi dădu din cap, înţelegând.

—Da, acum îmi pot explica câte ceva. Din partea dumneavoastră acceptă. Din partea altuia n-ar permite. Nu suportă slăbiciunea, nu-i aşa?

—În primul rând pe cea proprie.

—Cine mai ştie?

—Cassidy, secretara şi avocatul lui.

Ridică privirea.

—De ce mi-aţi povestit şi mie?

Nu-i răspunse imediat.

—Ca să spun aşa, sunteţi un om integru.

Un zâmbet apăru în ochii ei, ajungând pană la gură.

—Sunteţi un bărbat foarte isteţ, Byron.

Se întoarse şi se duse la dulapul de acte pentru a scoate un dosar. Proiectul pentru construcţia W-W, inclusiv schiţele. Îi înmâna lui Byron dosarul.

—Sunt aproape sigură că sunt o reprezentare a ceea ce v-aţi închipuit.

Fără nici un comentariu deschise dosarul, începând să-l răsfoiască. De dragul Gloriei căutase să realizeze un echilibru între balustradele de fier şi balcoane, în conformitate cu statele din sud. În general însă clădirea şi stilul se potriveau perfect în peisajul Arizonei. În interior oferise dormitorului o anume bogăţie de culori, iar în vestiar rezervase doi pereţi în care

să fie montate dulapurile. Analizând schiţele, Byron ajunse la concluzia că acea casă i se potrivea Gloriei.

—Se pare că nu aţi uitat nimic, observă el. După aceea închise dosarul şi îl întinse.

Sarah se încruntă.

—Nu-mi plac complimentele formulate cu o negaţie.

Byron îşi băgă mâinile în buzunar când ea depozită dosarul din nou în dulapul de acte.

—Aţi folosit pentru lucrarea de zidărie stilul englezesc, însă cel flamand pentru schiţele lui Reed. De ce?

Cu o mişcare grăbită ea închise sertarul.

—Stilul flamand mi se pare că se potriveşte mai mult cu lumea veche. Cel englezesc i se potriveşte mai bine. Este mai bătător la ochi şi mai drăguţ decât cel american.

Ea se rezemă cu mâinile încrucişate de dulap.

—Cum vă plac schiţele?

—Găsesc că se potrivesc cu ea.

—La naiba, Byron.

Dezamăgită, ridică mâinile în sus, după care începu să meargă de colo, colo.

—Trebuie să fiţi permanent atât de neutru?

—Da, replică el.

—Bine atunci. Doriţi ca după consfătuirea cu Dutch Kelly să i le duc eu sau s-o poftesc aici?

—Chemaţi-o aici.

Are o relaţie cu el, concluziona ea, dar îşi va pierde el răbdarea.

—E-n regulă. Într-adevăr n-aţi mâncat nimic.

—Nu este nevoie.

Râse şi ridică sprâncenele.

—Să ştiţi, Byron, că Max a avut dreptate. Într-adevăr n-aţi mâncat nimic.

Îi răspunse la zâmbetul ironic, dând din cap.

—N-aş prea lua în serios teoriile lui Max.

Ochii ei scânteiau amuzaţi. Începu să râdă.

—Este o avertizare?

Atât el, cât şi ea erau surprinşi când ridică mâna şi o întinse spre ea, mângâindu-i obrazul. În timp ce se uita în ochii el, îi trecu cu degetul peste buze.

Fără să gândească măcar o secundă, Sarah făcu un pas înainte în brațele lui. Buzele lor se întâlniră pline de pasiune, iar modul în care se despărţeau şi se atingeau din nou, apăsându-se lacome şi pline de ardoare, era aproape disperat, de parcă nu le-ar fi rămas timp destul să epuizeze totul.

Trupul ei cerea apropierea trupului lui, să simtă căldura realizată prin atingerea pielii lor. Când mâinile lui alunecară cuprinzându-i şoldurile, ea se înghesui în el, provocându-l. Simţi o dorinâă pentru el pe care nu o avusese pentru nici un alt bărbat. Îl dorea, dorea să stea ore întregi explorându-i trupul, iar el pe al ei.

Indiferent unde o atingea, simţea că se topeşte.

După aceea o strânse scurt în braţe şi se desprinse.

Când o privi, Byron recunoscu aceeaşi vulnerabilitate în expresia feţei ei pe care o percepuse chiar din primele clipe ale întâlnirii lor. Era dezarmată. Era de ajuns s-o ia, şi ea îi aparţinea.

Mâinile lui aşezate pe umerii ei simţeau cum tremura uşor. Îşi lăsă mâinile în jos şi făcu un pas înapoi.

—Se pare că mereu ne prinde într-un moment nepotrivit.

Sarah respira neregulat. Nu-i veni nici un răspuns spontan şi nu-i reuşea nici măcar un zâmbet ocazional. În timp ce ea îl privea, el se întoarse şi plecă.

CAPITOLUL 10

Dallas tocmai era cu părul plin de spumă când sună telefonul. Clipind, deschise ochii.

La cel de-al treilea apel ieşise deja de sub duş şi înşfăca un prosop.

—Ce porcărie, murmură ea, în timp ce-şi ştergea spuma din ochi şi încercă să-şi lege prosopul în jurul corpului. Sigur a format cineva greşit.

Prinse colţul prosopului între sâni şi ridică receptorul.

—Da, vă rog!

—Bună, Dallas. Aici este Evan Gibson. Suntem colegi de serviciu la Haladay.

Rânjetul lui Dallas ajungea de la un obraz plin de săpun la celălalt.

—Gibson? repetă ea cu o voce nedumerită şi întrebătoare.

—De la secţia de arhitectură, bineînţeles, explică el. Avem o cunoştinţă comună pe Sarah Lancaster.

—De la secţia de arhitectură, bineînţeles că ştiu. Spuma îi picura rece pe spate. Ea dădu din umeri din când în când mai avem treabă una cu cealaltă.

Dallas îşi plimbă limba pe deasupra dinţilor, după care îşi ridică prosopul care tocmai se desfăcea.

—Bineînţeles că şi Sarah mi-a spus de dumneavoastră. Cum o mai duceţi altfel?

—Bine.

Evan începu să sondeze terenul cu eleganţă.

—Nu prea trec des pe la secţia de aprovizionare.

—Mă ţin după gratii acolo.

Dallas îşi ştergea cu talpa apa care i se scurgea pe celălalt picior.

—Sarah mi-a povestit că avem ceva în comun.

—Da?

—Mâncarea chinezească.

—Ooooh!

Prelungi exclamaţia înainte să o apuce râsul.

—Mai bine vin să vă iau într-o oră.

—Într-o oră şi jumătate.

Închise telefonul. Era şi timpul, se gândi ea, trecându-şi mâna peste baloanele de spumă. Înainte să poată coborî grăbită în dormitor, cineva bătu la uşă, deschise uşa, râzând către Sarah.

—Bună. Vino înăuntru şi ajută-mă să-mi aleg hainele potrivite.

Sarah închise uşa.

—Mă bucur când cineva este bine dispus, murmură ea, urmând-o pe Sarah.

Dallas scotocea deja prin dulap.

—Cine e sub duş? se informă Sarah, deoarece zgomotul apei curgând pătrundea prin uşa deschisă.

—Cerule, eu.

Dallas ţâşni ca fulgerul în baie.

Sarah se aruncă, oftând, pe pat, iar gândurile ei se îndreptară înapoi la după-amiaza zilei şi spre Byron. Se supără pentru faptul că nu-i mai ieşea din cap.

Susurul duşului amuţi brusc.

—Sarah! strigă Dallas din baie. Ce părere ai: să-mi pun eşarfa de la Hermes pe care mi-ai

adus-o din California?

Sarah se uită în direcţia din care venea vocea prinzând o imagine a lui Dallas agitându-se în baie.

—Dar unde pleci?

Dallas stătea goală în uşă, uscându-şi energic părul cu prosopul.

—La restaurantul chinezesc.

Râzând aruncă prosopul pe podea.

—Cu Evan Gibson.

—Ah, a sunat?

—Da.

Dallas se întoarse, fugind, în dormitor şi se apucă să răscolească într-un sertar.

—Da, da, ştiu, ţi-e teamă să nu-mi dezonoreze trupul, să-mi ia minţile şi să-mi rupă inima. Tocmai lucrez la punctul numărul unu.

Îşi luă o pereche de ştrampi pe ea, după care continuă se răscolească sertarul.

Sarah îi măsură umerii înguşti. Pentru o clipă îşi rodea buza inferioară.

—Dallas, începu ea, după care se opri, oftând. Of, la naiba.

—Ce este, iubito?

Dallas îşi trase bretelele unui body negru de mătase peste umeri şi se aşează pe marginea patului.

Sarah se ridică, strângându-şi picioarele la piept.

—Dallas, săptămâna trecută... Evan s-a comportat cam imposibil.

—Da?

Dallas se încruntă.

—A fost vina mea, pe de o parte, mă gândesc. Dar m-a luat prin surprindere. Fir-ar să fie..

Sarah se încruntă.

—Nu l-am refuzat cu destulă energie de la început.

—Nu?

Sarah tresări, văzând zâmbetul lui Dallas.

—Nu ne-am despărţit în relaţiile cele mai bune. Sigur l-am rănit în amorul propriu. Probabil că încă mai e de părere că trebuie să mă convingă că pierd ceva extraordinar.

—Îţi faci tot felul de gânduri.

Dallas se ridică clătinând din cap şi începu din nou să caute prin dulap.

—Sarah, eu sunt o fată mare şi pot să suport un eşec. Şi mai ales...

Îi zâmbi peste umăr.

—În timp ce se îndeletniceşte cu mine cel puţin nu te mai agresează pe tine.

—Dallas!

Sarah se ridică în picioare, făcând o ultimă încercare.

—Poate că arată bine, însă nu e bun de nimic şi nu se gândeşte decât la el.

—La fel ca mine.

Scoase două rochii îndrăzneţe.
—Care se potriveşte mai bine cu eşarfa?

În luna august în Arizona soarele arde plin de strălucire. Pălăria imensă de paie pe care Sarah şi-o aşezase peste coada de cal îi umbrea ochii. Tricoul i se lipise de spate, iar în faţă avea o dungă umedă. Privea atentă cum ţiglarii ridicau acoperişul. Lucrau cu busturile goale şi spinările lor bronzate luceau. Sarah aerisi puţin tricoul la spate, dorindu-şi să-i poată urma pe bărbaţi. Se şterse cu mâna peste frunte, după aceea îşi băgă mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor, urmărind bătăile ciocanelor.

Pe parcursul tuturor fazelor construcţiei, Gloria a fost prezentă pe şantier. Atât propria experienţă a Sarei, cât şi discuţiile care circulau dovedeau faptul că Gloria împiedica lucrările. Permanent îşi schimba părerea şi încontinuu îi venea câte o idee nouă.

O sumedenie de nerozii, se gândea Sarah dispreţuitoare. Privea cum o grindă aluneca spre locul ei şi trimise o rugăciune scurtă spre cer ca Gloria să-şi petreacă ziua aceea la coafor. Mă voi plânge la Byron, hotărî ea. De o lună încă nu reuşim să încrucişăm săbiile în nici un caz n-o să mă apuc să bârfesc o clientă.

Sudoarea îi curgea de-a lungul şirei spinării. Ea nu-i dădu importanţă. Se construise puţin mai

mult decât zidăria brută a casei, însă Sarah putea să-şi imagineze fără probleme rezultatul final. Un buldozer bubuia în partea vestică, acolo unde Sarah dorea să-i amplaseze grădina. Din când în când Sarah mai percepea câte o înjurătură sau un ţipăt care pătrundea prin zgomotul din jurul ei.

Va fi o lucrare frumoasă. Sarah îşi aşează mâiniie în şolduri şi zâmbi larg, în timp ce soarele o lovea cu razele sale. Dădu din cap şi îşi făcu drum printre grămezile de pământ spre parterul clădirii. Deasupra ei se auzea cum bărbaţii plini de sudoare prelucrau bârnele.

—Springer!

Ea îl zări pe şeful de echipă care stătea împreună cu un dulgher în viitoarea sufragerie a Gloriei.

La chemarea ei, el se întoarse, dându-i drumul cu un semn al degetului mare celuilalt bărbat. Banderola roşie legată deasupra cheliei era udă leoarcă, iar cămaşa avea pete de sudoare sub braţ. Era din Oklahoma şi lucra deja de foarte mulţi ani la Haladay. Sarei îi plăcea să lucreze cu el. Braţele sale erau puternice, adevărate pachete de muşchi, iar coapsele sale aveau circumferinţa taliei Sarei.

Vorbea cu o voce surprinzător de domoală

—Doamnă?

—A sosit livrarea cărămizilor albe pe care

doamna Woodloe-Winfield le doreşte pentru zidul grădinii.

—Perfect.

—Springer, ştiţi cum să vă încadraţi în timpul planificat. Se pare că aici totul este sub control. Mă întorc la birou. Nu mai aveţi nevoie de mine.

—Doamna spunea că va mai trece în după-amiaza aceasta să mai arunce o privire.

Luă o limonada din cutia frigorifică şi o oferi Sarei.

—Sigur mă întorc la birou, zise ea în timp ce-şi ţinea sticla rece ca gheaţa la frunte.

—Femeile nu ar trebui să-şi piardă vremea pe şantiere, observă el şi mai luă o sticlă din cutia frigorifică.

Deşurubă dopul, gâlgâi jumătate din conţinutul sticlei pe gât, după care se uită din nou la Sarah. Rânji, văzând expresia feţei ei.

—Bineînţeles că nu mă refer la femeile de specialitate. Cel mai bun zidar pe care îl am este o femeie. Nici nu observ când ţine o cărămidă în mână. Şi nici în ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră nimeni, aici pe şantier, nu se gândeşte că sunteţi o femeie

Sarah bău cu o înghiţitură lungă din sticlă.

—Bine, Springer, zise ea ştergându-se cu dosul mâinii la gură. În caz că mai aveţi neplăceri din cauza clientei să mă informaţi.

—Da, doamnă.

Springer o privea în timp ce ea se îndepărta. Ce femeie grozavă, se gândea el. Privirea lui alunecă spre şolduri, bucurându-se de jocul muşchilor de sub blugii decoloraţi.

Kay Ruperi stătea în faţa şefului ei cu picioarele ei lungi şi frumoase aşezate cu eleganţă unul peste celălalt. Cu o voce plăcută şi constantă îi prezenta planul de termene de a doua zi.

Fiind secretara lui Byron ştia poate mai mult ca oricare altă persoană din uriaşul fileu Haladay Enterprises cât de mult din puterea bătrânului şef fusese transferată asupra lui. Era o femeie extrem de inteligentă însă şi foarte ambiţioasă.

Cu siguranţă că nu dăduse în toţi acei ani tot ce era mai bun din ea şi nu devenise indispensabilă pentru Byron doar pentru a rămâne o simplă secretară. Planurile ei erau cu mult mai îndrăzneţe. Byron reprezenta o pradă de primă clasă şi era conştientă mai mult ca oricare din partenerele sale ce partidă bună era. Îşi făcuse o datorie în a fi mâna lui dreaptă sau cel puţin că ajungă la acest statut pe cât era posibil. Bineînţeles, ştia ce gusturi are în ceea ce priveşte femeile şi se conforma acestora. Era răbdătoare – şi dorea să-l obţină pe Byron.

Nu făcuse niciodată nici măcar un gest care putea fi interpretat ca o invitaţie. Kay era

conştientă că un pas greşit o putea costa slujba şi şansele pe care le avea. Pentru ea nu era important să-l împingă pe Byron în patul ei; ea dorea să aibă numele său pe certificatul de căsătorie. După moartea lui Haladay, Byron era acela care va înainta în locul lui şi Kay dorea neapărat să-l însoţească.

—După şedinţa cu biroul de conducere de la ora zece aveţi o întâlnire la masa de prânz cu Peter Stromberg. El se ocupă de extinderea birourilor noastre în Amsterdam. Toate informaţiile cu privire la aceasta le găsiţi în dosar. Întâlnirile de după-amiază încep la ora trei şi jumătate. Mai întâi O'Keefe, pentru a lua măsuri definitive referitor la anumite reclamaţii făcute la adresa companiei, după aceea urmează Bryden şi Shodell de la bancă, şi în fine Cassidy cu un raport despre proiectul Orwell. Iar la ora şapte sunteţi invitat la cină acasă la domnul Haladay. Kay răsfoi repede blocnotesul.

Byron stătea la fereastră, uitându-se afară.

—Doamna Woodloe-Winfield a sunat azi dimineaţă în timp ce eraţi în şedinţă.

Kay, care se uita la profilul său, observă cum îşi încorda bărbia.

—Alte apeluri telefonice?

—Câteva. Fletcher de la AIA, Lou Trainer de la biroul primarului, Carol Dribeek de la KRJ-TV şi Marla Sumner.

—Faceţi-mi legătura cu Fletcher, pe Trainer şi pe reporteră îndrumaţi-i la secţia PR, iar domnişoarei Sumner trimiteţi-i o duzină de trandafiri. Este cazată la Hilton.

Kay îşi notă instrucţiunile cu o exactitate meticuloasă.

—Ce culoare?

—Roşii, cred.

Ridică din umeri.

—Înainte de a-l suna pe Fletcher, vedeţi dacă Sarah Lancaster se află în biroul ei. Dacă nu, faceţi cumva s-o găsiţi. Vreau să vorbesc cu ea.

—Imediat.

Se ridică, ieşi şi închise încet uşa în urma ei.

De la fereastra sa Byron cuprindea cu privirea toată partea de est a Phoenixului. Fără nici un efort putea găsi o jumătate de duzină de clădiri construite de Haladay. În multe oraşe din toată lumea s-ar fi întâmplat la fel. Încruntat, se îndepărtă de la fereastră, îndreptându-se spre birou pentru a studia schiţele Sarei.

Erau copiile planurilor pentru proiectul construcţiei Reed şi pentru casa Gloriei, a unor proiecte mai vechi de pe vremea când lucra la Boumell şi alte teme de pe vremea când era la colegiu. Luă schiţele pregătite pentru renovarea unei şcoli locale, cu care fusese recent însărcinată.

Springer, o persoană căruia Byron îi aprecia

părerile şi capacităţile, o caracterizase pe Sarah ca pe o arhitectă bună. Într-adevăr, o mare laudă, reflectă Byron, când venea din partea unui om care nu era prietenul cuvintelor măreţe. Byron dorea pentru proiectul Delacroix un arhitect care să ştie cum să se poarte cu o grupă de constructori şi care era radical şi creativ. Dorea o faţă nouă şi un nume nou, iar o femeie atrăgătoare n-ar strica imaginii Companiei Haladay.

Byron îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate în scaunul său. Ştia că îşi asuma un anume risc dacă o trimitea pe Sarah la Paris şi dorea să cântărească pentru ultima oară avantajele şi dezavantajele. Era tânără, al naibii de tânără, însă ştia de toate. Byron suflă un fir de fum subţire şi cenuşiu spre tavan. Pe deasupra mai avea şi curaj.

O voi arunca în apa cea rece, se hotărî el brusc şi mai trase încă odată adânc din ţigară. Atunci va trebui să se menţină deasupra apei. Riscul, concluziona el, era extrem de minor.

Interfonul de pe biroul lui se auzi scurt.

—Domnişoara Lancaster este aici.

—Trimiteţi-o înăuntru.

Byron stinse încet ţigara.

Sarah venise direct de pe şantier la el în birou. El o măsură începând cu pălăria ei de paie până la tenişii uzaţi.

—Bună ziua, Sarah.

Nu se ridică în picioare, ci se uita la ea cum se apropia de birou.

—Bună ziua, Byron.

Se lăsă pe acelaşi scaun pe care şezuse şi în timpul dialogului de prezentare.

O indispunea faptul că fusese chemată la el în birou într-un mod atât de pripit. Era obosită şi nu-şi dorea decât să bea ceva şi să facă un duş.

—Există ceva greutăţi? întrebă ea.

—Nu.

Byron îi observă extenuarea din expresia feţei. Deodată îi veni în minte că afară erau 40 de grade.

—Aţi fost pe şantierul Woodloe-Winfield?

—Da, acum m-am întors. Tocmai se ndică acoperişul.

Se ridică şi se duse la barul de la capătul încăperii, deschise frigiderul mic şi scoase o sticlă de Ginger Ale. Conţinutul îl turnă într-un pahar mare, adăugă gheaţă, după care se întoarse către ea.

—Mulțumesc.

—Se pare că nu sunteţi învăţată cu căldura de aici.

În timp ce ea bea, el rămase în picioare lângă ea. După cum constată, soarele îi conferise pielii un ton mai cald, însă nu o bronzase puternic. Părul ei avea acum mai multe şuviţe blonde.

—Nu. Mă întreb dacă mă voi obişnui vreodată.

—De luna viitoare nu vă vom mai însărcina cu nici un proiect.

—Cum?

Sarah se îndreptă imediat ca o lumânare. Pălăria ei alunecă pe spate. Înainte ca el să poată răspunde, ea se afla în faţa lui.

—Ce e în neregulă cu munca mea?

—Nimic, din câte ştiu.

—Şi atunci de ce nu-mi mai daţi alte proiecte?

Îşi dădea disperată silinţa să-şi păstreze calmul.

—Nu înţeleg...

Byron îi admira tăcut stăpânirea de sine.

—Aveţi nevoie de câteva luni până să vă încheiaţi toate proiectele sau până ce veţi ajunge într-un stadiu în care să le poată prelua un coleg de-al dumneavoastră. La începutul anului următor veţi merge la Paris.

—La Paris?

Sarah nu se mişcă. Mina lui Byron nu-i dezvăluia nimic. Îndepărtă frământarea presentimentului din stomac, neputând să conceapă aşa ceva şi de aceea mai aşteptă o clipă până ce deveni sigură că vocea ei era liniştită.

—Centrul cultural Delacroix?

—Corect. Misiunea dumneavoastră va începe la începutul anului următor. Bineînţeles că până

atunci vor mai avea loc aici câtva discuţii preliminare.

—Byron, aşteptaţi un moment.

Sarah ridică mâna pentru a-l întrerupe. Se temea într-un fel să pună o întrebare clară. Însă inspiră adânc şi începu să vorbească repede.

—Mă numiţi arhitectul responsabil cu proiectul Delacroix?

—Da.

Sarah închise ochii. Doamne... O, Doamne. Simţea cum îi bătea inima în piept. Cerule, nu strica acum totul, apucându-te să plângi. Deoarece ştia că stăpânirea de sine începea să-i dispară, se întoarse şi se duse la bar unde aşează cu atenţie paharul.

—Ştiţi, Byron, aveţi o tendinţă puternică spre denaturare. Probabil că nici nu bănuiţi ce înseamnă aceasta pentru mine.

—Ba, cred că da, replică Byron.

Era conştient de făptui că se lupta pentru a-şi recâştiga ţinuta.

—Poate.

Se întoarse şi îl privi în faţă.

—De ce?

—De ce, ce? repetă el.

—De ce îmi daţi mie proiectul Delacroix, Byron? Trebuie să existe anumite motive.

Arătă spre biroul lui.

—Aici sunt câteva din ele.

Sarah se apropie şi aruncă o privire peste schiţe. Când văzu lucrările făcute la colegiu se încruntă, însă nu întrebă cum ajunsese la ele. Se uita din nou la el.

—Şi de ce altceva, anume?

—Vreau pe cineva care să ştie să se descurce cu o trupă de constructori. Springer nu se plânge de dumneavoastră. Şi ar fi făcut-o dacă ar fi avut un motiv.

Făcu o pauză şi îşi aprinse o ţigară.

—În afară de aceasta mai vreau o faţă neconsumată şi pe cineva comparativ necunoscut. Iar presei îi va plăcea faptul că sunteţi o femeie tânără şi frumoasă.

—La naiba, zise Sarah încet.

Se întoarse, clătinând din cap.

—Aşa ceva nu-mi place deloc.

Îşi împreună palmele, presându-le pentru o secundă.

—Chiar mă dezgustă.

Se roti repede spre el, iar el văzu supărare în ochii ei.

—Însă face parte din joc, nu-i aşa? Mereu trebuie să existe undeva un cui.

—În viaţa profesională trebuie să înghiţiţi cuiul, Sarah, sau vă scufundaţi. Ar trebui să profitaţi de orice avantaj. În meseria pe care o avem putem fi foarte uşor mâncaţi dacă facem o mişcare greşită.

Vedea la el lipsa menajamentelor şi prudenţa. Observase puterea lui Byron cu luni în urmă; acum însă devenea conştientă că nu va renunţa la acea putere fără luptă.

—Vă descurcaţi mai bine decât mine în acest domeniu, zise ea cu amărăciune. Eu mai am de învăţat lucrul acesta.

Se duse spre scaun şi îşi luă pălăria. Cu o voce liniştită şi cu faţa calmă se întoarse din nou spre el.

—Voi construi centrul cultural, Byron, şi va fi nemaipomenit. Dacă faptul că sunt femeie reprezintă un avantaj strategic cu atât mai bine. Un singur lucru vă pot promite – că nu veţi regreta niciodată că m-aţi însărcinat cu acest proiect.

CAPITOLUL 11

Sarei îi plăcu biroul ei parizian. Era în formă de L, avea ferestre cu geamuri despărţite, tapet din mătase şi un birou antic din lemn de pecan. Pe jos era un covor de Aubusson imens, nobil decolorat. Partea de jos a formei de L reprezenta un colţar cu canapea, fotolii la care erau alăturate măsuțe. Pe una din ele se afla o cupă de argint cu praline pe care secretara Sarei o umplea în mod regulat.

Madam Fountblac, o femeie cu înfăţişare de matroană cu şolduri late, purta peste cocul ei un fileu pentru păr şi vorbea engleza la perfecţie. Sarah se simţea bine îngrijită de ea şi se obişnui repede cu obiceiul ei de a servi în fiecare dimineaţă la ora unsprezece ciocolată fierbinte şi prăjitură.

Foarte curând Sarah mai descoperise că francezii se comportau în viaţa comercială foarte formal şi cu o politeţe plăcută. Pe deasupra, recunoscu că erau raţionali, duri şi avizi după bani. În decursul primei luni petrecute la Paris, dezbaterile păreau că nu se mai termină. Sarah petrecea ore întregi cu grupul oamenilor de afaceri care investeau banii în centrul cultural şi mult mai multe cu funcţionarii de la asigurări, cu inginerii, tehnicienii şi colaboratorii secţiei de relaţii cu publicul şi cu şefii adjuncţi ai secţiei de marketing şi construcţii. Trebuiau citite şi scrise teancuri întrgi de raporturi. Sarah mânuia scrâşnind din dinţi strategii şi protocoluri. Deşi artistul din ea se împotrivea muncii de rutină şi nesfârşitei birocraţii, ambiţia o împingea să rezolve totuşi totul.

Andre Ceseare, un bărbat de statură mică, în jur de cincizeci de ani, cu un ten înroşit, ochii negri şi vioi, cu părul cărunt şi pieptănat pe spate, era conducătorul comisiei de proiectare a centrului cultural Delacroix. Prezenţa lui de

spirit o atrăsese pe Sarah imediat. Engleza lui nu era încântătoare, dar, deşi Sarah vorbea o franceză peste medie, el insistă să vorbească engleză şi o făcea îndeosebi cu mâinile. Deoarece lucra foarte mult cu el personal, o ajută pe Sarah să se adapteze mai uşor la viaţa şi la stilul comercial neobişnuit.

Singurul membru important al filialei pariziene pe care Sarah încă nu-l cunoscuse era Januel Bounnet. Conducea anexa parizianã a Companiei Haladay la fel ca Dave Tyson pe cea din Manhattan. Aici nu o mai avea pe Mugs care se putea informa despre Bounnet, iar cercetările făcute personal puteau reda doar o imagine vagă a unui bărbat în vârstă de treizeci şi şapte de ani, divorţat de zece ani. De cincisprezece ani lucra la Haladay Enterprises, fusese timp de trei ani asistentul conducătorului de filială, iar de cinci ani deţinea el însuşi această poziţie. Deoarece Sarah nu putu să descopere nimic remarcabil în biografia sa, uită de el. Proiectul centrului cultural Delacroix îi solicita toată atenţia.

Ochiul ei interior percepea deja teatrul gata construit; o clădire joasă şi avântată, care pe partea estică era din sticlă. Sala urma să aibă o curte interioară care să găzduiască o grădină publică. Îşi imagină dimensiunile geometrice: partea de vest era lată şi nu conţinea ferestre în

zidurile de beton; scena principală cu balcoanele ei în relief pe nivele ascendente, cu o scară în formă de spirală şi culoare lungi... De s-ar fi putut apuca odată de treabă.

Pentru a-şi stăpâni nerăbdarea până la începerea construcţiei, Sarah îşi petrecea seara foarte mult timp cu perfecţionarea şi finisarea proiectului aprobat. Analiza statica şi se îngrijea de termenele livrărilor de materiale. În plus, îşi mai bătea capul cu tot felul de formulare, aprobări şi procedee contractuale. Munca de rutină există în orice ţară, constată ea oftând, şi ca de obicei se simţea frustrată.

Lumina care cădea prin fereastră peste spatele Sarei îşi schimbase culoarea. În biroul ei se întuneca tot mai tare. De o jumătate de oră Sarei îi aparţinea întreg etajul, însă continuă să mai rămână. Schiţă pe blocul ei diferite idei ale poziţionării spaţiale a unei scene mai mici. Dorea să fie ceva simplu şi intim în opoziţie cu eleganţa luxoasă a scenei principale. Teatrul reprezenta atât fast şi pene, cât şi pantaloni negri de gimnastică şi picioare goale. Spectatorii trebuiau să poată mirosi fardul scenei.

Desenând îşi dădu drumul gândurilor. Îşi ţinea bărbia sprijinită în pumn şi se uita în gol.

Mai întâi New York, reflectă ea, iar acum Europa. Cine s-ar fi gândit în urmă cu un an că în viaţa mea se vor schimba atât de multe. Îşi

aminti de petrecerea de despărţire pe care o dăduse Dallas în cinstea ei înainte de a pleca la Paris, îşi aminti râsetele şi vocile tipic americane, de mirosul ţigărilor americane, de dozele Budweiser şi de străvechile discuri cu Beatles.

Toţi se înghesuiseră în locuinţă, cei mai mulţi dintre ei erau puţin ameţiţi, iar o emisiune Flash-Gordon veche pâlpâise pe ecranul televizorului. Sarah se gândea melancolică şi cuprinsă de un dor de casă neaşteptat la această scenă. Abia de când trăia în străinătate realizase cât de mult spirit american avea. Şi cum îi povestise şi lui Byron Lloyd cu luni în urmă, nu se obişnuia atât de repede cu locuri noi.

În decursul primelor luni Sarah nu numai că trebuise să se înveţe cu o cultură nouă, ci şi cu o nouă responsabilitate. Până atunci de problemele comerciale, de discuţii, de rapoarte şi de cursurile de specialitate strategice se ocupaseră mai întâi Boumell şi apoi Cassidy. Împuternicirea ei delegaţională fusese foarte minoră. Acum Sarah ori învăţa repede, ori se ducea la fund. Era persoana cea nouă din echipă şi în plus mai era şi străină şi de aceea era dublu suspectată. În permanenţă se afla sub presiunea de a se impune. Învăţă cum să procedeze la bănci, cu cei însărcinaţi cu cumpărări, cu nespecialiştii care habar n-aveau de construcţii

dar care doreau să deţină controlul asupra francilor lor. Începu să-şi cultive o îndemânare diplomatică pentru care până atunci arătase doar indiferenţă. Nu-i plăcea mereu ceea ce avea de făcut, însă învăţă regula jocului.

În biroul ei parizian Sarah se simţea singură şi dezrădăcinată.

—Fir-ar să fie, Sarah, termină odată cu toate astea.

Aruncă creionul deoparte, sări în picioare şi se duse la fereastră.

Trăiesc într-unul dintre cele mai frumoase oraşe ale lumii, cugetă ea, în timp ce urmărea cum se lasă întunericul. Am un sfârşit de săptămână liber în faţa mea, iar eu stau aici şi-mi plâng singură de milă în loc să-mi fac planuri. Gândeşte-te la arhitectura tradiţională şi incredibilă de peste tot din jurul tău. Gândeşte-te la muzeele şi arta de aici. Imaginea ei care se oglindea în geamul ferestrei îi zâmbea obosit.

—Auleo, trebuie să văd neapărat Luvrul.

—Aţi sta acum în faţa uşilor încuiate.

Scoţând un sunet speriat, Sarah se lovi de pervazul ferestrei. Silueta întunecată din cadrul uşii stătea în fața luminii de pe culoar. În timp ce Sarah privea spre umbra ce se apropia, aceasta se dovedi a fi un bărbat.

—Vă rog să mă scuzaţi că v-am speriat.

—Nu-i nici o problemă.

Ea zâmbi.

—Ce pot face pentru dumneavoastră?

—Trebuie să mă scuzaţi. Se îndreptă spre ea, râzând încet şi dând din cap. Eram convins că sunteţi o persoană în jur de patruzeci de ani, cu o bărbie puternică şi cu mâini din topor şi că intimidaţi pe toată lumea. Dacă aş fi bănuit că mă înşelam...

Făcu o pauză şi duse mâna Sarei la buze.

—Aş fi scurtat călătoria de afaceri şi m-aş fi întors mult mai repede.

Suflarea lui trecu cald peste degetele ei.

—Numele meu este Januel Bounnet, colegul dumneavoastră pe parcursul şederii dumneavoastră la Paris.

Sarah lăsă mâna ei să zăbovească într-a lui. Pielea lui se simţea uscată şi netedă. Ochii lui erau cenuşii, însă altfel ca cei ai lui Dallas, mai deschişi, aproape transparenţi. Nu mai văzuse niciodată o asemenea culoare a ochilor.

—Nu vă aşteptam mai curând de săptămâna viitoare.

—Sunt extrem de bucuros că m-am întors mai repede.

Sarah se încruntă, trăgându-şi mâna, însă nu cu plăcere. De când ajunsese la Paris îi lipsise contactul corporal ocazional.

—Într-adevăr este păcat că nu aţi venit mai curând. Aţi pierdut o lună de discuţii captivante.

Gestul său elegant de a da din umeri era tipic franţuzesc.

—Trebuie să mă informaţi şi să mă puneţi la curent cu toate noutăţile din America. Sunt convins că nu aş fi găsit o parteneră de discuţii mai drăguţă.

Văzu cum în ochii ei străluci un zâmbet înainte de a-şi face apariţia şi pe buzele ei. Da, cu siguranţă se va simţi bine în prezenţa Sarei Lancaster.

—Poate că mă las convinsă să vă ofer o versiune scurtă, replică ea, nemaisimţindu-se singură, deşi nu prea mă omor cu birocraţia.

—Ei bine, face parte din meseria mea să produc birocraţie.

Desfăcu din nou mâinile

—Dar să nu vă mai reţin. Aveţi doar o întâlnire la Luvru.

—La Luvru? repetă Sarah nedumerită.

Un zâmbet îi însenină faţa.

—Nu, mă gândeam doar la toate construcţiile pe care trebuie să le văd în timpul şederii mele aici. Am fost mult prea ocupată până acum ca să pot descoperi oraşul, aşa că mă simt în continuare ca o turistă.

—Ca turist ai nevoie de un ghid dacă doreşti într-adevăr să cunoşti oraşul.

Privirea lui se îndreptă spre gâtul ei.

—Aş solicita cu plăcere acest post.

—N-ar fi rău.

Sarah zâmbi.

—Dar vă avertizez: fac într-una poze şi sunt veşnic în căutarea suvenirurilor.

—Mâine vom căuta pentru dumneavoastră brelocuri de chei de care să atârne tumul Eiffel, însă în seara aceasta...

Îi luă din nou mâna.

—Cunosc un bistro mic şi plăcut. Mâncăm de seară şi îmi povestiţi totul despre Sarah Lancaster. Vă găsesc deja de pe acum încântătoare.

"Dragă Dallas,

Parisul în luna februarie este friguros şi umed, dar minunat. Prima lună am petrecut-o cu dor de casă şi cu discuţii îngrozitor de neplăcute. Încep să mă distrez pe-aici. Sunt nebună după reluările din Bonanza. Nu ai trăit cu adevărat dacă nu ai auzit cum recită Hoss Cartwright în franceză. Traficul este groaznic, iar camera de hotel este prost încălzită. Îmi lipsesc locuinţa şi maşina mea de spălat zgomotoasă – şi bineînţeles îmi este dor de tine. O perioadă mi-a fost dor şi de Sears şi de Roebrick. Abia acum observ cât de americană sunt de fapt.

Dar tocmai învăţ să apreciez anumite delicatesuri franţuzeşti. Dulciurile de aici ţi-ar materializa chiar şi pe carne pe oase. Şi apoi

construcţiile! Doar când mă gândesc la ele mi se umezesc palmele şi mi se taie respirația. Cine mai are nevoie de sex aici? Da, da, ştiu, tu, însă cât de emoţionant poate fi pe de altă parte vederea comenzilor de materiale şi a livrărilor. (Tocmai aflu şi eu acum). Şi totuşi cel mai impresionant monument şi vrednic de a fi văzut care mi-a ieşit până acum în cale este Januel Bounnet.

El conduce toată afacerea de aici. Încă nu am văzut un bărbat mai frumos. Trăsăturile clasice ale feței cu nişte ochi cenuşii expresivi şi care sunt foarte deschişi şi limpezi. Este blond. Da, şi este bine făcut, suplu şi chiar dacă nu are muşchii unui macaragiu, nu este în nici un caz un greoi.

Pe lângă aspectul său fantastic mai este şi drăguţ şi inteligent şi dispune de maniere fără cusur. Am fost împreună la Maxim, la Lido şi în Bois de Boulogne. Când sunt în prezența lui mă simt ca o adolescentă îndrăgostită. Din câte îmi amintesc nici când eram adolescentă nu m-am simţit aşa. Îmi sărută mâna şi îmi trimite flori. Niciodată nu s-a comportat cineva cu mine astfel şi, deşi nu ştiu exact dacă am vrut vreodată să fiu tratată aşa, acum mi se pare normal. Niciodată nu m-am considerat o romantică, dar poate că am greşit. Îmi dă un sentiment romantic, lucru care îmi place în mod deosebit.

Dă-mi de ştire cum îi merge lui Max şi dacă se descurcă Cassidy fără mine. Îmi este dor de toți – şi de Mugs. Păcat că nu ştie franceza – aici sunt unele cărți incredibile. Byron face ceva interesant? Spune-i lui Mugs să-mi trimită un memoriu. De altfel, conducătorul secției de aprovizionări este vesel şi corpolent, are o barbă ca Moş Crăciun. Şi bineînţeles că toți îl detestă.

Cu drag, Sarah."

Recunoscând scrisul lui Sarah, Evan luă scrisoarea de pe masa din sufrageria lui Dallas. În timpul lecturii se încruntă. Cu cât Sarah se împotrivise mai mult ca el să se apropie de ea, cu atât era mai hotărât s-o cucerească. Devenise ca o obsesie şi, deşi ştia că de obicei nu era felul lui de a insista de data aceasta nu se putea abţine. Indiferenţa ei îi incita mai mult dorinţa.

Când citi observaţiile Sarei despre Januel Bounnet şi-i închipui pe amândoi împreună. Îi vedea în pat, Sarah dezbrăcată şi oferindu-se, şoldurile ei înguste mişcându-se febril, iar pielea ei albă strălucind de umezeală.

Dallas, venind din dormitor, îl văzu pe Evan cu scrisoarea în mână, recunoscând totodată pe faţa lui dorinţa nestăpânită. Dintr-o dată o cuprinsese o undă neaşteptată de durere. De ani de zile n-o mai rănise nici un bărbat deoarece avusese grijă să nu se întâmple. O clipă stătu nemişcată şi

încercă să-şi definească sentimentul. După un prim moment de surprindere o cuprinsese furia.

—Se citeşte bine, nu-i aşa? întrebă ea, în timp ce se îndreptă spre Evan. Când el îşi ridică ochii, ea îi smulse scrisoarea din mână. Numai pentru faptul că mă culc cu tine nu ai deloc dreptul să-ţi bagi nasul în corespondenţa mea.

—Dacă nu doreai să văd scrisoarea, ar fi trebuit s-o ascunzi, îi replică Evan cu răceală. Se duse la bar şi îşi turnă un gin tonic. De altfel, continuă el, în timp ce adăuga apă tonică, Sarah a fost cea care ne-a combinat, sau nu?

Dallas învârtea scrisoarea printre degete uitându-se la el cum bea.

—A, da, amândorura ne este foarte dragă Sarah, nu-i aşa?

—Da, bineînţeles.

Evan îşi agita băutura.

—De ce nu, la naiba.

Este la şase mii da mile depărtare, se gândea Dallas furioasă. Şase mii de mile nenorocite sunt între ei şi tot îi mai curg balele după ea. Se întoarse brusc și traversă camera în timp ce pleznea scrisoarea Sarei de dosul mâinii. La naiba, de ce nu-i spun să-şi ia boarfele şi s-o şteargă? Îşi trecu mâna prin bucle. Pentru că sunt bolnavă după el. Cerule, am aruncat undiţa şi acum atârn eu de cârlig.

M-ai avertizat, nu-i aşa, Sarah?

Dallas se uită la trăsăturile energice ale scrisului ei Pentru o clipă avu tentaţia să mototolească hârtia şi s-o trimită pe Sarah la naiba pentru că avusese dreptate şi pentru că Evan o dorea disperat pe Sarah pentru un motiv anume. Până în clipa aceea nu-şi dăduse seama cât de necondiţionat acceptase relaţia cu el. De câteva săptămâni nu se mai culcase cu alt bărbat. Deşi îşi jurase cu ani în urmă să nu mai facă la fel, acum făcea tocmai acest lucru: îşi direcţiona viaţa şi sentimentele spre un singur bărbat.

Evan o măsură pe Dallas care se plimba prin cameră. Se gândea că se distraseră bine în săptămânile care trecuseră. Era voioasă, plină de variaţii şi pe deasupra nebună după el. El îşi dăduse seama cu mult înaintea ei cât de mult se încredea în el. Şi totuşi nu dorea s-o piardă. Însă acum recunoscu că în viitor trebuia să fie mai abil. Pe urmă ea mai constituia încă elementul de legătură cu Sarah.

—Doar nu eşti supărată că ți-am citit scrisoarea? Am crezut că ai lăsat-o aici ca să arunc şi eu o privire peste ea. Zâmbi dezarmant. Nici măcar nu scria ceva personal. De altfel..

Zâmbi din nou şi puse paharul jos, înainte să se ducă spre ea. Cu vârful degetului îi trecu peste ureche.

—Credeam că, tu şi cu mine, nu avem secrete.

Chiar şi în zâmbetul său Dallas recunoscu că era calculat. Totuşi Evan văzu în ochii ei că cedase. Îşi duse ambele mâini sub bluză, lăsându-le să alunece pe sânii ei mici şi tari.

—Nu eşti totuşi supărată? murmură el, când îi mângâia în treacăt cu degetele sfârcurile întărite.

Pentru o clipă Dallas îl ura, însă când îi trase pantalonii de pe şolduri, ducându-şi mâna între picioarele ei, nu se împotrivi. Cu o mână o mângâia, în timp ce cu cealaltă o cuprinse în jurul taliei. Ritmul său era tihnit, iar el continua să-i zâmbească. Se excită foarte repede. Dădu drumul scrisorii să cadă pe podea şi îi desfăcu cu nerăbdare fermoarul lui Evan.

Scrisoarea se afla sub spatele lui Evan când după câteva minute trăiau punctul culminant, dar nici unul din ei nu se mai gândea la Sarah.

CAPITOLUL 12

Panteonul. Sarah văzuse ilustrate în care se reda cu acurateţe fiecare detaliu al acestei clădiri din secolul al XVIII-lea şi totuşi nu se aştepta să fie astfel în realitate.

—Cupola din piatră deasupra punctului de intersecţie a crucii este zidită triplu.

Prin cuvintele ei nu dorea să-l înveţe pe Januel,

ci să cuprindă în cuvinte gândurile ei.

— Cupola exterioară constă din piatră fasonată care nu este prea groasă, sus de tot ajunge până la zece-cincisprezece centimetri. Centimetri, repetă ea făcând cu ambele mâini un gest larg. De necrezut. Închipuie-ţi aşa ceva, Januel.

Inspirând adânc, ea gustă aerul umed. Vederea acestei clădiri îi aminti motivul pentru care dorise să devină arhitectă. Ceea ce vedea reprezenta viaja din piatră şi lemn – o operă durabilă. Era impresionată, la fel cum înaintea ei fuseseră impresionate generaţii şi cum vor mai fi impresionaţi şi alţii în continuare.

Când se întoarse, Sarah observă că ochii limpezi şi cenuşii ai lui Januel zăboveau asupra ei.

—Januel, ce vezi tu când te uiţi la o asemenea clădire?

După ce-şi aruncă părul peste umeri, îl luă de braţ. Simţea nevoia să împartă cu cineva acea impresie nemaipomenită.

—Când asculţi un cântec, începu Januel, te gândeşti: A, da, asta îmi place, sau nu, nu-mi place. Sau nu te gândeşti la nimic şi doar savurezi totul.

Se întoarse spre ea şi îi dădu câteva şuviţe la o parte pe care vântul le făcea să danseze în faţa ochilor ei.

—Dar când un muzician aude un cântec,

percepe probabil toate detaliile – basul, octavele – după aceea îl apreciază. Astfel studiază un artist trăsătura de pensulă dintr-o pictură, un autor structura propoziţiei. Eu văd o construcţie, o construcţie veche extraordinară, de acest fel existând o mulţime în Paris.

Răspunsul lui o dezamăgi, ceea ce se putu vedea în mişcarea bruscă a mâinii.

—Dar nu doreşti să ştii uneori de ce un anumit lucru produce un efect atât de potrivit sau atât de nepotrivit.

—Sunt om de afaceri, Sarah.

Ridică leneş din umeri, după care îi luă mâna.

—Apreciez frumuseţea într-un mod firesc. Când văd o femeie frumoasă nu întreb cum şi de ce, sunt doar fermecat.

Sarah oftă. Mult prea des găsea răspunsurile lui Januel înebunitor de superficiale, pe de altă parte însă dispunea de însuşiri pozitive pe care le admira.

În săptămâna de când se cunoscuseră, Sarah învăţă să stimeze la Januel gândirea lui limpede şi iute. Era raţional şi spiritual. Cu uşurinţă şi încredere de sine manipula administrarea invizibilă în ochii ei. Nu percepea la el acea forţă dură pe care o observase la Byron Lloyd, ci simţea o tehnică mai finisată. O impresiona la el dibăcia abilă. Acolo unde Byron întrebuinţa logica, el folosea şarmul. Oare cum puteau doi

oameni atât de diferiţi, cu un fel atât de diferit, să aibă succes în aceeaşi meserie? Ambiţia? Îşi pusese mai mult decât o dată această întrebare.

În domeniul particular Januel umpluse, în serile petrecute împreună, un gol pe care Sarah îl simţea de luni întregi. Era un partener, o persoană cu care se putea discuta şi care putea fi atins atât spiritual, cât şi fizic. Pe Sarah o stimula, îi amintea de feminitatea ei, de nevoile ei care de când părăsise New Yorkul nu mai fuseseră satisfăcute. Şi o făcu să înţeleagă că munca nu însemna totul în viaţă.

Deşi nu făcuseră încă dragoste, Sarah se simţea bine în braţele lui. Gustase în sărutările lui o promisiune şi nu era sigură dacă el însuşi şovăia să se apropie mai mult sau era propria ei nehotărâre care îl speria. Îl dorea, însă se cunoştea pe sine destul de bine ca să ştie că odată cu o apropiere fizică se deschidea şi sentimental. Atunci când Sarah se dăruia, nu mai păstra nimic pentru ea.

Cerul devenise de un cenuşiu închis în timp ce ei se plimbau în jurul Panteonului. Norii atârnau întunecaţi şi grei pe firmament. Deodată Sarah se aplecă în faţă şi îl sărută pe Januel pe obraz.

—Eşti foarte drăguţ.

Zâmbind, se încruntă

—Da?

—Te laşi târât prin tot Parisul pentru a te uita

la clădiri pe care le-ai văzut de "n" ori.

—Nu drăguţ, ci egoist, o corectă el, în timp ce mergeau agale înapoi la maşină. Când duminicile vor fi calde şi uscate te voi căra eu în afara oraşului la picnicuri retrase, la iarbă verde

El zâmbi şi îi sărută în treacăt mâna, deschizându-i uşa maşinii sale.

—Mă bucur deja că vine primăvara.

Pielea ei se simţea caldă şi moale acolo unde o sărutase el. Sarah privi cum se duse, ocolind maşina, fiind din nou impresionată de frumuseţea clasică a trăsăturilor feţei.

Un prim fulger despărţi norii tocmai când Januel învârtea cheia în contact. Un tunet bubuia şi din nou zvâcni un fulger, însă ploaia se mai lăsa aşteptată. Aerul era greu şi înăbuşitor. Ca de obicei traficul era intens, dar cu încrederea unui om care este obişnuit să măture oamenii din calea lui, Januel o duse pe Sarah la hotel.

Sarah zăbovea cu gândurile la furtuna ameninţătoare. Lumina zilei se coloră închis şi sinistru. Mai mult ca soarele şi ploaia, Sarah iubea acele clipe chiar înaintea izbucnirii unei furtuni. O simţea ca pe nişte furnicături în jurul ei şi presimţea că se afla în spatele cerului întunecat.

Deasupra lor norii se legănau şi ploaia începuse să lovească parbrizul când Januel conducea maşina spre bordura de vis-a-vis de

hotelul Sarei.

—Am o umbrelă în portbagaj, zise el, însă Sarah sărise deja din maşină.

Îndată era udă. Părul i se lipise de cap, haina se udase, rochia ei mov i se lipise de picioare. Stătea astfel – entuziasmată cu capul lăsat pe spate şi cu ochii închişi.

—Nom de Dieu, te îneci imediat.

Januel o trase sub umbrela lui englezească.

—Nu este superb?

Ochii ei străluceau când un nou tunet bubuia deasupra capetelor lor. Picături de apă atârnau de genele lor.

În loc de un răspuns, Januel o prinse de mână şi fugi cu ea traversând strada, în holul hotelului. La uşă scutură umbrela înainte de a o închide. Abia respirând de râs, Sarah se rezemă de perete şi îl urmări. El îi zâmbi enervat, după care o luă de mână mergând la lift.

—Mai şi răceşti.

—Nu, sunt groaznic de sănătoasă.

Ea îi şterse câteva picături de ploaie de pe sacoul de caşmir.

—Mereu mi-a plăcut ploaia, chiar şi la un picnic.

Zâmbetul ei era sincer şi fericit. Cât de vie şi voioasă o făcuse ploaia. Ar fi împărţit cu plăcere acest sentiment cu el.

Januel o sărută pe nas, când uşile liftului se

închiseră în urma lor.

—Atunci poate că nu mai este nevoie să aşteptăm până la primăvară cu picnicul nostru.

Râsul ei prompt îi arătă că îi plăcuse răspunsul lui, deoarece era conştientă de mâneca ei mustind de apă şi de felul pedant al lui Januel, nu îl luă de braţ, ci ajungând la etajul ei începu să-şi caute cheile de la cameră.

—De când am plecat din New York am avut parte de foarte puţină ploaie, zise ea, în timp ce scotocea prin geantă. Probabil că este aceeaşi ploaie pe care o nimerisem anul trecut când fugeam la staţia de metrou pe strada 59.

Când găsi cheia, Januel i-o luă din mână introducând-o în broască.

—Sarah.

Râzând, o trase în cameră.

—Uneori mă tem că eşti puţin cam nebună.

Îşi duse mâna prin părul care picura de apă şi îi zâmbi.

—Se poate. În bar este brandy. De ce nu ne torni în pahare?

Sarah se strecură în baie pentru a se dezbrăca de haină şi a-şi lua un prosop. Când ieşi, se postă în uşa dormitorului frecându-şi cu putere părul în timp ce privea la Januel cum turna coniacul. Îi plăceau mişcările lui, jocul curgător şi lin al muşchilor săi. Şi el îşi dăduse jos sacoul.

Cămaşa şi pantalonii i se lipiseră de trup. Îi

admiră forma frunţii şi a bărbiei. Nu mai văzuse niciodată trăsături ale feţei mai frumoase şi mai armonioase. Zâmbind, el îi oferi un coniac. Sarah se descălţă şi luă paharul. Afară tunetele pieriră treptat, iar ploaia se transformase într-un murmur uşor.

—Se pare că s-a mai aşezat furtuna, observă ea.

Ţinu coniacul puţin pe limbă.

—Furtunile puternice şi care trec repede îmi plac cei mai mult. După aceea este un aer atât de curat.

Se privi în jos, îşi îndepărtă rochia udă de pe picioare şi râse.

— Mai bine mă schimb

Januel îsi aşează paharul jos şi luă prosopul de pe umerii Sarei. Cu mişcări lente şi blânde începu să-i frece părul.

Sarah se înfioră, iar privirile lor se întâlniră.

—Eşti minunată, murmură el, când dădu drumul prosopului.

Îi aşeza mâna pe ceafă şi o sărută uşor pe tâmplă. Cu mâna care îi rămăsese liberă îi luă paharul cu coniac şi îl aşează deoparte începând s-o sărute tandru.

Ea ridică mâinile pentru a-l trage în jos spre ea, însă el o ţinea strâns şi alunecă din nou cu buzele sale peste gura şi faţa ei.

—Sarah

El o muşcă de lobul urechii, simţind cum tremură.

—Trebuie să te eliberăm de hainele tale ude. Mâna lui trăgea de fermoarul rochiei, iar ea aprobă murmurând.

Îşi luă timp s-o dezbrace. Mâinile lui se plimbau de colo-colo fără să ia ceva în posesie atunci când rochia ei udă căzuse pe jos.

—Fermecător, şopti el în timp ce o dezmierda sub mătasea cămăşii ei.

O cuprinse cu grijă de talie, mângâindu-i cu degetele mari şoldurile, îi dădu, tot fără grabă, la o parte.

—Ştiai că a face dragoste este un mijloc mult mai bun de a se apăra împotriva răcelii decât coniacul?

Sarah se ridică într-atât cât să poată să-şi ridice capul şi să-i zâmbească. Ridică semnificativ o sprânceană.

—Acum ştiu.

O luă în braţe şi o sărută înflăcărat. Sarah îşi aşeză capul pe pieptul său şi închise ochii.

—Îţi mai rămâne timp pentru un pui de somn până să te îmbraci, cheri, zise Januel ducându-şi pierdut în gânduri mâna peste pielea fină a stinghiei.

Se întinse leneşă.

—De ce trebuie să mă îmbrac?

—Pentru că avem bilete la balet, îi aminti el. La Giselle.

Januel se uită la ceas.

—Trebuie să fim într-o oră şi jumătate la teatru.

—A, da, baletul.

Sarah căscă, după care îl mângâie pe piept.

—Şi nu avem voie să pierdem primul act, sau avem?

Januel o atinse uşor pe umăr.

—Mai este timp şi după teatru, mon amour.

Sarah oftă când simţi că se îndepărtează de ea. Îşi dorea mai mult timp şi mai multă apropiere. Ceva în ea, în interiorul ei o rodea şi îi spunea că nu fusese destul. Şi pentru că îi deschisese inima, ea îi întoarse zâmbetul.

CAPITOLUL 13

Presa franceză o remarcase pe Sarah pentru prima oară cum trebuie la festivitatea aşezării pietrei fundamentale. Alături de apariţia elegantă a lui Andre Cesare, ea oferea un subiect bun pentru revistele de scandal.

Purta un palton negru care cădea larg peste o rochie de mătase simplă şi albă, reuşind astfel să pară atât profesional, cât şi misterios. O americancă, şi pe deasupra frumoasă,

reprezenta un venit bun, mai ales dacă ea mai proiecta şi o construcţie franceză importantă. Pe lângă aceasta, se afla sub protecţia lui Haladay. În Paris, Haladay era o firmă respectabilă şi extrem de renumită.

Fiind înconjurată de reporteri. Sarah răspunse răbdătoare la întrebările îndreptate ca o mitralieră spre ea. Secţia de relaţii cu publicul o bătuseră cu insistentă la cap pentru a o convinge de avantajele unei prese bune. În afară de aceasta își aminti de observaţiile scurte ale lui Byron atunci când îi încredinţase centrul cultural Delacroix. Sarah juca deci jocul de dragul ei şi a lui Haladay.

La întrebările care i se puneau despre teatru, despre stilul arhitectural şi despre durata care o presupunea construirea clădirii, Sarah răspundea fără ocolişuri. La întrebările adresate persoanei ei era mai reţinută. În fiecare ediţie de scenă poza Sarei apărea alături de articolul despre centrul Delacroix. Două viitoare celebrităţi erau prezentate publicului.

Chiar în aceeaşi seară Sarah urma să afle la petrecerea de coctail dată de Andre atât de repede numele ei devenise cunoscut. În casa sa ticsită de antichităţi şi opere de artă se înghesuise crema societăţii pariziene. Aerul era impregnat de parfum şi tutun scump.

Bărbaţii purtau tot ce era posibil – începând de

la cămăşi de mătase largi şi blugi croiţi de mână până la smoching. Femeile se dovediră a fi la modă şi era limpede că îşi permiteau să apară ca atare. Sarah cunoştea modelele bizare de la St.Laurent şi pe cele clasice de la Dior. Aurul strălucea din abundentă, coafurile erau de la sever la extravagant. Sarah era îmbrăcată într-un top negru de mătase şi o pereche de pantaloni strâmţi negri, iar deasupra avea o jachetă din piele de oaie prevăzută cu nituri aurii. Părul ei cădea desfăcut peste umeri. Nu-şi pusese nici un fel de bijuterie.

Bogătaşii şi celebrităţile cu diamantele lor sclipitoare şi cu feţele lor plictisite o captivau. Aceşti oameni care cărau o avere cu ei, trăiau cu totul altfel decât ea. Sarah se simţea bine, uitându-se la ei. Ştia că-i va face plăcere să construiască pentru ei. Şi ea ar savura bogăţia şi gloria, însă numai pentru propriile condiţii.

—Ţi-am spus deja că arăţi splendid? îi şopti Januel la ureche.

Sarah înclină capul şi îi zâmbi.

—Da, însă poţi s-o mai spui cu plăcere încă o dată.

—Arăţi ca o panteră tânără, aşa suplă şi mlădioasă cum eşti.

Îşi plimbă privirea în jos peste trupul ei, după care o privi din nou în faţă. Nu era o privire dispreţuitoare, ci una cunoscătoare. Januel era

foarte familiarizat cu corpul ei.

În săptămânile care trecuseră făcuseră des dragoste, iar Sarah îl cunoscuse ca pe un amant tandru şi atent. Singura ei decepţie consta în faptul că nu dorea niciodată să-şi petreacă noaptea cu ea. Îi lipsea compania sa, dorea să fie mult mai mult timp împreună cu el.

—Cheri, toţi sunt impresionaţi de tine, continuă Januel. Azi după-amiază ai fermecat presa, iar astă-seară fascinezi înalta societate.

Se înclină mai aproape de ea, astfel încât numai ea să-i înţeleagă cuvintele.

—Ştii cât de greu a fost de fapt să te obţin câteva minute pentru mine?

Sarah îşi întoarse din nou, râzând, capul spre el.

—Nu, dar putem pleca, atunci m-ai avea mai mult decât pentru câteva minute.

—Andre mă omoară dacă îi fur bijuteria.

Januel ciocni cu ea.

—Acum trebuie să urmezi un plan de societate la fel cum muncitorii îl respectă pe al tău la centrul cultural. De acum încolo vei fi copleşită cu invitaţii la petreceri şi cereri pentru interviuri.

Sarah dădu din umeri, în timp ce, gustând din vin, se uita în jur.

—Probabil că îmi va face plăcere atâta timp cât nu se amestecă cu munca mea. Pentru o

perioadă voi avea cam mult de lucru pe şantier. Îi plăcea să iasă, însă nu atunci când lucra la proiectul unei construcţii.

—Şi asta face parte din munca ta, îi aminti Januel.

Sarah dădu din cap absentă. Se gândi la cuvintele lui Byron. O femeie tânără şi frumoasă nu strica imaginii Companiei Haladay. Fusese de acord să joace jocul şi dorea să câştige. Succes, putere, glorie – însemnau toate acelaşi lucru? se întrebe ea. Nu ştiu, dar o să aflu, fir-ar să fie.

—Sarah.

Januel o atinse de braţ pentru a-i recâştiga din nou atenţia. Aşteptă să-i dispară zâmbetul cu care reacţionase.

—Trebuie mai întâi să te sfătuieşti cu mine înainte de a accepta sau refuza o invitaţie şi la fel când vei da interviuri. Vom discuta pe scurt posibilele întrebări ca şi răspunsurile potrivite.

—Trebuie să fac asta? murmură Sarah. De ce?

Nu se strădui să-şi ascundă nemulţumirea.

Januel îşi aşează cu blândeţe mâna peste a ei.

—Sarah, eşti relativ străină aici în Paris. Cu unele persoane ar trebui să cultivi relaţii, iar cu altele nu.

Observă cum se strâmba şi mai tare.

—S-ar putea ca fără o îndrumare corectă să pierzi o ocazie sau să jigneşti persoana nepotrivită. Sau, continuă el calm, un reporter

mai rafinat te-ar putea ademeni la unele lucruri indiscrete.

—Nimeni nu mă ademeneşte la lucruri indiscrete, replică Sarah. Iar eu cultiv grădini şi nu relaţii cu persoane.

Januel îi luă răbdător mâna.

—Sarah, aceasta este lumea afacerilor. Lucrurile nu pot fi mereu atât de simple cum ţi-ar plăcea să fie.

Etalând o afecţiune publică, se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe gură.

—Mai gândeşte-te la aceasta, cheri.

Sarah oftă.

—Bine, o să mai reflectez.

—Januel, dragă, nu ne-am mai văzut de o veşnicie.

—Madeleine, frumoasă ca întotdeauna.

Januel îi sărută mâna.

—Contesse Madeleine de la Salle îmi permiteţi să v-o prezint pe mademoiselle Sarah Lancaster?

—Ah. Sună cunoscător. Arhitecta. În realitate mult mai încântătoare decât în fotografie.

O măsură pe Sarah din cap până-n picioare şi înapoi.

—Aveţi un simţ special pentru stil, mademoiselle.

—Mulţumesc, madame.

—Toată lumea vorbeşte despre teatru şi cât de extraordinar va fi. Nu pot decât să vă felicit.

—Aş prefera să fiu felicitată după ce este gata.

Sarah zâmbi.

—Mai avem încă un drum lung în faţă.

La zâmbetul Sarei Madeleine ezită o clipă, i se păru surprinzător de încrezător.

—Săptămâna viitoare voi da o mică petrecere şi mi-ar face plăcere să vă invit.

Privirea ei se îndreptă spre Januel.

—Pe amândoi.

—Bineînţeles, Madeleine, răspunse Januel, înainte ca Sarah să poată deschide gura. Venim cu plăcere.

Sarah se uită la el întrebătoare. Răspunsul lui în care era inclusă şi ea îi plăcu, dar o şi deranja în acelaşi timp. Tocmai când Januel îi prinse, zâmbind, privirea, simţi cum cineva îi atingea braţul.

—Sarah, ma chere, nu aveţi voie să vă ascundeţi într-un colţ, o certă Andre în engleza lui foarte grăbită şi gloduroasă. Trebuie neapărat să vă prezint cuiva. O să v-o răpesc, Januel.

—Dacă mi-o aduceţi înapoi…

Sarah îi mai aruncă o privire, înainte să treacă de partea cealaltă a camerei.

—Sună de parcă aş fi un cadou de Crăciun, care nu prea se potriveşte, observă ea peste umăr.

Madeleine se uită la ei cum îşi făceau drum

prin mulţime.

—Drăguţ copil, observă ea, lingând apoi cu limba marginea paharului ei. Şi deşteaptă.

—Drăguţă şi deşteaptă, aprobă Januel, arătându-şi dinţii, zâmbind scurt. Însă nu neapărat un copii, Madeleine. Tânără cu siguranţă.

Când se uită spre ei, văzu cum unul din prietenii de afaceri elveţieni ai lui Andre tocmai sărută mâna Sarei.

— Destul de tânără pentru a mai putea fi formată, adăugă el, îndreptându-şi din nou privirea asupra Madeleinei.

— Destul de drăguţă pentru a fi atrăgătoare şi destul de deşteaptă pentru a ajunge în vârf.

—Şi destul de naivă pentru a te lua într-acolo? adăugă Madeleine dând din cap. Sughiţă încet înainte să se apropie mai tare de el, atingându-l cu pieptul ei plin braţul, zâmbind. Poate să fie toate acestea şi pe deasupra... să-ţi satisfacă apetitul tău nemăsurat?

Îi zâmbi peste paharul de şampanie, uitându-se la ochii lui.

—Să spunem că Sarah nu dispune de experienţa ta sau de... făcu o pauză şi reflectă, fantezia ta.

Râse din nou, după care muie un deget în paharul lui cu vin, tamponându-şi apoi cu el limba.

—Sună-mă când te va plictisi jocul cu fetiţa cea mică, îl invită ea.

Sarah se afla în faţa planşetei. Dăduse draperiile la o parte, lăsând soarele cald de primăvară să pătrundă în cameră; cu toate acestea în acele momente ea nu observa nimic.

Trebuiau făcute ultimele modificări la decorarea interioară a uneia din scene şi se concentra cu totul asupra lucrului. Ciocolata fierbinte şi prăjitura pe care secretara ei i-o adusese cu două ore în urmă stăteau reci şi uitate pe masa elegantă în celălalt colţ al camerei. Telefonul sună de trei ori, până ce îl auzi şi încă de două ori până îşi aminti că o trimisese pe madame Fountblanc să ia masa de prânz.

—La naiba, murmură ea şi ridică receptorul. Sarah Lancaster, zise ea, în timp ce continua să privească încruntată schiţa făcută de ea.

—Bună ziua, Sarah Lancaster.

Vocea joasă şi aspră suna cu totul americană.

—Max!

Imediat o cuprinsese bucuria. Dădu drumul creionului şi strânse receptorul cu ambele mâini.

—Ce bine e să auzi un american vorbind americana. Mai spuneţi ceva, îl rugă ea.

Haladay râse. Se bucura de vocea ei emoţionată.

—Să nu-mi spuneţi că vă este dor de casă.

—La început da, însă am depăşit momentul.

Tocmai până acum câteva minute, se gândi ea melancolică, după care scutură din cap.

—Cum vă mai merge, Max?

—Bine.

Îşi duse scurt mâna la inimă ştiind foarte bine că exagera.

—Aud că la dumneavoastră totul decurge perfect, însă doream să primesc confirmarea de la prima mână.

Pentru prima oară în acea zi, Sarah observă că lumina soarelui se revărsa peste biroul ei. Se ridică, luând telefonul cu ea.

—Ne încadrăm în timpul planificat. Imediat după ce am reuşit să trecem de lupta cu birocraţia şi am pus piatra de temelie, a început să meargă treaba... Cerule, Max, ce de formalităţi trebuie îndeplinite aici, nici nu-ți vine să crezi.

În faţa ferestrei ei, pomul de afară începuse să înverzească. Sarah prinse receptorul între umăr şi bărbie şi deschise cu mâna pe care o avea liberă fereastra. Primăvara inundă camera.

—La lucrările de excavare oamenii au avut de luptat cu noroiul pentru că a cam plouat mult pe aici. Dar acum este deja uscat de câteva zile. Fundaţia crește destul de repede.

—Nu sunt probleme?

—Azi dimineaţă am aruncat o privire peste o listă.

Sarah se întoarse la birou şi se aşeză.

—Lucruri fără importanţă. Merge ca pe roate, Max. Aproape că este îngrijorător. Andre mă ajută mult şi ţine sponsorii departe de mine în majoritatea timpului. Januel negociază cu funcţionarii.

—Bounnet?

Sarah auzi cum Max spărsese cu zgomot o bomboană de mentă între dinţi.

—Se descurcă bine în afaceri. V-am văzut fotografiile de câteva ori în ziare.

Sarah rânji şi se rezemă de spateaza scaunului ei. Trebuia să ştie că nimic nu-i scăpa.

—Poate îmi confecţionez un album. I-au plăcut lui Byron articolele?

—Bună publicitate, zise Haladav în doi peri. Acum să nu deveniţi prea încrezută.

Ea râse.

—Max, Delacroix va fi grozav. Veniţi aici şi convingeţi-vă.

I se păru că-l aude cum oftează, însă nu era sigură întrutotul.

—Când va fi gata, zise el după o vreme, voi merge cu dumneavostră la ceremonia de deschidere.

—Am convenit!

— Ţineţi-mă la curent, îi ordonă el, luând un

ton formal. Doresc să fiu informat atât de dumneavoastră, cât şi de Bounnet.

—E-n regulă

Simţi că dorea să sfârşească convorbirea.

—La revedere, Max.

CAPITOLUL 14

Sarah, îmbrăcată în blugi şi tricou, reprezenta pe şantierul proiectului Delacroix o apariţie la fel de familiară ca şi grinzile de oţet şi blocurile ce beton. Şapca de baseball pe care i-o trimisese Dallas constituia o parte a uniformei ei. Fotografii ale Sarei alături de zidăria la roşu se întreceau cu cele în care se găsea în eleganta societate franceză. Deoarece Januel o însoţea mereu, numele lor apăreau mereu alături, relaţia lor oferind astfel presei un prilej în plus pentru a face speculaţii. Sarah oricum nu citea nici ziarele de bulevard englezeşti şi nici pe cele franţuzeşti. În majoritatea timpului se comporta de parcă nici n-ar fi existat.

În general Sarei îi plăcea când era invitată, se bucura de oameni şi de propria glorie. Însă mai mult ca orice, se bucura să urmărească cum schițele ei luau formă în beton şi oţel. În decursul celei de-a doua luni a lucrărilor Newsweek o plasă pe prima pagină. Sarah citi

articolul, îngrijindu-se totodată de scara centrală care ducea la scena principală. Nu-şi putea face timp să-şi savureze succesul cum se cuvine; toată energia ei se îndrepta asupra lucrului ei.

Urăsc să pierd vremea, se gândea ea, făcând, cu mâinile în şolduri, expertiza pardoselei de mozaic din galeria terminată a aripii estice. Pereţii galeriei erau din sticlă. Aici, pe unde se plimba Sarah acum, urma să se afle mai târziu o grădină exotică. Plantele necesare erau deja comandate; cerceluşi, glicinii, duzine întregi de sortimente de trandafiri.

Colaborând cu arhitectul peisagist, Sarah realizase ceva unic şi extrem de frumos. Aleile care urmau să şerpuiască prin grădină fuseseră amplasate, iar două fântâni mici fiind deja în stare de funcţionare.

Sarah îi putea auzi pe muncitori lucrând în celelalte zone ale construcţiei. Deoarece mecanicii lucrau la o instalaţie frigorifică defectă era foarte cald, iar aerul înăbuşitor se putea tăia cu cuţitul. Sarah îşi prinsese părul sub şapcă şi îşi înodase bluza roşie de bumbac sub sâni. Cu toate acestea sudoarea îi curgea încet ca un pârâiaş pe spate.

Sarah ridică cozorocul în sus şi îşi şterse fruntea cu dosul mâinii. Dacă nu repuneau curând aerisirea în funcţiune trebuiau să înceteze lucrul. Se îndreptă în direcţia locului de

unde venea zgomotul de şantier. Erau deja cu o săptămână în întârziere. O săptămână. La un proiect de asemenea amploare a fi în întârziere cu mai puţin de o săptămână era aproape o minune. Însă ea era o perfecţionistă prea mare ca să se mulţumească cu aceasta.

Sarah îşi făcu drum peste prelata de plastic care era deasupra zonei de intrare a aripii de vest. Dulgherii lucrau cu bustul gol la scara principală. Încet formau scândurile groase de stejar pentru ceea ce Sarah îşi închipuise a fi suprafaţa de lemn în spirală şi curgătoare şi a cărei trepte să coboare ca o boltă asemănător unei cascade.

—Pardon.

Sarah întrerupse un lucrător care avea umerii şi braţele la fel ca Hercule. Fir-ar să fie, se gândi ea, când acesta se întoarse. Ar trebui să-l trimit lui Dallas.

—Oui, mademoiselle Lancaster?

Începu să vorbească repede pe franţuzeşte.

—Îmi puteţi spune unde îl găsesc pe monsieur Lafitte?

O privire rapidă îi trăda faptul că şeful de echipă nu se afla la această echipă de dulgheri.

—La mecanici. Mai repară încă instalaţia frigorifică.

Unul din colegii săi făcu o observaţie la adresa căldurii, însă atât de repede şi de parizian, că

Sarah nu-l înţelesese decât pe jumătate. Aşteptă până ce râsetele încetară.

—Dacă nu funcţionează într-o oră, încetăm pentru astăzi lucrul. Cum vă numiţi?

Se întoarse spre tânărul Hercule, dându-şi jos şapca şi făcându-şi vânt cu ea.

—Jean-Marc, mademoiselle.

—Jean-Marc, spuneţi-le celorlalţi că e pauza de masă. Şi anume că astăzi durează o oră. Dacă instalaţia frigorifică nu funcţionează până atunci, puteţi pleca cu toţii acasă. Le veţi spune şi colegilor dumneavoastră, nu-i aşa?

—Oui, mademoiselle.

Se uita la ea strălucitor în timp ce-şi descingea cordonul cu instrumente.

Ea se îndreptă, iar el, luându-şi în grabă o cămaşă, dădu mai departe ordinele ei.

Paul Lafitte era un bărbat scurt şi îndesat, în jur de cincizeci de ani, cu părul sur şi creţ şi cu o mustaţă sură şi încolăcită. Pe parcursul săptămânilor în care colaboraseră nu-l auzise niciodată să ridice vocea. Aprecia felul lui, inteligenţa şi spiritul său de dreptate. Mai mult decât odată împărţiseră în câte o pauză de masă scurtă o sticlă de vin şi o bucată de pâine cu brânză. Era la fel de mândru de centrul cultural ca şi ea.

Sarah îl auzi vorbind în timp ce-şi croia drum prin labirintul de coridoare şi scări spre camera

de serviciu care acum era insuportabil de sufocantă. Acolo îl văzu pe Derille, inginerul şef, împreună cu Lafitte şi cu trei mecanici. Lafitte îşi ştergea cu batista umedă şi murdară fruntea, înjurând încet instalaţia, care acum nu vroia să funcţioneze "partout".

—Paul.

Sarah se îndreptă spre bărbaţi.

—Sarah.

El îşi desfăcu degetele, un gest pe care se pare că toţi francezii îl învaţă deja din leagăn.

—Avem o problemă aici, fu el de părere.

Lângă el Derille pufnea, dându-şi părul umed şi închis la spate. Era cu un cap mai mare decât Lafitte, plin de zgură şi avea o pereche de ochelari cu lentile groase. Sarah ştia că este un inginer bun şi ţinea la el chiar dacă avuseseră de multe ori dezbateri fierbinţi în legătură cu centrul cultural.

—Lafitte are talent când trebuie să subaprecieze. Poate dacă n-aţi fi insistat pentru atâta spaţiu în fiecare aripă..., începu el cu un zâmbet furios.

—Eu proiectez clădirea, îi tăie ea vorba. Încălzirea şi instalaţia de aer condiţionat este problema dumneavoastră şi nu a mea.

Deoarece ştia că transpira la fel ca şi ea şi era la fel de enervat, îi atinse uşor braţul.

—Înainte să ne certăm, să vedem mai întâi ce

au de spus mecanicii. Vă spun însă un singur lucru – aici înăuntru este al naibii de sufocant.

Îşi făcu vânt cu şapca, însă nu făcu decât să agite aerul înăbuşitor. Între timp Lafitte vorbea cu mecanicii. Când se întoarse din nou spre ea, explică:

—Este din cauza curelei de transmisie care este stricată. Trebuie s-o înlocuim.

—Merde, zise ea foarte bine perceptibil.

Lafitte o aprobă politicos.

—Cât va dura până vom primi piesele de schimb? întrebă ea.

El îşi împinse buza inferioară în afară dând din umeri. Perle de sudoare i se strânseră exact sub mustaţă.

—Poate o săptămână.

—Merde, repetă Sarah.

După aceea îşi băgă mâna în buzunarele pantalonilor.

—Nu pot pierde o săptămână întreagă, murmură ea. În nici un caz. De unde avem instalaţia frigorifică?

—Din Saint-Etienne, răspunse Derille. Trebuie să anunţăm firma şi să comandăm piesa de schimb. Pentru toată birocraţia, prelucrarea comenzii şi transport e nevoie de timp.

Sarah se întoarse din nou către Lafitte.

—Însărcinaţi-l pe unul din oamenii dumneavoastră să zboare astăzi după-amiază la

Saint-Etienne. Să ia de acolo piesa de schimb şi să zboare cu ea înapoi. Şi asiguraji-vă că trimiteţi pe cineva care ştie de ce avem nevoie. Nu vreau să facă vreo gafă, iar de amănunte mă voi ocupa eu. Am nevoie de o oră pentru aceasta.

După ce aruncă o privire peste ceasul de la mână, scutură din cap.

—Nu, fir-ar să fie, la ora aceasta am nevoie de două. Trimiteţi-mi în două ore un comisionar la birou şi să mergeţi la sigur că omul nostru va fi până atunci gata de zbor.

Cu paşi apăsaţi şi grăbiţi Sarah se îndreptă spre scară.

—A, da, le-am dat liber celorlalţi muncitori pe ziua de azi. Vedeţi să ieşiţi de aici. În asemenea condiţii nu se poate munci.

—Bien, murmură Lafitte, ea însă fugea deja pe scări în sus.

Se întoarse din nou către oamenii săi.

—Aţi auzit ce a spus madame.

În birou la Sarah aerul era considerabil mai bun, proaspăt şi răcoros; era puţin parfumat de la trandafirii proaspeţi primiţi de la Januel. Părul umed al Sarei încă mai forma câţiva cârlionţi la tâmple, însă pentru prima oară de trei ore cămaşa nu-i mai stătea lipită de piele.

—Vă rog să-mi faceţi legătura cu managerul fabricii din Saint-Etienne de unde am cumpărat instalaţia frigorifică pentru centrul cultural, îi

ordonă Sarah doamnei Fountblanc, trăgând sertarul dulapului cu acte şi începând se scotocească prin el. După aceea căutaţi cel mai curând zbor dus-întors şi faceţi o rezervare pentru un loc. Dacă nu găsiţi un zbor potrivit, închiriaţi o maşină.

Sarah găsi actele instalaţiei frigorifice şi le scoase afară.

—Şi vedeţi dacă monsieur Bounnet este în biroul său.

În timp ce secretara ei dădea telefoane, Sarah întinse actele. Cu degetele pe hârtie Sarah parcurgea în grabă contractul. Când găsi pasajul corespunzător, mâzgăli repede numele şi numărul modelului instalaţiei pe un bilet. Lângă ea se auzi zumzăitul telefonului duplex.

—Monsieur Brionne, managerul de la Gaspar din Saint-Etienne.

—Mulţumesc.

Sarah luă receptorul.

—Monsieur Brionne, aici vorbeşte Sarah Lancaster. Avem o problemă.

Cincisprezece minute mai târziu Sarah o căută din nou pe secretară.

—L-aţi găsit pe monsieur Bounnet?

—Are o consfătuire la banca mondială şi nu este aşteptat mai curând de ora patru.

—La naiba, murmură Sarah încet bătând cu unghiile degetelor pe placa mesei de scris. În

timp ce încerca să-şi ordoneze gândurile. Atunci trebuie să ne adresăm lui Troudeau. Vedeţi dacă îl prindeţi, iar pe Lafitte trimiteţi-l înăuntru imediat ce apare.

În decursul a nouăzeci de minute Sarah se luptase cu toată birocraţia, trimiţând un om la Saint-Etienne. Acum când biroul ei era gol şi telefonul mut, îşi aminti că nici măcar nu mâncase de prânz. Sudoarea de la subbraţul tricoului se întărise. Se rezemă de speteaza scaunului şi îşi îngădui pentru prima oară în acea zi să se relaxeze puţin. Foamea şi epuizarea acopereau sentimentul că realizase ceva. O problemă fusese rezolvată cu minimum de efort posibil, evitând astfel o săptămână de amânare. Sarah ştia că lucrările la construcţie înaintaseră destul de mult ca să se poată gândi la întoarcerea acasă la Phoenix. Dădu actele răvăşite de pe biroul ei la o parte.

În nici un caz nu le aşez acum la loc, se hotărî ea, ci mă duc acasă şi mă postez o oră întreagă sub duş. Până să se ridice de la birou, uşa se deschise, iar înăuntru intră Januel.

—Te-ai întors repede, zise ea supărată că nu bătuse la uşă.

—Consfătuirea s-a sfârşit mai repede decât m-am aşteptat. Vocea lui suna impersonală. Ai avut mult de lucru, observă el.

—Da, îşi încorda umerii în mod automat. Sunt

probleme?

—Mereu există probleme când un colaborator face abuz de autoritate.

—Bine gândit, era ea de părere şi ridică din sprânceană.

—Abia acum am aflat că astăzi după-amiază ai întrerupt lucrul şi că unul din mecanici a fost însărcinări să zboare la Saint-Etienne pentru a se îngriji de o piesă de schimb.

—Da. Doreşti să-ţi descriu toate amănuntele sau le cunoşti deja?

—Troudeau mi-a relatat de o curea de transmisie ruptă

Januel dădu problema la o parte

—Sunt consternat de faptul că ai uitat cărui domeniu de competenţă aparţine toată această problemă.

Se holbă uluită la el. Ce ridicol, se gândi ea. Se teme de propriul sentiment al valorii.

—N-am uitat asta, Januel, îl corectă ea. Însă nu s-a putut lua legătura cu tine.

—Atunci trebuia să se mai aştepte cu toată treaba până mă aflam la locul respectiv.

—Nu.

Se ridică şi îl privi direct în faţă.

—Am prins ultimul zbor al zilei spre Saint-Etienne. Depindea de fiecare oră.

—Depinde şi de desfăşurarea fără dificultăţi a întregii întreprinderi

—La naiba, Troudeau dispune de împuternicirea necesară, iar eu am respectat pe cât posibil procedurile obişnuite. Era o decizie limpede ca apa, Januel.

Ridică mâinile.

—Altfel am fi pierdut zile.

—Rămâne de văzut. Instalaţia frigorifică este numai o parte a proiectului. Şi fără îndoială că ai ignorat anumite procedee de cumpărare.

La naiba cu toate procedeele de cumpărare, se gândi Sarah, abia reuşind să se abţină de la această observaţie.

—Echipele de constructori sunt angajate să lucreze, continuă Januel. La asta se aşteaptă şi asta şi fac până le permit eu să se oprească. Astăzi după-amiază ţi-ai întrecut sfera de competenţă.

—Poate.

Sarah vorbea cu calmul care reţinea furia, încăpăţânarea lui i se părea de necrezut.

— În aceleaşi împrejurări mi-aş întrece şi mâine competenţa. Eram la faţa locului, Januel, adăugă ea, încercând să-l scuze pe el şi nu pe ea. Tu însă nu.

—Nu sunt în situaţia de a-mi petrece timpul cu plimbări pe şantiere.

—Nu, dar eu sunt. Şi îţi comunic: condiţiile de lucru de astăzi erau insuportabile

—Constructorii sunt obişnuiţi să lucreze în

asemenea condiţii.

Januel făcu un gest elegant şi rapid de dezbărare.

—Ţine pentru tine diferenţele de clasă, replică ea furioasă. Nu am răbdarea necesară pentru aşa ceva. Şi nu-mi povesti tu de constructor. Am lucrat cu echipe de constructori, când era atât de cald că le era imposibil să pună şindrila deoarece gudronul înfierbântat le ardea mâinile. Înghiţeau tablete de sare şi litri întregi de apă, iar sudoarea le curgea ca la porci. Nu ştiu cât de cald a fost astăzi în clădire, însă a fost mai rău decât doar fierbinte. Nici nu se mai putea respira, iar ventilatoarele noastre învârteau doar aer consumat. Parcă eram vârâţi într-o cutie închisă. Dacă nu ai încredere în judecata mea, întreabă-l pe Lafitte sau Derille. Şi ei se aflau acolo.

Cu ambele mâini îşi dădu părul de pe faţă.

—Şi dacă munca mea şi felul în care mă ocup de ea nu-ţi place atunci discută cu Max despre această problemă. Eu nu sunt angajata ta.

Januel nu se aşteptase la o asemenea reacţie. Sarah se uita intransigentă în ochii lui. După o clipă el îşi găsi din nou cuvintele.

—Nu mă îndoiesc de faptul că ai acţionat cum ai ştiut mai bine, Sarah. Şi într-adevăr se poate vedea într-o analiză ulterioară că aşa a fost cel mai bine. Însă totuşi ai fost prea năvalnică.

Trebuie să te aşezi în locul meu. A ordona o întrerupere în derularea lucrului este echivalent cu a lua o hotărâre deosebit de importantă.

—Iar atunci când lucrătorii fac insolaţie în timp ce hotărârea se află pe drum, atunci se consideră o pauză.

Sarah scutură supărată capul.

—Nu, nu găsesc nici o logică.

Începu să-şi strângă actele de pe biroul ei.

—Dacă am păşit pe alte căi decât cele obişnuite, atunci îmi pare rău, iar după părerea mea nu am avut de ales. Pentru mine oamenii sunt mai importanţi decât nişte proceduri oarecare.

—Vedem lucrurile în lumini diferite. Tu trebuie să construieşti o clădire. El îşi aşează, din spate, mâinile pe umeri. Datoria mea este aceea de a administra.

Sarah se încordă la atingerea lui, lucru care nu-i scăpă lui Januel. Totuşi nu renunţă la contactul corporal.

—Nu mă trata cu bunăvoinţă, Januel.

Se întoarse spre el.

—Bine.

Se strădui să aibă un ton prietenos şi dintr-odată ea nu mai putea descoperi la el nici o urmă de proastă dispoziţie.

— Ţi-am spus părerea mea în ceea ce priveşte treaba asta. Dar, deoarece este vorba de un "fait

accompli", nu are nici un rost să ne mai enervăm. Te rog doar ca pe viitor să te raportezi la problemele de arhitectură, iar problemele de administraţie să mi le laşi mie.

—Şi dacă nu eşti de găsit?

—Voi avea grijă să nu se mai întâmple acest lucru.

—Bine, zise ea rece. Acum ştiu.

—Iar acum..., el făcu un pas spre ea, lăsăm părerile noastre de afaceri contradictorii ad acta?

Îi atinse uşor obrazul cu degetul şi zâmbi. Ochii lui erau din nou deschişi şi limpezi.

Pentru Sarah nu era uşor să-şi conecteze şi deconecteze sentimentele. Însă aici nu era vorba de mândrie sau de sentimentul valorii, şi astfel se strădui să despartă părerile profesionale de cele particulare.

—Bine, Januel.

Datorită excesului de oboseală Sarah îşi frecă rădăcina nasului cu degetul mare şi cel arătător.

—Oricum mai rămân doar câteva săptămâni aici. Asemenea probleme abia dacă mai pot apărea vreodată.

—Dar, iubito, nu este momentul potrivit să vorbeşti de plecare.

Januel îi încolăci talia cu braţul.

—Hai, vino, te invit în seara aceasta în micul bistro unde ne-am dus în prima seară petrecută

împreună. Şi atunci vom fi doar un bărbat şi o femeie care sunt ataşaţi unul de celălalt. Ar trebui să ne aşezăm la o masă afară pe bulevard.

Îi luă mâna şi o duse ia buze.

—Sigur îţi va place cerul înstelat.

Sarah se uită în ochii lui. Pur şi simplu nu putea să se supere pe el. Avem doar păreri diferite, se gândi ea. Asta e tot.

—Cu şampanie şi coniac? întrebă ea.

Când el începu să râdă, ea îl sărută scurt. După aceea se eliberă din îmbrăţişarea lui.

—Da, ar fi drăguţ, Januel.

—Deci s-a făcut, draga mea.

CAPITOLUL 15

Sarah îşi mototolise haina de lucru şi o aruncase în colţul dulapului. Acum stătea picior peste picior pe pat, îmbrăcată într-un body de dantelă, de culoarea pielii. În timp ce se pieptăna, se gândea la Januel.

Parcurse în gând fiecare propoziţie din ultima discuţie avută cu el. Era încă şocată de atitudinea lui. Ei nici nu-i trecuse prin minte că prin acţiunile ei individuaiiste îi subminase autoritatea şi îl depersonalizase.

Cum putea un bărbat de rangul lui şi cu capacităţile sale să fie atât de indecis? De ce

reacţionase atât de meschin, un om altădată generos şi binevoitor?

Poate că acţionase ea prea pripit? Mai bine ar fi vorbit întâi cu Januel, înainte de a-i trimite pe oameni acasă?

Nu! Oamenii nu mai puteau munci în cuptorul acela. Şi ea grăbise livrarea piesei de schimb, ceea ce fusese important pentru întreprindere.

Încă nu putea înţelege de ce Januel reacţionase atât de violent. Era oare într-adevăr de părere că muncitorii nu trebuie luaţi în considerare? Ea şi-l imagină cu trăsăturile lui regulate şi fine, cu părul blond şi ochii limpezi. Nu pot să cred că el aşa gândeşte... oricum nu în mod serios.

Scutură din cap. în seara asta nu mai vreau să mă gândesc la asta, hotărî ea, se ridică din pat şi se îndreptă spre dulap. Se auzi un ciocănit şi Sarah îşi îndreptă privirea uimită spre uşă.

—Vine cam devreme, murmură ea, luă un capot alb şi subţire din cuier şi cu o mânecă îmbrăcata, cealaltă fluturându-i, deschise uşa.

—Ai venit devreme, începu ea zâmbind.

—O,... Zâmbetul i se preschimbă într-o crispare stupefiată când îl zări pe Lloyd Byron.

—Mi se pare că aşteptaţi pe cineva, i se adresă el examinând-o de sus până jos, înainte de a o privi în ochi.

—Nu mă aşteptam la dumneavoastră, spuse ea. Credeam că sunteţi la mii de km depărtare.

—Tocmai am ajuns.

—Atunci, "fii binevenit, călătorule!".

Îl pofti să intre cu un gest larg al mâinii.

—"Am vin pentru oamenii tăi şi apă pentru cai."

După ce închise uşa în urma lui, descoperi că el se oprise la nici un pas depărtare de ea.

—Vă prieşte Parisul, remarcă Byron după un timp.

Părea că el nu avea de gând să intre mai mult, ca să se creeze o oarecare distanţă între ei. Ea mirosea plăcut şi el îşi aminti de parfumul ei. Fără fard, pielea ei fină lucea şi ochii ei păreau mai tineri, mai naivi. Bronzul dobândit la Phoenix se pierduse deja, tenul ei fiind ca la prima lor întâlnire palid şi fin.

—Mulţumesc.

Acest compliment o surprinse pentru că ştia cât de rar făcea el observaţii de genul ăsta. Deodată îi veni o idee:

—E totul în ordine cu Max?

Sarah întinse mâna şi o aşează pe braţul lui. Îngrijorarea ei i se citea pe chip.

—Da, îi merge bine.

Byron simţi cum se destind degetele de pe braţul lui. Simpla ei atingere îi aduse aminte cât de mult o dorise cu câteva luni în urmă şi cât de tare îi era dor de ea.

Sarah îşi lăsă mâna în jos şi se îndepărtă.

—Ce-aş putea să vă ofer, Byron? Am un bar cu

băuturi alese; câte puţin din toate.

—Aş încerca un Bourbon, pur.

—Nici o problemă.

Traversă camera şi luă două pahare. Într-unul turnă Bourbon din belşug, în celălalt apă minerală Pierrier.

—Chiar nu m-am aşteptat la dumneavoastră. Nu putea să mă prevină cineva?

—Am fost la Londra la o întrunire.

Byron o privi cum îşi aruncă elegant părul pe spate.

—Şi cum tot eram prin apropiere, am vrut să văd proiectul Delacroix cu propriii mei ochi.

O aşteptă să se întoarcă din nou lângă el. Halatul îi lucea mătăsos pe talie.

—Aţi devenit oarecum o celebritate.

—Da. Încă nici acum nu-mi vine să cred.

După ce îi înmâna paharul cu Bourbon, ciocni cu el. Primele unde de şoc ale revederii fuseseră aplanate.

—Aţi citit articolul din Newsweek?, îl pofti să ia loc.

—Pe acesta şi multe altele.

—Celelalte s-au limitat mai ales la zvonuri şi bârfe. Acea petrecere, acele rochii, cine a fost, unde şi cu cine.

Sarah relată ridicând din umeri.

—Dar articolul din Newsweek a fost altfel. A însemnat o bună şi favorabilă publicitate pentru

Haiaday şi pentru arhitectură – şi probabil şi pentru arhitectă.

—Secţia PR tinde să vă cruţe.

Byron clătină Bourbon-ul din pahar.

—În ceea ce priveşte presa, dumneavoastră aţi vrut asta, Byron.

Byron bău şi o privi cum îi zâmbeşte.

—Se pare că Bounnet vă cam urmăreşte.

Sarah îşi încreţi fruntea.

—Găsesc expresia cam nepotrivită; îşi luă paharul în ambele mâini. Pe mine nu trebuie să mă urmărească nimeni. Januel parcă avea faţa mai slabă şi obrajii mai proeminenţi. Această comparaţie involuntară o zăpăci.

—Presei îi place să vă asocieze, spuse el în treacăt. Vă potriviţi atât de bine în fotografii.

Sarah îşi dădea seama când cineva încerca să o irite.

—Januel arată foarte bine, răspunse ea rece. Şi ştiu că avem nevoie de reclamă. Dar nici nu-mi convine să fiu fotografiată la fiecare pas

—Nu? Nu poţi avea chiar totul, Sarah.

Îi spunea pe nume prima oară de când intrase şi ea zâmbi şi puse paharul jos când auzi asta.

—De ce să renunţ la viaţa mea particulară?

—Pentru că totul se plăteşte.

Bvron îşi bău paharul şi se ridică.

—Deoarece am impresia că v-am deranjat în timp ce vă îmbrăcaţi, permiteţi-mi să mă retrag

acum...

Şi Sarah se sculă în picioare. Halatul îi căzu de-a lungul picioarelor, iar decolteul se mai desfăcu puţin.

—Mai rămâneţi totuşi puţin. N-am mai auzit de o veşnicie americana vorbită ca lumea. M-am cam dezobişnuit. Să mai conversăm puţin până mă schimb.

Se duse în dormitor.

—Las uşa întredeschisă.

Sarah se îndreptă iar spre dulap, iar Byron rămase lângă bar.

—Cât mai staţi în Paris?

—Cam o săptămână.

Byron îşi mai turnă un Bourbon şi păşi lent spre fereastră, unde se opri să privească asfinţitul. În clipa asta îşi închipui că o iubeşte pe Sarah. Bău Bourbon şi se lăsă pătruns de căldură. Auzea foşnetul umeraşelor în dulap.

—Au fost dificultăţi cu centrul de cultură?

—Dificultăţi?

Sarah îşi aminti de instalaţia de răcire şi îşi muşcă buzele.

—Nu, nimic important.

Byron remarcă ezitarea ei, dar nu mai insistă. Şi mâine e o zi, se gândi el.

—Mâine vreau să fac un tur prin clădire şi să mă ocup de hârţoagele acelea.

—Aha.

Sarah îşi aminti de căldura de incubator din interiorul clădirii.

—Ce mai face Cassidy?

—Bine.

O auzi cum închide uşile dulapului.

—Luna trecută a devenit pentru a cincea oară bunic.

—Fetiţă sau băieţel? se interesă ea, în timp ce scotocea în caseta cu bijuterii.

—Un băieţel de 3 kg şi jumătate. Matthew Lloyd Cassidy. Eu sunt naşul.

—O!

Surprinsă, Sarah încerca să şi-l imagineze pe Byron cu un bebeluş care dă din picioare, în braţe.

—Cassidy trebuie că s-a bucurat grozav de tare.

—Normal. Nu doriţi paharul?

—Poftim? A, ba da. Sunt aproape gata, dacă nu vă deranjează puteţi să mi-l aduceţi.

Byron rămase în uşă să o privească luptându-se cu închizătoarea unui lanţ de argint, în timp ce în picioare nu avea decât un ciorap, celălalt uitase să-l încalţe.

—Fir-ar să fie! murmură ea şi-şi suflă părul din ochi.

Îl văzu pe Byron în oglindă.

—Mă ajutaji vă rog? Pur şi simplu nu pot să închid chestia asta.

Byron lăsă paharul pe comodă.

—Vă întoarceţi puţin?

Îşi lăsă mâinile pe umerii ei. Când îi simţi mâinile, Sarah îsi dădu seama că făcuse o greşeală. Byron nu era un om pe care îl puteai ruga să-ţi facă un serviciu atât de neînsemnat.

—Ridicaţi puţin părul în sus.

Ea îl ascultă, încercând să-şi ignore bătăile puternice ale inimii. Byron îi trecu cu degetele peste ceafă şi ea se cutremură. Privirile lor se întâlniră în oglindă.

Îi luă mâinile în tăcere, aşa încât părul îi alunecă peste umeri. Privirile lor din oglindă nu se evitau. Ea scutură capul şi-l văzu cum zâmbeşte. Când încercă să-şi tragă mâinile dintr-ale lui, nu o lăsă.

Tot fără a scoate o vorbă, o întoarse spre el. Îi luă cu gingăşie urechea între degetul mare şi arătător. Sarah respira precipitat.

—Smaralde, spuse el încet. Ar trebui să purtaţi smaralde. S-ar potrivi de minune cu ochii dumneavoastră verzi.

Ea îşi aminti cum îi simţise buzele, tari, răscolitoare şi duioase. Când se auzi un ciocănit la uşă, nu se mişcă nici unul dintre ei.

—Este Januel, spuse ea într-un târziu, apoi înghiţi în sec.

El luă mâna de pe urechea ei.

—Vreţi să ieşiţi cu noi să luăm cina?

Ea se întrebă dacă şi lui i se păruse la fol do ridicolă această invitaţie.

—Nu, mai bine nu.

Sarah se strecură în cealaltă cameră.

—Aţi tras tot la acest hotel? dori ea să ştie, dar îşi dădu seama de tonul artificial al vocii ei.

—Am chiar camera alăturată, 816.

—A...

Îi deschise uşa lui Januel.

—Cheri, fermecătoare ca întotdeauna. Sarah observă cum îi dispăru zâmbetul când privi în cameră.

—Byron.

Januel făcu un pas şi îi întinse mâna.

—Mă bucură că sunteţi aici. Dacă aş fi ştiut că veniţi, v-aş fi aşteptat la aeroport.

Până la urmă strângerea lor de mână nu mai avu loc. Sarah remarcă imediat că cei doi nu prea se aveau la inimă.

—Bei ceva, Januel? întrebă ea senină.

—Da, Sarah, cu plăcere.

Lui Byron nu-i scăpă faptul că ea îi turnă vermut fără să-l mai întrebe.

—L-am întrebat pe Byron dacă nu vrea să ne însoţească, spuse ea în timp ce-i dădea paharul. Dar a refuzat.

—Noi luăm cina de obicei într-un mic bistro, care nouă de place foarte mult.

Januel îi zâmbi lui Byron, când o atinse uşor pe

Sarah pe umeri.

—Este mereu linişte acolo şi o atmosferă relaxantă. Ne-am bucura dacă aţi veni.

Te-ai bucura pe dracu, îşi zise Byron în gând, fără să răspundă la zâmbet. Se întoarse tăcut spre Sarah şi abia acum observă cum îi privea ea pe amândoi. Avea aceeaşi privire concentrată, pe care el o remarcase atunci când o văzuse studiindu-şi schiţele.

—Apreciez invitaţia, spuse Byron, dar trebuie, din păcate, să plec. Mai am câte ceva de pregătit pentru şedinţa de mâine.

CAPITOLUL 16

De la fereastra dormitorului ei, Sarah putea contempla răsăritul de soare. Un roz sidefiu se întindea pe cerul încă încadrat de noapte. La vest se mai zăreau câteva stele. Deschise fereastra, lăsă dimineaţa să intre şi îndată se simţi trează şi mulţumită. Cu zece minute înainte o trezise telefonul dintr-un somn profund. Piesa de schimb sosise, iar Lafitte era deja pe şantier şi supraveghea reparaţia. Puteau reîncepe lucrul, după o întrerupere de scurtă durată. Sarah oftă de uşurare, înainte de a intra sub duş. Când urcară aburii în jurul ei, se gândi la seara trecută şi la Januel.

În timpul mesei, Januel i se păruse cam distant

şi absent. Sarah se întrebase dacă reţinerea lui se datora discuţiei avute în birou sau prezenţei lui Byron. Ea simţise că ei nu-l poate suferi pe Byron şi acum se întrebă dacă din cauze personale sau profesionale.

Îngândurată, opri apa la duş şi întinse mâna după prosop. Îmi place de Byron, se gândi ea. Mă nelinişteşte doar forța lui de atracţie fizică. Forța lui de atracție asupra mea, îşi admise ea sieşi, şi îşi aminti de sentimentul acela care o copleşise, când privirile lor se întâlniseră în oglindă. N-are nici un rost să nu recunosc asta. Dar vom colabora încă multă vreme. Efectiv nu am voie să-i dau atenţie.

Sarah se întoarse în dormitor încă goală şi cu pielea umedă de la duş. Cu mişcări iuţi şi exersate îşi împleti părul într-o coadă groasă, pe care după aceea o aruncă pe spate.

În dimineaţa asta îl voi plimba prin centrul cultural, hotărî ea. Mi-ar place să-i aud părerea în privinţa asta. Iar după masă, se gândi ea în timp ce-şi trăgea un tricou peste cap, îl voi preda funcţionarilor. Din acel moment nu cred că-mi va mai sta în cale.

Se uită la ceas – şapte şi jumătate. Ei, dacă nu s-a trezit încă, atunci este timpul. Sarah se îndreptă spre camera 816, cu o geantă de piele atârnată de umăr.

Byron auzi ciocănitul chiar când îşi clătea

ultimele urme de spumă de ras de pe faţă.

—Entrez! strigă el şi întinse mâna după prosop.

Îşi puse în grabă un halat de baie şi continuă tot în franceză.

—Lăsaţi-o pe masă! porunci el.

Îşi legă cordonul şi intră în cameră.

—Bună dimineaţa, Byron. Ce să las pe masă?

Sarah îi zâmbi prietenoasă.

—Întâi şi-ntâi o cană cu cafea.

—Îmi pare rău, tocmai mi s-a terminat, îi răspunse Sarah. Nici nu ştiam că vorbiţi franceza.

—Numai o fărâmă. V-aţi trezit devreme.

El se întoarse şi dispăru în dormitor.

—Prefer să merg din timp pe şantier şi m-am gândit că v-aş putea lua şi pe dumneavoastră.

Sarah se plimba prin cameră de colo-colo şi îşi lăsă în cele din urmă geanta pe un scaun. Byron dispăruse.

—Aţi servit deja micul dejun?

—Eu nu mănânc de dimineaţă.

Sarah se duse la fereastră şi compară priveliştea de aici cu cea din camera ei.

—Eu da.

Ea îşi încreţi nasul la auzul răspunsului său prompt.

—E în ordine. Voi aştepta atâta timp cât nu e vorba de un meniu de cinci feluri cu coniac, cafea şi ţigări. Cred că vine deja, spuse ea când

auzi ciocănitul în uşă.

—De cafea am totuşi nevoie.

—Bine, imediat.

După ce servitorul lăsa tava pe masă, Sarah îl expedie şi turnă cafea într-o ceaşcă.

—E neagră, arată de parcă ar putea trezi şi morţii la viaţă, spuse ea în timp ce trecea în dormitor.

El stătea lângă pat, cu bustul gol, iar în picioare cu o pereche de blugi care-i veneau strâns pe corp. Era bronzat uniform, nu se întrezărea nici o pată albă, nici măcar sub talie unde începeau blugii.

Părul des şi negru de pe piept se întindea subţiindu-se până la talie. Cu toate că era slab, avea braţe puternice. Faţă de Januel, care era suplu, Byron părea mai degrabă uscăţiv. Părea corpul unui atlet antrenat.

Ea se îndreptă spre el şi îi întinse ceaşca.

—Poftim, spuse ea, străduindu-se cu disperare ca tonul din vocea ei să sune cât mai degajat.

Byron ţinea într-o mână o cămaşă de blugi, iar cu cealaltă luă cafeaua. Fără a-şi dezlipi privirea de ea, ridică ceaşca şi bău.

Ce s-ar întâmpla, se gândi ea, dacă aş mai înainta un pas?

—De ce nu încercaţi? propuse Byron.

Enervată de uşurinţa cu care Byron îi citise gândurile, Sarah se întoarse şi părăsi încăperea.

—Gustarea vi se răceşte! îi mai strigă ea peste umăr.

Sarah îl conduse pe Byron prin aripa de vest, la unica scenă care era terminată şi se afla în încăperea preferată de Sarah din întregul centru cultural. Nu era prea mare, corespundea însă întrutotul unei scene de colegiu cu relativ puţine locuri. Era doar o scenă de testare, fără nici un fel de decoruri.

—Acustica este formidabilă.

Vocea ei se multiplică în ecoul pereţilor, părea că pluteşte încă în aer, în timp ce ea se plimba pe scenă.

—Le Claire, dramaturgul, face parte din comitetul fondator. După părerea lui, actorii vor da cu deosebită plăcere reprezentaţii aici. "Pe aceste scânduri, ce întruchipează lumea...", declamă Sarah. Apoi râse şi făcu o piruetă.

—Cât timp aţi făcut balet? întrebă el şi văzând nedumerirea de pe chipul ei, continuă:

—Nimeni nu se poate mişca aşa fără să fi urmat o şcoală de balet.

Pentru prima oară în viaţa ei se întrebă Sarah oare cum se mişca.

—Am început la şase ani şi nu-mi amintesc să fi lipsit la vreo oră. Mama mea dorea ca eu să încerc să intru în New York City Ballett, dar până la urmă am ajuns să studiez arhitectura la

New York. A fost o mare dezamăgire pentru ea... Ei, da... în acest teatru sunt 350 de locuri.

—Sarah

Ea fu surprinsă, când îi aşeză mâna pe umăr. Era primul lui gest de fineţe faţă de ea.

—Să nu vă simţiţi vinovată că sunteţi ceea ce sunteţi.

—Ştiu. Dar n-are nici un rost. Veniţi, îi zâmbi prietenoasă şi se întoarse iar.

—Mai trebuie să vedeţi garderobele, înainte să continuăm. Ceea ce este mai frumos voi păstra pentru la urmă.

Abia peste mai mult de o oră traversară pasajul spre aripa de est. Mii de luminiţe erau fixate de tavan, care noaptea trebuiau să licărească şi să lumineze ca stelele.

—Dacă nu mai apare nici o problemă, ar trebui să terminăm până la data stabilită.

Sarah privi în jos spre muncitorii constructori, care trebăluiau pe acolo.

—Acum că avem piesa de schimb pentru instalaţia de răcire, a reintrat totul în normal.

Trecură pe lângă un grup de pictori-zugravi, într-unul din holurile aripii de est. Sarah îl striga pe nume pe unul dintre ei şi prinse cu îndemânare mărul pe care acesta îl scosese din geantă şi i-l aruncase. Sarah lustrui mărul de turul pantalonilor, râzând strengăreşte.

—El îmi aduce întotdeauna fructe, îi explică ea

lui Byron.

—Aţi pomenit adineauri de o piesă de schimb.

—A, da.

Încreţindu-şi fruntea, Sarah aruncă mărul dintr-o mână în cealaltă.

—Mda, s-a rupt o curea de transmisie. De aceea instalaţia de răcire s-a împotmolit şi a transformat toată clădirea într-un incubator. După pauza de prânz, am trimis toţi oamenii acasă.

În aşteptarea unei observaţii critice, ridică privirea spre el.

—Şi? întrebă el, sesizând provocarea din privirea ei.

—Şi s-au dus acasă. Eu m-am întors la birou şi am luat legătura imediat cu fabrica din Saint-Etienne, cu privire la comandarea unei piese de schimb. Am trimis un om cu avionul acolo, a luat piesa şi s-a întors iar aici.

Sarah se opri o secundă cu fruntea încreţită.

—Astfel am trecut cu vederea în bună parte procesele obişnuite în astfel de cazuri şi am sărit peste birocraţie.

—Da, îmi închipui, răspunse Byron. Nu pot decât să vă felicit şi să vă mângâi pentru asta.

Ea râse brusc.

—Mă bucur că aţi venit, Byron, spuse ea. Nici nu mi-am dat seama cât mi-aţi lipsit.

Coti brusc la dreapta şi îl conduse în sala de

teatru principală, se îndreptă direct spre întrerupătoarele de lumină şi le aprinse pe toate. Deasupra lor se iluminară cam o duzină de lustre în formă de picături. Lumina se revărsă peste covorul albastru.

—Impresionant.

Byron făcu câţiva paşi în teatru şi se învârti încet în cerc. Remarcă fasonarea elegantă a balcoanelor, cu arcuirile lor graţioase. El văzuse proiectul pe hârtie milimetrică; acum se confrunta cu înfăptuirea acestuia.

—Nu vă miră că noi, oamenii, putem crea aşa ceva din lemn şi piatră? întrebă Sarah, plimbându-şi privirea prin teatru.

—Eu nu cred că numai o clădire veche poate adăposti spirite. Sute de mâini au atins deja această încăpere.

—Şi spiritul arhitectei

—Şi spiritul inginerului.

Ea zâmbi. Privirile lor se întâlniră în deplin acord.

Încă de la prima ei vizită în casa Madeleinei de la Salle, Sarah admirase liniile unduitoare şi graţioase în arhitectura acelei clădiri. Era o reşedinţă a familiei, pe care contesa o moştenise de la răposatul ei soţ, care fusese un nobil. Şi Sarah avea impresia că este un stil tipic francez. Totuşi, resimţise atmosfera de acolo rece şi

neprimitoare. Acum, la o a doua vizită a sa la Chateau de la Salle, i se confirmă această impresie.

Îi plăcu salonul cu draperii grele, arcadele ornamentate, cu şemineul alb acoperit cu plăci de marmură şi heruvimii sculptat şi mobila în stil Rococo, care se potriveau atât de bine în cameră şi cu proprietara casei. Sarah nu era sigură dacă îi plăcea sau nu de Madeleine de la Salle, dar simţea că şi ea era extrem de artificială.

Peste cadrul de marmură al şemineului atârna o oglindă ovală cu ramă aurită, care făcea ca încăperea relativ mică să pară enormă. De pe locul ei, într-un colţ, Sarah putea observa totul şi pe toţi, fără însă a se izola pe sine.

Într-o cameră atât de aglomerată, în care aproape că se atingeau unii cu alţii, ea simţea mult prea puţina cordialitate. Ceilalţi invitaţi râdeau şi se întreţineau, dar ea nu simţea nevoia să se amestece între ei. În loc de asta mai bine îi studia pe vizitatori.

O actriţă, care îi fusese prezentată în grabă, trecu prin faţa ei şi în semn de salut o atinse cu vârful degetelui peste braţ. Spontan o răsplăti Sarah cu un zâmbet cald ca de la femeie la femeie. Din direcţie opusă o izbi strălucirea bijuteriilor.

Când descoperi un fotbalist cunoscut, încercă să se transpună rapid într-un surâs nostim de

"cheerleader" (centru al veseliei). Atunci se întâlniră ochii ei cu cei ai lui Byron, în oglindă. Ea rânji şi îi ură cu paharul ridicat un salut mai personal.

El se strecura prin mulţime, evitându-i voit pe cei ce-l strigau sau îi puneau mâna pe umăr. Sarah îl vedea pentru prima oară în societate. Se mişca rapid şi sigur de sine şi le servea celor care vroiau să-l acapareze, câte o observaţie scurtă.

—Ce aţi mai întreprins? o întrebă el, când ajunse în sfârşit lângă ea.

—M-am alăturat şi eu acestui joc. Mă bucur că vă aflaţi aici.

—Serios?

—Da, nu v-am mai văzut niciodată plictisit.

Ea îşi luă privirea de pe chipul lui şi o roti prin salon.

—Oamenii aceştia... pe chipul ei se citea silă.

—Au bani, spuse Byron sec.

—Asta am observat. Dar pe de altă parte îmi plac banii. Şi am de gând chiar să intru în posesia unei sume.

Ea se întoarse din nou spre el

—Vă închipuiţi 100 de milioane, 200 de milioane de dolari sub formă de clădiri, de imobile. Asta corespunde felului dumneavoastră de a gândi.

Sarah ridică din sprâncene. Are dreptate,

recunoscu ea.

—Puteți să vi le închipuiţi în propriul dumneavoastră cont din bancă? zâmbi el. Nu cred. Şi când deja strângi laolaltă câteva milioane, ce importanţă mai au banii atunci? Cât poate cheltui un om normal într-o viaţă? În cele mai multe cazuri, întâlneşti oameni a căror singură grijă este cum să-şi strângă banii cu lopata sau cei care au deja mai mult decât necesar şi nu ştiu cum să se bucure de ei.

—Am impresia că faceţi ca sărăcia să pară chiar foarte atrăgătoare.

—Nu există nimic ispititor în a fi sărac, replică el. Odată ce ai fost sărac, nu mai scapi în veci de gustul sărăciei. Dar înveţi să preţuieşti banii cu adevărat, pentru că semnifică absenţa sărăciei. Şi apoi de aceea doreşti mai mult şi mai mult, pentru că ştii că nu mai vrei să ajungi înapoi.

Fără să-şi dea seama, lăsase să-i cadă masca. Ea realiză că slăbiciunea lui Byron consta în sensibilitatea lui faţă de trecut. Indiferent cât de hotărât întorsese spatele trecutului, nu putea scăpa de el. Sarah bănuise deja dintotdeauna că şi în fiinţa lui pândeau încă umbre întunecate. Doar că nu puteau fi văzute. Ar fi vrut să-l consoleze, să-l mângâie, dar se abţinu, pentru că ştia cât dispreţuia el compătimirea.

—Ştiaţi că ochii dumneavoastră spun multe din gândurile dumneavoastră? murmură el.

—Da.

—Sarah, ai crezut că te-am părăsit?

Januel apăru din senin şi-i duse mâna la buze.

—Scuză-mă că am lipsit atâta… Byron…

Îi zâmbi şi îl salută cu capul.

—Nici n-am ştiut că sunteţi aici.

—Bounnet.

Madeleine veni foşnind spre ei.

—Byron, nu prea vă văd printre musafiri, îl dojeni ea şi îl luă de braţ.

—Madeleine, fermecătoare ca întotdeauna.

Îi sărută mâna cam superficial şi îi dădu drumul după aceea.

—Nu ne-am mai văzut demult.

—Cam prea demult, îşi dădu ea cu părerea. Trebuie să fim atenţi la dumneavoastră şi la tânăra noastră arhitectă.

Zâmbind se întoarse spre Sarah:

—Păzeşte-te de el, Sarah. Este un om luptător şi ambiţios.

—Într-adevăr?

Sarah îşi plimbă privirea spre Byron.

—Da, probabil că aşa este.

CAPITOLUL 17

Sarah participase dimineaţa la o şedinţă, de aceea se întoarse la şantier cam prost dispusă.

Mai avea în buzunar şi o scrisoare de la Dallas. Deşi era plină de amabilităţi, tonul era totuşi diferit. Sarah simţise schimbarea ce intervenise în relaţia lor şi cunoştea şi motivul.

Evan Gibson, mormăi ea înciudată, în timp ce-şi parca maşina în faţa centrului cultural. Tâmpitul ăsta. Furioasă, trânti uşa de la maşină şi îşi înfundă mâinile în buzunarele de la fustă.

Ar fi trebuit să mă abţin, îşi spuse ea pentru a mia oară. Trebuia să-mi urmez presimţirile şi să nu mă amestec.

Sarah se opri şi-şi plimbă privirea de-a lungul centrului cultural. Era mulţumită de opera ei. Este într-adevăr nemaipomenit, se gândi ea. Şi va arăta şi mai frumos, după ce parcul va fi gata amenajat. Plantă în gând restui copacilor, tufelor şi florilor. Nu mai este nevoie de mine aici. Oftă şi se văzu smucită în direcţii diferite. Se gândi la Januel, la centrul cultural, la locuinţa ei, la Dallas şi Maxwell Haladay, la Benedict şi la tot ce o lega de New York.

În aerul cald de primăvară pariziană, Sarah simţea că nu e legată de nimeni şi de nimic. Se dezmetici şi îşi îndreptă paşii zorită spre clădire; îi era dor de gălăgia şi de activitatea continuă de acolo.

La scena de la etajul întâi al aripii de vest îl găsi pe Lafitte. Era un zgomot asurzitor. Unii mecanici sudau scaunele, electricienii lucrau la

instalaţiile electrice din spatele scenei. Deasupra lor lucrau muncitori pe schele şi montau siguranţe pentru iluminarea scenei. Lafitte fiind preocupat de toate acestea, nu o observă pe Sarah şi ea trebui să-l ciupească de braţ ca să întoarcă şi el capul spre ea.

—Paul?

—A, Sarah.

I se zbârli mustaţa peste zâmbetul larg.

—Cum a mers şedinţa?

—Mda, zise ea strâmbând din nas. N-o să înţeleg niciodată de ce nu pot construi fără să trebuiască să mă chinui cu comisiiie astea bugetare. Pe cine interesează cheltuielile atâta timp cât ceva merge bine?

Îşi trecu cu mâna peste ceafă, înainte de a întâlni privirea distrată a lui Lafitte.

—Ce, deja râdeţi? spuse ea şi zâmbi pentru prima dată în acea zi. Doar nu dumneavoastră trebuie să vă vindeţi sufletul pentru lemn de mahon din Honduras. Şl aceeaşi oameni mi-au mai cerut să construiesc şi restaurantul în mansardă!

—Şi dumneavoastră, din fericire, i-aţi ascultat. În după-amiaza asta avem o preluare tehnică oficială.

—Da, ştiu, de aceea am şi venit. Este totul în ordine?

—Comme ci, comme ca. Monsieur Lloyd este în

spatele scenei la electricieni.

—Ei, drăcie. Sarah îşi îndesă iarăşi mâinile în buzunare. De ce trebuie să-şi petreacă atâta timp aici? Asta mă face nervoasă.

Îl privi pe Lafitte şi iarăşi se uită îngândurată spre scenă.

—De ce nu rămâne în birou şi nu se îngroapă în munţii de hârtie, ca un adevărat administrator?

—Monsieur Lloyd este foarte conştiincios, spuse Lafitte ridicând din umeri.

—Ce părere aveţi despre el? se interesă ea.

Când observă că se produse o schimbare pe chipul lui Lafitte, continuă nerăbdătoare

—Ce naiba, Paul, nu faceţi pe discretul faţă de mine. Ce părere aveţi despre el?

Lafitte se mută de pe un picior pe altul. Se ciupi de ureche şi se încruntă, fenomen ce-l observase Sarah mai demult că se petrecea cu el atunci când cugeta. De obicei o distra felul lui greoi şi discret de a fi.

—Este foarte inteligent, spuse Lafitte în sfârşit. Se pricepe la construcţii şi este obiectiv.

O privi din nou pe Sarah, pentru că observă că îi căuta privirea.

—Unii oameni se lasă conduşi de sentimente, el nu face parte din acea categorie.

—Da, fu de acord şi Sarah după o scurtă pauză. Aveţi dreptate. Dar de ce este aici? De ce stă aşa mult aici la şantier? De ce nu s-a întors deja la

Phoenix?

—De ce nu-l întrebaţi pe el?

—Nu ştiu.

Vocea ei îşi pierdu din intensitate şi ea scutură din cap

—Dar am neplăcuta senzaţie că dumneavoastră ştiţi adevăratul motiv al prezenţei lui, dar nu vreţi să mi-l divulgaţi.

Îi aruncă o privire rapidă.

—Ce credeţi, Paul, de ce mă urmăreşte această impresie?

Lafitte ridică umerii, apoi se uită iarăşi spre muncitorii de pe schele. Îşi încreţi fruntea.

—Mai bine discutaţi cu monsieur Lloyd. De ce dracu este Dupres singur acolo sus? Trebuie să lucreze câte doi oameni la o siguranţă

—Urcaţi dumneavoastră la el. Oricum nu m-aţi ajutat cu nimic, spuse Sarah supărată.

Lafitte se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

—Îmi plăceţi, Sarah. Îmi plăceţi pentru că vă lăsat dominată de sentimente.

Îl privi lung şi rece.

—Urcaţi mai bine, spuse ea şi îl urmări din priviri cum urcă schelele.

Ea observase în expresia feţei lui că se eschivase de la un răspuns clar.

—Sarah.

Byron i se adresă abia când ajunse la un pas de ea. Gălăgia din jur atinsese apogeul; răsuna

dinspre tavan şi pereţi, de pretutindeni. Sarah se simţea în costum, cu ciorapi subţiri de mătase şi pantofi cu tocuri înalte, îmbrăcămintea cu care luase parte la şedinţa de dimineaţă, cam nepotrivită în acel loc. Byron aducea mai mult a muncitor decât a manager, în blugii săi şi cu cămaşa de bumbac cu model în carouri.

—Nu mă aşteptam să vă întâlnesc azi pe şantier spuse ea.

—Zău?

Byron îşi vârî degetele mari în buzunarele din față ale blugilor. Un gest care nu prea se potrivea unui vicepreşedinte de la Haladay Enterprises.

—Aveţi ceva împotrivă?

—Nu, nu, replică ea. Numai câteva întrebări aş avea. Mai întâi de toate – sunteţi aici ca manager, inginer sau ca simplu privitor interesat?

Byron n-o scăpa din ochi:

—Toate se potrivesc.

—Nu râdeţi de mine, spuse ea cam brutal; se apropie un pas, întinse mâna şi arătă spre Lafitte.

—Paul ştie mai mult decât mine.

Byron privi în treacăt în sus spre Lafitte, care discuta cu un muncitor pe una din schele.

—Despre ce anume?

— Byron, dacă ar fi o problemă, mi-ați spune

despre ea?

—Dar cum v-a venit ideea că ar exista o problemă, Sarah?

—Ei, fir-ar să fie!

Ea se întoarse. Câteva secunde îl privi pe Lafitte, care îşi făcuse de lucru la una din siguranţele din tavan.

—Îmi doresc al naibii de mult să plecaţi la Phoenix şi să vă scoateţi nasul din treburile mele! strigă ea.

Din cauza gălăgiei nu auzi decât Byron cuvintele ei

El o privi şi-i răspunse cu o voce liniştită.

—Nu mi-am dat seama că m-am amestecat în afacerile dumneavoastră.

—Dar mie aşa mi se pare.

Se întoarse brusc spre el.

—Am impresia că mă urmăriţi din spate. Pe mine nu trebuie să mă supravegheze nimeni, Byron. Dacă mi-ați răspunde sincer! Sau dacă Paul ar vorbi cu mine.

Enervată, îşi aruncă părul pe spate şi privi din nou spre tavan – un moment i se opri răsuflarea. Văzu cum se desprinse o siguranţă şi căzu peste Lafitte. Fața ei îngrozită îl făcu şi pe Byron să privească în sus – ca să vadă cum siguranţa explodă peste capul lui Lafitte şi îl aruncă pe acesta peste schelă.

—Pentru Dumnezeu!

Sarah era deja la jumătatea drumului într-acolo, când Lafitte se prăbuşi împreună cu siguranţa. Zgomotul şantierului acoperi în întregime bufnitura. Încetul cu încetul se reduse zgomotul, până se făcu o linişte totală. Sarah era aproape de schelă, când Byron o ajunse din urmă.

O apucă strâns de braţ şi o opri.

—Paul, Doamne, nu!

Byron o ţinea de umerii din faţă şi îi bloca astfel priveliştea îngrozitoare. O simţi cum tremura, chiar şi când încerca să-l îndepărteze. Abia când o scutură zdravăn, îl privi. Avea ochii căscaţi de spaimă.

—Chemaţi medicul pentru urgenţe! porunci el, deşi ştia că era deja prea târziu.

—Paul, strigă ea din nou şi scutură din cap.

Nu putea fi adevărat, continua ea să-şi repete în gând.

—Byron, daţi-mi drumul...

—Haideţi, chemaţi medicul, repetă el şi o strânse mai tare de umeri, până văzu după respiraţia ei sacadată că simţise strânsoarea lui.

—Repede. Acuma, repede, la dracu!

Ea îl privea încă în ochi. El o întoarse brusc şi o împinse.

Fără să privească înapoi, Sarah alergă în jos pe coridor. Byron aşteptă până ea ajunse jos, apoi se întoarse.

—Nu lăsaţi pe nimeni să intre, i se adresa el unui electrician. Asta este valabil şi pentru domnişoara Lancaster.

Apoi îşi făcu drum printre muncitorii agitaţi spre trupul lui Lafitte.

Părea că trecuseră câteva ore. Sarah auzise sirena şi o simţise de pe şira spinării până pe creier, privise cum intraseră sanitarii în teatru cu tot echipamentul lor şi trebui să îndure apoi liniştea care urmă. Ştia că Lafitte era mort. Ea ştiuse imediat, dar nu vroia încă să creadă că se putuse întâmpla o asemenea nenorocire. De-ar mai putea sta lângă ea, să-i zâmbească...

Afară ciripeau păsărelele. Ea se uită la ele cum zburau din copac în copac, în partea sudică, unde parcul era deja gata amenajat. Soarele bătea cald şi o încălzea pe ceafă. Sarah îşi îngropa faţa în palme.

—Sarah.

Ea se roti şi îl văzu pe Byron lângă ea.

—Mergeţi acasă, spuse el şi o luă de după umeri.

Ea se apără şi îl privi în faţă.

—Byron, vă rog... El este.., spuse ea şi scutură din cap şi înghiţi în sec.

—Este mort. Nu mai puteţi face nimic aici.

Ea închise ochii şi suspină gemând. O clipă se sprijini de el, apoi ridică iarăşi mâinile spre faţă.

—Nu. Nu, o Doamne... Te rog nu.

Ea dădea din cap, nu vroia să creadă. El îi auzi vocea din ce în ce mai disperată şi o strânse de umeri.

—Mergeţi acasă, Sarah. N-am nevoie acum de o femeie isterică.

Vocea lui era aspră. O privi cum încerca să-şi reţină lacrimile. Dar avea încă respiraţia sacadată.

—Cum s-a putut întâmpla? întrebă ea.

Nu ceda acuma, îşi poruncea ea, rănită de vorbele lui reci. Nu te lăsa.

—Nu ştiu exact.

Byron îi dădu drumul ca să-şi aprindă o ţigară. Ea îi simţea încă urma strânsorii şi încercă să-l cerceteze prin norul de fum

—Pare-se că nu fixase bine siguranţa şi când a început să lucreze la ea, s-a desprins. Duceţi-vă la hotel. Lăsaţi vorbă la recepţie să vă reţină telefoanele. Când află presa despre asta, nu vă va lăsa în pace şi vă va cere un punct de vedere.

—Nu mă interesează presa.

Sarah îl apucă de braţ.

—Byron, Paul are familie; nepoţica lui cea mică are cinci ani. Ştie deja să numere până la 20. Eu l-am trimis acolo sus.

Vocea ei se pierdu în sughiţuri.

—Eu i-am spus să urce sus. Dacă n-aş fi spus-o, poate ar fi... poate ar fi încă în viaţă. Poate ar fi...

—Acum gândiţi-vă numai la dumneavoastră,

spuse Byron rece.

Sarah tresări, se simţi de parcă ar fi lovit-o. Îi dispăru culoarea din obraji.

—Doamne, spuse ea încet. Cât vă urăsc.

Se răsuci şi alergă înspre maşină, în timp ce căuta în poşetă cheile de la maşină. Byron se uită cum ieşi din parcare şi ţâşni pe şosea

—Rahat, spuse el mânios, apoi îşi aruncă ţigara.

În ziua înmormântării, soarele ardea fierbinte. Pământul proaspăt săpat mirosea cald şi puternic. Sarah, care se afla mult în spatele cortegiului funebru, încerca să se gândească la o grădină pregătită pentru semănat şi la aşezarea unei noi pietre de fundament pentru un nou şantier. Dar ea îl avea în minte doar pe Paul Lafitte, care rupea o bucată de pâine pentru a o împărţi cu ea.

Ea recunoscuse câteva chipuri în mulţime. Concentrându-se să-şi aducă aminte cine erau, încerca să se îndepărteze de rugăciuni şi de lacrimi. Derille stătea într-o poziţie ţeapănă cu mai mulţi muncitori, pe care ea îi cunoştea. Unii plângeau deschis, alţii murmurau cu buzele rugăciunea preotului. Parfumul florilor proaspete îi făcea rău. Peste zeci de capete plecate se întâlni privirea ei cu cea a lui Byron.

Prezenţa lui aici o surprindea şi îl privi şi după

ce preotul termină slujba şi lumea începu să se împrăştie. De trei zile se ocoliseră reciproc. Acum Sarah îl văzu îndreptându-se spre văduva lui Lafitte. El se aplecă spre ea şi îi vorbi. Ea îl luă de ambele mâini şi îi explică ceva. Sarah se întoarse şi plecă, apucând pe drumul peste pajişte. Îl simţi în urma ei, încă înainte de a face o sută de paşi, dar îi vorbi numai când el o ajunse din urmă.

—Deci aţi venit şi dumneavoastră? spuse ea fără să-i privească.

—V-a adus Bounnet?

—Nu.

Borurile largi ale pălăriei ei îi umbreau ochii. Se uită puţin la Byron, apoi întoarse iar privirea.

—A trebuit să meargă la o şedinţă. De fapt şi eu ar fi trebuit să merg, dar m-a înlocuit el şi pe mine.

—Vă conduc eu înapoi.

—Sunt cu maşina.

—Am zis că vă conduc eu.

O opri punându-i mâna pe umăr.

—Daţi-mi cheia.

I-o luă din mână.

—Aşteptaţi aici.

Se îndepărtă câţiva paşi şi vorbi scurt cu un mecanic.

Sarah nu spuse nimic atunci când Byron se întoarse şi o luă de braţ. Când ajunseră lângă

maşină, ea mai privi odată spre cimitir, peste umărul lui. Familia lui Lafitte se îndepărta de mormânt într-un semicerc întunecat. Sarah ridică ochii spre Byron.

—Nu-mi plac înmormântările.

Se întoarse, urcă în maşină şi se sprijini cu capul de spătar, închizând ochii. Motorul se aprinse şi Daimler-ul porni uşor pe şosea. Când Byron îşi aprinse o ţigară, ajunse fumul până la ea.

—Urăsc accidentele.

Ţinea ochii închişi sub pălăria cu boruri.

—Moartea este şi aşa destul de înspăimântătoare, dar un accident... îmi cer scuze că v-am zis că vă urăsc. De obicei nu fac asta, oricum am făcut-o numai în acel moment şi aş fi vrut să mă luaţi de mână.

—Ştiam asta.

Sarah îşi scoase pălăria şi o aruncă pe bancheta din spate.

—Sunteți mult mai stăpânit decât mine. Paul vă numea distanţat. Asta vă caracterizează. Eu prea pun totul la suflet. Byron...

Deodată deveni conştientă de lumea din afara maşinii.

—Acesta nu este drumul spre birou.

—Aşa este.

Sarah închise din nou ochii. Ceremonialul funerar o obosise cumplit de tare. Maşina rula

înainte, ei tot mai tăceau. Abia când se opriră, deschise Sarah ochii şi privi pe fereastră.

La dreapta ei se afla un parc plin de flori şi de copii zgomotoşi. Văzu un câine alergând ca o săgeată după o minge albastră. Fără un cuvânt, Byron se aplecă peste ea şi îi deschise portiera.

—De ce suntem aici? întrebă ea.

Privirile lor se întâlniră şi ea îşi aminti de ziua când o sărutase pentru prima dată în garajul subteran la Haladay.

—De ce nu? replică el. E aşa o zi frumoasă.

El coborî şi păşi pe gazon. Sarah îl urmă încet. Când ajunse aproape, el îi întinse mâna. Ea i-o privi un moment uimită, apoi se uită la el, zâmbi şi îi dădu mâna. Simţi cum se putea, în sfârşit, lăsa în voia inimii, de zile întregi.

Viața pulsa în jurul ei. Râzând şi chiuind alergau copii pe poteci. Perechi îmbrăţişate treceau prin faţa lor. O bătrână, cu un batic înnodat sub bărbie, arunca plictisită firimituri porumbeilor. Sarah zări o studentă la arte, care-şi lăsase blocul de desen şi culorile în iarbă şi se săruta cu băiatul care o însoțea, sub un ulm.

—Vreți să-mi faceţi o favoare? îl rugă ea.

—Ce anume?

—Aţi putea să mă luaţi în braţe un minut?

Byron îi luă o şuviţă de păr de pe obraji şi o cuprinse de talie. El îi simţi trăsăturile feţei, când ea se sprijini cu capul de umărul lui. Ea se

relaxa cu un suspin lung şi lin.

—Sunteţi un om deosebit, Byron, şopti ea. Încep să înţeleg de ce îi sunteţi aşa drag lui Cassidy.

Ea îi trecu uşor cu buzele peste obraz.

—Mulţumesc.

CAPITOLUL 18

Când ajunse în birou, Sarah îşi dezbrăcă sacoul negru. Vroia să se apuce imediat de lucru. După plimbarea prin parc, îi venea mai uşor să se gândească iar la viață şi nu la moarte.

După-amiaza se anunţă o furtună. Biroul ei se întunecă şi din vest se puteau auzi tunete. De la accidentul lui Lafitte, munca ei rămăsese aşa cum o lăsase atunci şi acum Sarah începu să se uite peste ea. Aici se aflau modificările finale pentru restaurantul de pe acoperiş, asupra cărora se hotărâse comisia. Sarah vroia să le pregătească şi să mai pună la punct câteva amănunte. După ce termina şi cu asta, nu mai avea nici un motiv să mai rămână în Europa.

Sarah avea sentimentul că a învăţat în ultimele şase luni foarte multe lucruri noi. Ştia că poate ocupa un post cu multe responsabilităţi şi că îi pria această poziţie. Descoperise că nu avea decât de câştigat dacă se dedica pe o perioadă

mai lungă unei singure construcţii. Dorinţa ei de a proiecta şi de a asista la construcţia unei clădiri crescuse o dată cu succesul avut în ce privea centrul cultural Delacroix.

—Sarah.

Ea ridică ochii din învălmăşeala de hârtii de pe masa ei de lucru. Januel se apropie de ea şi îi luă mâinile între ale sale.

—Dar, aş vrea – trebuie să lucrez.

—Ştiu cât de cumplite au fost toate astea pentru tine.

El se aplecă spre ea şi o sărută pe tâmple.

—Tu i-ai fost mereu aproape lui Paul – şi să vezi cum..

El oftă şi îşi aşează uşor mâinile pe umerii ei.

—De te-aş fi putut feri de aşa ceva.

—Soţia lui părea atât de fragilă astăzi, murmură ea. Atât de pierdută

Se gândi la trupul firav al văduvei.

—Întreprinderea se va îngriji de ea, o asigură Januel şi o strânse de umeri, apoi îi dădu drumul.

—Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ea.

Sarah ridică scurt privirea spre el, apoi se întoarse. Deodată văzu viu în minte cecul de asigurare care îl primise în urma morţii părinţilor ei. Îşi putea aminti până şi de calitatea hârtiei.

—Suma asigurării pe viaţă, şopti ea. Sună de-a dreptul obscen.

Ea scutură din cap şi încercă să se lase cuprinsă din nou de sentimentul de linişte sufletească trăit în parc, alături de Byron. Viaţa merge înainte

Se îndreptă spre geam şi văzu norii care acopereau tot cerul.

—Îmi doresc o furtună puternică, spuse ea cu dezinvoltură şi deschise geamul larg. Îmi doresc o adevărată intemperie.

Vântul sufla cu putere şi bluza începu să-i fluture.

—Da.

Januel o cuprinse iarăşi cu mâinile de umeri.

—Îmi amintesc de slăbiciunea ta pentru ploaie.

Sarah se sprijini de el şi îşi aminti de prima oară când se iubiseră şi la blânda satisfacţie pe care o simţise atunci.

—Voi pleca peste câteva zile, spuse ea încet. Şi îmi vei lipsi, Januel.

Januel se întoarse şi-i luă faţa între mâini. Ochii lui erau limpezi şi frumoşi.

—Nu vorbi de despărţire, Sarah.

O sărută lung.

—Poţi foarte bine să rămâi.

—Nu mai este nevoie de mine aici.

Ea vroia să scuture din cap, dar el o opri cu un nou sărut.

—Eu am nevoie de tine.

El îi ridică mâinile la buze, le întoarse şi îi

sărută palmele.

—Rămâi la Paris, Sarah. Fii soţia mea.

Îl privi uluită. Nu se aşteptase la asta. De surprindere îşi pierduse cuvintele.

—Iubitul meu.

El îşi apăsă buzele pe fruntea ei.

—Nu aveam de gând să te întreb într-o astfel de împrejurare şi aşa de neaşteptat.

El zâmbi şi îi ţinu în continuare mâinile.

—Dar când ai vorbit de plecare, m-am pierdut. Nu-mi da răspunsul acum.

Când ea deschise gura să vorbească, îi strânse mâinile.

—Lasă-mă să-ţi cer mâna aşa cum trebuie.

O trase înspre el.

—Te voi întreba mai târziu odată, aşa cum se cuvine. Dar, te rog, gândeşte-te în următoarele două, trei zile mai degrabă să rămâi aici, decât să pleci. Îmi promiţi?

—Da.

Ea îşi lăsă fruntea pe umărul lui, apoi se îndepărtă puţin.

—Da, mă voi gândi.

—Îmi dai voie să te invit diseară în oraş la cină?

—Nu.

Râzând încurcată, îşi puse mâinile pe pieptul lui.

—Nu, te rog, azi aş vrea să lucrez până târziu,

şi... tu m-ai zăpăci de tot, Januel. Am nevoie de puţin timp pentru mine.

—Nu te voi constrânge în seara asta.

O sărută şi o privi în ochi.

—Mâine?

—Da, mâine.

Sarah aşteptă până se închise uşa în urma lui, apoi se aplecă asupra mesei de lucru. Auzi cum începe să plouă.

Într-o încăpere goală se aude orice foşnet. Sarah stătea singură în birou, asculta pocnetul şi zumzăiala instalaţiei de aer condiţionat, scârţăitul pardoselii şi ropotul ploii în geam. Terminase demult cu lucrarea şi făcuse chiar ordine pe birou, ceea ce nu-i era în obişnuinţă. Trebuie să mă gândesc, hotărî ea, când nu mai găsi nimic de făcut care să o mai reţină. Cu coatele proptite pe masa de lucru, îşi prinse capul între mâini.

—Să mă mărit, spuse ea cu voce tare ca şi cum ar fi vrut să verifice cum sună cuvântul. Apoi continuă. Să mă mărit cu Januel?

Nu apăreau nici un fel de imagini în închipuirea ei. Se ridică dezamăgită. Ciudat, de ce nu vroia să-i vină nici o idee? Evident că încă nu se gândise niciodată serios la o căsătorie, conchise ea după un moment.

Se plimbă desculţă de colo-colo prin birou, se opri apoi şi încercă să privească prin geamul

stropit de ploaie.

Januel este drăguţ, se gândi ea, inteligent şi drăgăstos. Zâmbind, îşi lăsă capul pe geam. Mă simt bine cu el.

Îşi aminti de părinţii ei, de Paul şi de cât de repede se poate stinge o viață. Într-un fel, toată lumea priveşte viața ca pe ceva firesc, până se confrunta brusc cu moartea. Moartea cu irevocabilitatea ei o înfricoşa. Erau atâtea de înfăptuit, atâtea de trăit, până ca totul să ia sfârşit. Paul fusese încă tânăr când urcase pe schela aceea. Acum nu mai putea îmbătrâni niciodată. Câte vise şi dorinţe amânase să le ducă la împlinire, deoarece credea că va exista mereu o zi de mâine? Sarah îşi jurase odată să câştige în competiţia împotriva timpului. În privinţa profesiei îşi ţinuse cuvântul. Acum se întreba ce-şi dorea de fapt ca femeie – şi cât timp îşi putea permite să aştepte.

—Mi-ar place să am şi eu căminul meu, murmură ea.

Se întoarse şi privi în cameră. Ce surpriză, Sarah, îşi spuse ea şi ridică mâna spre tâmplă. De cât timp îşi ținea acest secret? Mi-ar plăcea să am copii. Aş vrea să am copii.

Această mărturisire o năuci şi se aşeză puţin pe pervazul ferestrei, pentru a cugeta asupra acestor idei. Şi un câine, adaugă ea. Şi un gard înalt, de lemn.

Se cuprinse cu braţele, râzând.

Vreau tot, tot până în cel mai mic detaliu.

Îl iubesc? se întrebă ea. Aş putea fi sigură că îl iubesc? Greu de spus. Mă face fericita, şi asta ajunge, întinse mâna după sacou şi după poşetă. Nu avea nici un motiv să mai aştepte până a doua zi.

♣ ♣ ♣

Degetele lui Januel îi mângâiau încet sânii frumoşi.

—Doreşti ceva de băut, ma belle? întrebă el.

Madeleine murmură încuviinţând, iar el suspina mulţumit şi inspiră parfumul corpului ei umed.

—Rămâi culcată.

Se aplecă peste ea şi îi sărută sfârcurile tari, apoi se sculă în picioare.

—Am o sticlă de şampanie în frigider.

Januel intră în bucătărie, în halatul lui liliachiu de mătase Se simţea deplin satisfăcut fizic şi se gândi la Sarah şi la cât de aproape era de realizarea tuturor dorinţelor. Aşează două pahare de cristal pe o tava, fredonând o melodie. Totul se aranja de minune. Cu o îndemânare deprinsă aşează sticla de şampanie în suportul plin de cuburi de gheaţă. Deja simţea trezindu-se în el o nouă dorinţă.

La sunetul lung al soneriei, înjură enervat, iasă tava pe o masă în sufragerie şi se duse la uşă. Va

păcăli repede musafirul. Şampania şi femeile nu trebuie niciodată lăsate să aştepte.

—Bună!

Sarah îi sări de gât şi îl sărută furtunoasă.

Îi trecu o mare spaimă, dar pentru că obrazul ei era lipit de al lui, ea nu-l observă. Pe părul şi pe haina ei străluceau picături de ploaie Januel îşi reveni repede din şoc, o îndepărtă puţin de el şi îi zâmbi.

—Sarah, ce surpriză! Eşti gata deja cu lucrarea?

—Da

Ea sări în casă, înainte ca el s-o poată împiedica.

—M-am gândit că am putea transforma cina de mâine într-o gustare mai târzie, chiar în seara asta.

Zâmbind se uită la halatul lui.

—Sau sunt gata să mă las convinsă să fac ceva de mâncare aici, pentru că văd că nu prea eşti îmbrăcat ca să putem ieşi.

Ea îl luă de gulerul halatului.

—Sper că nu te-am sculat din pat

Januel se dedă unui umor negru:

—Nu, dar eram chiar în drum într-acolo.

Se apucă de cap.

—Am o migrenă îngrozitoare şi tocmai am luat nişte tablete Sarah, mă tem că nu prea sunt în formă în seara asta. Tabletele astea sunt

deosebit de eficace, dar îmi dau o somnolentă groaznică.

—O, îmi pare rău.

Ea îi puse o mână pe obraz, iar el se mai destinse putin. Putea citi îngrijorarea din ochii ei.

—Pot să te ajut cu ceva?

—Nu, nu, iubito.

El îi luă mâinile şi şi le puse pe piept.

—Mâine dimineaţă mă voi simţi iar bine. Îmi pare rău că te dezamăgesc în halul ăsta. Mâine.

Îi duse mâinile la buze şi le sărută, apoi zâmbi.

—Mă voi revanşa.

—Contez pe asta.

Ea îl sărută pe gură.

—Vroiam doar să-ţi comunic răspunsul.

Privind peste umărul lui, Sarah zări tava cu şampania şi paharele. Întâi se miră, apoi deveni curioasă -înţelese deodată şi simţi o durere. O secundă închise ochii.

—Dar, după cum văd, m-ai aşteptat.

Se străduia să pară cât mai calmă, când îl privi din nou.

—Nu trebuie să bei alcool dacă ai luat tablete, nu-i aşa Januel? Ar putea avea efecte nefaste.

Ea traversă camera, ridică un pahar şi se întoarse spre el, cercetând paharul. El văzu cum urca în ochii ei mânia şi încercă să se gândească la o portiţă de scăpare. Sarah arătă cu paharul

spre dormitor.

—Acum îţi trebuiesc trei pahare, nu-i aşa?

Vocea ei era ameninţător de liniştită.

—Sarah...

—Januel, poate ar fi mai bine să explic eu.

Madeleine ieşi din dormitor. Arăta formidabil în halatul verde subţire.

Devine din ce în ce mai rău, se gândi Sarah, o mai şi cunosc pe deasupra. Era rănită şi nu putea suferi asta

—Madeleine, spuse ea sleită, să-mi cer scuze pentru deranj? Se uită scurt la Januel. Sau mai poate spune cineva ceva despre comportament cultivat.

Madeleine îşi luă o ţigară dintr-un suport de sticlă şi oftă lung înainte de a şi-o aprinde. Ce păcat că fetiţa a picat într-un moment atât de nepotrivit.

—Sarah.

Suflă fumul de ţigară în aer.

—Bineînţeles că este pentru noi toţi o situaţie penibilă.

—A, penibilă?

Sarah sfărâmă cuvântul, rostindu-l.

—Da, acesta este un cuvânt cultivat.

Durerea ce-i apăsa pieptul îi semnaliza că o încerca un sentiment de superioritate, dar îl înfrânse.

—Sunt de acord cu tine, Madeleine.

Îi era mai uşor să discute cu Madeleine decât cu Januel.

—Januel şi cu mine ne înţelegem bine.

Madeleine trase din ţigară şi o privi atentă pe Sarah printr-un nor de fum.

—Suntem prieteni vechi şi avem satisfacţii fizice reciproce, care nu ne obligă unul faţă de celălalt.

—Nici dacă vă daţi mâna nu aveţi obligaţii, îi răspunse Sarah.

Îi tremurau mâinile şi simţea nevoia să se apuce de ceva ca să nu se vadă. Sarah ştia că nimic nu dezvăluia mai bine emoţiile decât mâinile. Aşa în treacăt şi le vârî în buzunarele jachetei.

—Nu văd nici un pretext ca să mă cert cu tine, Madeleine. Tu nu aveai nici un motiv pentru care să nu te culci cu Januel. Dar cred că el ar fi avut destule motive să nu se culce cu tine. M-am bizuit pe o fidelitate din partea lui, care din păcate nu există.

—Sarah.

Januel stătea în spatele ei şi mai făcu un pas spre ea, dar privirea cu care îl ţinti îl înmărmuri.

—Mă scuzi, îi spuse ea Madeleinei şi se îndreptă spre Januel. Aş vrea să ştiu, începu ea şi îl privi drept în ochi, de ce mi-ai cerut mâna în după-amiaza asta, apoi te-ai întors acasă şi te-ai băgat în pat cu altă femeie?

—Sarah, dar una nu are nimic de-a face cu alta.

—Atunci explică-mi separat.

Vocea ei răsună fără intonaţie.

—De ce m-ai rugat să mă mărit cu tine?

—Pentru că vreau să fii soţia mea.

Răspunsul lui era prompt şi ochii limpezi.

—Sarah.

O luă de umeri înainte ca ea să-i poată scăpa.

—Oare nu ştii cât de mult ţin la tine?

—A, da, te cred. Cred că ştiu exact cât de tare ţii la mine.

Obrajii ei erau palizi, vroia să scape de mâinile lui printr-o scuturare, dar se opri.

—Ia-ţi mâinile, îi ceru ea liniştită.

—Nu te mai purta ca un copil. Tonul lui era brutal.

—Care bărbat sau care femeie mai este fidelă în ziua de azi? Şi ce mai contează? Căsnicia noastră ne va aduce asemenea succes, încât n-ar mai trebui să ne batem capul cu lucruri complet lipsite de importanţă.

Ea se încorda pentru a nu tremura la atingerea lui. El nu trebuia să-i observe slăbiciunea. Uitându-se la el, se întrebă cum de îi scăpase până acum această viclenie întipărită pe faţa lui.

—Succes Januel? Ce fel de succes?

—Succes personal, bineînţeles, Sarah.

Ea îşi aminti cât de convingătoare putea fi vocea lui uneori. Acum îi sfredelea nervii.

—Dar şi succese profesionale şi sociale. Gândeşte-te numai, Sarah.

Ea îl văzu cum zâmbea.

—Mulţumită relaţiilor mele sociale, cariera ta va fi în continuă urcare. Cu numele Haladay în urma ta şi cu porţile pe care ţi le-aş putea deschide spre Europa, vei ajunge cea mai celebră arhitectă a deceniului. Centrul cultural Delacroix este numai un început, Sarah. Într-un an sau doi poţi să-l abandonezi pe Haladay. Nici nu vei mai avea nevoie de el atunci.

—Înţeleg. Ea inspiră adânc. Dar voi avea nevoie de cineva care să se ocupe de partea comercială, cineva care să ştie să rezolve aspectele administrative, cu toate detaliile financiare, pe care eu le-aş lăsa cu dragă inimă baltă. Iar tu te pricepi de minune la astfel de treburi. Ţi-am remarcat aceste disponibilităţi.

—Noi doi, Sarah.

El se aplecă spre buzele ei şi o sărută uşor

—Ni se deschid posibilităţi numeroase.

Sarah suportă sărutul, apoi se retrase

—Dacă am nevoie de o slugă pentru administraţie, te voi angaja. Şi acum, ia-ţi în sfârşit mâinile de pe mine.

Ea văzu ciuda care se revărsa în privirea lui. Ochii lui deveniră ca de sticlă.

—Nu-ţi mai spun încă o dată, Januel, îl ameninţă ea încet, înfigându-şi unghiile în calmă.

Ia-ţi mâinile de pe mine!

—Bine

Vocea lui răsună cam chinuită, cu toată străduinţa de a se stăpâni şi păşi înapoi.

—Poate ar fi mai bine să discutăm mâine mai departe, după ce te-ai mai gândit.

Sarah păşi înspre tavă, ridică sticla de şampanie în suportul cu gheaţă şi citi eticheta.

—Ai un gust rafinat, Januel. Am fost întotdeauna de părerea asta. Pot să iau sticla cu mine, nu-i aşa?

Îi făcu semn Madeleinei.

—Au revoir, Sarah.

—La revedere, Madeleine.

Simţi gâtul sticlei rece în mână când se îndreptă spre uşă. Acolo se mai întoarse odată şi-i aruncă lui Januel o ultimă privire.

—Ştii, Januel, orice femeie ar trebui să-şi permită să aibă un amant francez, despre care să scrie în "Memoriile" ei. Eu îți voi dedica aproape o pagină.

După ce se închise uşa după Sarah, Madeleine izbucni într-un râs apreciativ.

—Ai subapreciat-o, cheri.

—E posibil. Dar de-acum n-o s-o mai fac.

Madeleine observă ura mocnită din privirea lui şi îşi stinse ţigara. Se îndreptă spre el şi-i descheie halatul. Apoi îl cuprinse de talie.

—Femeia asta ai pierdut-o, mon cher ami.

—Temporar.

Januel privi spre uşă încruntându-se, apoi îşi îndreptă întreaga atenţie spre Madeleine.

—Numai temporar.

CAPITOLUL 19

Sarah îşi întinsese picioarele pe birou şi îşi mişca jucăuş degetele pe sub ciorapi, în timp ce privea în paharul în care turnase şampanie. Îl dădu pe gât şi se aplecă după sticlă şi-şi umplu încă o dată paharul. Ce coordonare formidabilă, conchise ea. Ce iscusinţă nemaipomenită. Şi nici o fărâmă de minte.

—Nu poţi avea totul, îi explică ea şampaniei, înainte de a mai lua o înghiţitură.

Îşi desfăcu acele din păr şi când şi-l dădu la o parte din faţă, îl zări pe Byron în prag.

—Bună.

Îi zâmbi şi ridică iar paharul. Scărpinându-se cu degetele de la picioare la gambă, îi indică prin semne să poftească înăuntru.

—Nu staţi afară în frig, Byron, intraţi aici la căldură.

Înainte de a intra, el îşi lăsă privirea să-i alunece de la picioarele ei descălţate în sus, pentru că fusta îi alunecase şi îi descoperise picioarele în toată lungimea lor, până la faţa ei

îmbujorată şi la părul zbârlit. I se păru deosebit de frumoasă – şi de ameţită.

—Ce se întâmplă aici, Sarah?

Ea ridică paharul să-i dea noroc şi apoi îl goli.

—Sărbătoresc.

Zâmbind îşi dădu capul pe spate.

—Nu prea găsesc cuvântul potrivit pentru a denumi ocazia. Dar poate-l găsiţi dumneavoastră.

Byron intră şi o privi cum îşi turna iar în pahar. Ridică sticla şi o cercetă.

—Aţi băut cumva totul singură?

—Singură de tot.

În vocea ei se simţea chiar puţină mândrie. Bău din nou.

—Dacă doriţi şi dumneavoastră ceva, treceţi dincolo şi serviţi-vă.

—Sunteţi bine intenţionată.

El lăsă sticla pe masă, era deja golită pe trei sferturi. Îl impresiona rezistenţa ei.

—Dar ce sărbătoriţi, Sarah?

Ea luă picioarele de pe birou şi se scula în picioare. Se clătină puţin, dar îşi scutură capul ca să alunge ceaţa.

Ocoli biroul cu o graţie surprinzătoare.

—Podeaua asta e strâmbă de tot, Byron. Ceva nu este în ordine cu stabilimentul. Ar trebui să vă ocupaţi de asta.

—Bineînţeles.

El o privi cum îşi împinse pantofii din drum şi mai luă o înghiţitură de şampanie.

—Unde rămăsesem? Ea se întoarse întrebătoare spre el.

—La stabilimentul necorespunzător, o ajută el.

Ea chicoti.

—Nu, înainte de asta. Staţi puţin. Sarah îşi ţinu părul cu degetele să nu-i alunece în faţă şi se gândi intens încercând să-şi amintească.

—A, da

Lăsă părul iarăşi liber.

—Sărbătorirea. Januel m-a cerut în căsătorie în după-amiaza asta. Chiar de pe locul unde staţi dumneavoastră acum, adăugă ea.

Byron o privea direct în ochi, fără să-i răspundă la zâmbet.

—Înţeleg.

—Nu, nu înţelegeţi, îl corectă ea, apoi îl împunse cu degetul pe piept. Ce părere aveţi despre căsătorie ca instituţie, Byron? În seara asta m-am gândit la asta. Chiar destul de mult.

Cuvintele nu-i mai veneau uşor pe buze şi bău din nou, parcă pentru a-şi dezlega limba.

—Părinţii mei au fost căsătoriţi, să ştiţi. Şi cunosc o mulţime de oameni căsătoriţi. Unii chiar rămân aşa. Şi unii încearcă de mai multe ori, până reuşesc. Trebuie că este o treabă destul de serioasă. Mulţi oameni au şi copii, după ce se căsătoresc. Unii chiar înainte de asta...

Vocea ei cedă.

—Vă plac copiii mici, Byron? Mie da. Dar noi despre Januel vorbeam, îşi aduse ea brusc aminte.

—Chiar că ar trebui să rămâneţi la subiect.

—Mă scuzaţi.

Ea îi făcu semn cu mâna.

—Ajunsesem la concluzia că o căsătorie cu Januel ar fi o idee minunată. Arată foarte bine, aţi observat? Doamne, chiar că mă îndrăgostisem de figura lui. Ca un tablou de Rafael, nu găsiţi?

—Nu prea mi-am pierdut timpul cu aşa ceva.

Duritatea din glasul lui pătrunse prin ceaţa creată de şampanie.

Sarah făcu trei piruete, râzând. Apoi dădu paharul pe gât, apăsându-se cu mâna pe piept.

—În seara asta l-am vizitat acasă pentru ca să-i comunic faptul că sunt de acord să mă mărit cu el.

Ea se uită la paharul din mâna ei.

—Paharul meu este iarăşi gol. Unde am rămas?

—La locuinţa lui Bounnet.

—A, da. Deci am fost acasă la Januel. Şi Madeleine, de asemenea. Vă amintiţi doar de Madeleine, contesa de la Salle, nu-i aşa?

În timp ce vorbea se duse la birou să-şi mai toarne in pahar. Şampania sfârâia şi spumega.

—Eram – cum se spune – "de trop" (în plus). Sau cum s-a exprimat Madeleine – era o situaţie

penibilă.

După ultimele cuvinte, se împiedică, apoi ridică paharul râzând.

—Ne purtam toţi foarte manierat, bineînţeles. El a explicat totul. Januel se pricepe la asta.

Ea îşi presă un moment paharul de frunte.

—Înţelegeţi, afurisita lui de Madeleine nu avea nimic de-a face nici cu el, nici cu mine. Asta bineînţeles nu am înţeles până nu mi-a explicat el. Mi-e teamă că m-am purtat ca o gâscă provincială.

Vocea ei începuse să tremure, de aceea sorbi toată şampania din pahar.

—Ticălosul dracului!

Ea aruncă paharul în cameră. Se lovi de perete şi cioburile se împrăştiară pe covor.

—Doar n-o să mă apuc să plâng din cauza lui.

Îşi apăsă pumnii în ochi.

—Mi-am jurat, atunci când îşi ţinea mâinile pe umerii mei şi îmi servea bazaconiile lui, că nu voi plânge din pricina lui. Niciodată, în veci.

Byron urmări lupta ei împotriva lacrimilor. O dată, sau de două ori respiră cu sughiţuri, înainte de a-şi recâştiga stăpânirea de sine. Ce încăpăţânată, se gândi el admirativ. Când lăsă să-i cadă braţele, ochii ei larg deschişi luceau, dar nu erau înlăcrimaţi.

—Bravo, Sarah.

Mai suspină odată, apoi căută sticla de

şampanie, oentru că dorea să-şi aline durerea cu ea.

—Îmi trebuie un pahar.

—Ajunge.

Byron o apucă de braţ. Simţea pielea ei înfierbântată sub bluză. Ea se clătină întâi, apoi se îndreptă de spate.

—Cred că v-ar prinde bine o cafea şi o îmbucătură de mâncare.

Clătinând din cap, îşi suflă o şuviţă de păr din faţă.

—Mi-am promis că voi bea toată sticla. Se sprijini de pieptul lui până îşi recapătă echilibrul.

—Şi mă voi ţine de ea.

—Cum vreţi, spuse el. Ridicând din umeri, îi dădu drumul şi se aşeză, timp în care ea căută un pahar până găsi unul.

—Dacă tot aţi vrut să beţi, măcar aţi ales o marcă de calitate.

—A fost alegerea iui Januel, îl corectă ea, în timp ce-şi turna în pahar. Mi-am luat sticla de la el. Stătea pregătită în răcitor. A fost salvarea mea.

Ridică paharul şi îl privi îndelung.

—Dacă nu aş fi zărit sticla şi paharele aşezate acolo, poate i-aş fi crezut mitocăniile, cum că nu s-ar simţi bine. M-aş fi întors acasă şi acum ar fi băut ei doi şampania, închin în cinstea spiritului meu de observaţie. Sper din inimă să nu mai fi

avut o altă sticlă de rezervă.

Sarah chicoti mulţumită de ea

—Eraţi îndrăgostită de el?

La această întrebare neaşteptată se opri cu paharul la jumătatea drumului spre gură. Privirea ei rătăci în jur, până se întâlni cu cea a lui Byron.

—Mi-am dorit-o, şopti ea

Scutură atât de vehement cu capul, că îi flutură părul.

—Am încercat.

—Înseamnă că nu aţi fost, conchise el şi trase un fum din ţigară. A-ţi dori şi a încerca adunate laolaltă dau zero.

Mişcarea lui din umeri făceau inutil un răspuns din partea ei.

—M-a ţinut de proastă.

Sarah bău şi trânti cu zgomot paharul pe masă.

—V-a rănit în mândria dumneavoastră. Vocea lui Byron păru nemiloasă, în timp ce-şi aprinse o nouă ţigară. Sarah urmări flacăra brichetei.

—M-a rănit.

Glasul ei răsuna hotărât şi cu mânie crescândă.

—Mizerabilul ăsta chiar că m-a rănit. Şi nu m-a apreciat niciodată, nici măcar un pic. Totul a fost doar minciună şi înşelătorie.

Ea îl privi o clipă insistent. Apoi închise ochii.

—Of, Doamne.

Sarah îşi apăsă mâna pe cap, pentru că

deodată începuse totul să se învârtească în jurul ei.

—Sunt foarte beată.

—Da, fu de acord şi Byron. Asta am observat deja.

—Nu vă scapă nimic, spuse ea, deschizând ochii. La beţie ţi-e greu să te mai enervezi. De aceea am băut aşa mult. Ei bine

Ridică din umeri şi îi zâmbi iar.

—Putea să fie şi mai rău. Dacă mă măritam cu nemernicul ăia. Vi se pare logic, Byron. Sunteţi un om care gândeşte foarte logic.

Căscă, deschizând gura larg.

—Probabil nu sunteţi genul de om care se foloseşte de ocazia în care o femeie se află în starea mea.

El ridică sprâncenele.

—Este o întrebare sau o invitaţie?

Sarah ridică iar din umeri şi se dedă cu totul sticlei. Cu fruntea încordată de concentrare, turnă ultimele picături în pahar.

—Eu ştiu? Ce contează? Mă îndoiesc că aş putea să vă seduc acum.

Îşi aruncă părul după umeri, se întoarse spre Byron şi îl privi peste marginea paharului.

Ea rânji

—Facem pariu?

Ea râse pierzându-si echilibrul şi caută sprijin în masă pentru că se clătinau pereții. Râsul ei

răsuna totuşi gutural şi recunoscător.

— Câteodată îmi sunteţi chiar simpatic, Byron. Pe cuvânt

—Şi în rest? întreba ei, privind-o prin norul de fum.

—În rest nu ştiu. Mă speriaţi. Povestiţi-mi de dumneavoastră, Byron. Îl provocă ea, asezându-se pe o muchie a mesei de scris. Aproape căzu, dar reuşi să se apuce, în definitiv, nu ştiu mai nimic despre dumneavoastră şi deseori mă uimiţi.

El văzu şampania din paharul ei clătinându-se ameninţător

—Mai târziu

—Îmi place Rachmaninov. Rav Bradburv şi Hot-Dog pe stadionul Yankee. Mai îmi place Dylan Thomas şi când mi se face masaj la picioare

Ea goli paharul.

—Palpitant

Byron o privea cum îşi legăna piciorul inconştient.

—Mi se pare că aţi terminat toată sticla.

Surprinsă, îşi privi paharul gol.

—Nu mai e nimic.

Ea scutură sticla şi o puse înapoi.

—Să mai comand una?

El stinse ţigara, se sculă şi se îndreptă spre ea.

—Eu mai bine nu beau nimic. Doar trebuie să va conduc acasă.

—O!

Când o luă de talie ca să o tragă de lângă masa de scris, îi alunecă moale, caldă şi suplă în braţe îşi lăsă căscând capul pe umărul lui

—S-a terminat petrecerea? murmură ea.

—Aşa se pare.

Buzele ei îi atinseră gâtul. El o apucă de păr cu degetele şi îi dădu capul pe spate, până îl putu privi în față. Pleoapele ei atârnau greu şi erau deja aproape închise. Verdele ochilor se mai întrezărea vag pe sub gene.

Când îşi aminti că nu-i sărutase încă pielea, îşi plimbă buzele pe gâtul ei până la arteră. Acum simți mirosul ploii în părul ei. Cu un suspin, Sarah se sprijini de el.

—Duceți-mă acasă, Byron. Ea simţea sub picioare cum se clătina pământul.

—Nu mai vreau să rămân aici. Vreau acasă, acasă la Phoenix.

—Acum, pe loc?

El îi aşează capul pe umărul lui.

—Când mă trezesc, îi spuse ea şi alunecă încetişor în somn.

CAPITOLUL 20

Sarah stătea într-un scaun comod al avionului particular al lui Haladay. Cu capul zvâcnind şi

cumplit de înţepenită. Închise ochii la albeaţa norilor care treceau. Amorţeala plăcută conferită de Dom Perignon dispăruse; acum se simţea rău şi cam slăbită. Dar amintirile îi erau clare. Îşi amintea de toate incidentele din noaptea precedentă până la momentul când îşi pierduse cunoştinţa în braţele lui Byron.

Următorul lucru pe care-l ştia era că se trezise în patul ei, acoperită bine, dar numai în maieu şi chiloţei. Îşi putea uşor închipui cum ajunsese acolo şi realiza că se făcuse de râs pentru a doua oară în acea seară, ceea ce era greu de înghiţit.

Mai rău chiar, cugeta ea, el nu a spus absolut nimic. Pur şi simplu stă aici şi nu spune nimic. Sarah putea auzi doar un foşnet dinspre partea lui Byron, în rest era linişte în cabină. S-ar fi cufundat cu plăcere în visare, dar mahmureala şi propria încurcătură o ţineau trează. N-ar fi fost permis să facă acel maraton de beţie şi chiar în biroul ei. Ce comportament neprofesional. Intrase într-o situaţie cu totul iresponsabilă. Acum va trebui să plătească pentru asta. Byron o trezise din pat devreme. De fapt o trăsese mai degrabă din pat, preciza Sarah deprimată. Nici măcar nu se obosise să ciocănească la uşă, îşi aminti ea. Pur şi simplu descuiase cu cheia ei. Cheia ei. Cerule! Apoi îşi aminti că îi ţinuse o ceaşcă cu cafea în faţa nasului şi îi spusese să facă un duş şi să-şi strângă lucrurile.

Şi ea ce făcuse? Exact ce îi ceruse el. Se sculase pe jumătate goală, băuse cafeaua şi lipăise până sub duş. Byron se îngrijise de toate. Îi achitase nota de plată la hotel, îi luase bagajele şi o urcase în avion. Iar ea nu se împotrivise cu nici un cuvinţel.

Până acum cel puţin; era mult prea buimăcită pentru a se împotrivi. Dar acum...

Sarah deschise ochii şi se învârti în scaun, în direcţia unde se afla Byron. El tocmai răsfoia nişte documente şi nu aruncă nici o privire înspre ea. La fel de bine ar fi putut fi şi singură. Era posibil să lase totul aşa, se gândi ea. Dar până la urmă se strădui, cu toate că o durea capul, să se concentreze asupra problemei.

Byron părea odihnit şi liniştit. Oare era mai bine să nu mai zică nimic? Era oricum cel mai înţelept lucru. Cu siguranţă că el nu va mai pomeni de incident. El era exact acel gen de om. Îl urî o clipă pentru asta.

—N-ar fi trebuit totuşi să faceţi asta, explodă ea.

Byron îşi ridică privirea. Îi cercetă faţa, apoi se întoarse la documentele lui.

—Chiar ar trebui să vă mai odihniţi, Sarah. Arătaţi deplorabil.

—Ce drăguţ din partea dumneavoastră să-mi atrageţi atenţia asupra acestui fapt.

Când se sculă, o copleşi o greaţă, pe care însă

n-o băgă în seamă. Se duse la bucătăria de bord şi începu să-şi fiarbă o cafea.

El o mai privi odată şi îşi aminti cum o ţinuse în braţe noaptea trecută. Şi cât de mult o dorise. Dacă n-ar fi fost inconştientă, ar fi ştiut el cum să utilizeze canapeaua din birou. Îi fusese foarte greu să o dezbrace şi să o lase singură în camera de la hotel, până să-şi revină. I se părea ciudat cât de responsabil şi de atras se simţea faţă de această femeie cu care încă nici nu făcuse dragoste. Dar sentimentele lui pentru ea erau evidente şi asta nu-i plăcea deloc.

Întreaga lui viaţă nu-şi făcuse nici un fel de gânduri în privinţa femeilor. Erau pentru el, fie colege, fie partenere de afaceri, fie iubite. Totuşi nu o putea desemna pe Sarah ca fiind o colegă şi nici nu era iubita lui.

Îi era greu să o definească şi ca parteneră de afaceri. Nu, trebuia să recunoască faptul că gândul la ea îi fusese întotdeauna cam suspect. Şi se gândea mai des la ea decât dorea.

S-ar culca cu ea, hotărî el şi dădu pagina. Asta ar pune capăt la toate. După ce o va avea o dată, va înceta să se mai gândească la cum ar fi. După ce o va avea o dată, va putea să se gândească la ea fără probleme.

Înjurând pe ascuns, întoarse iar pagina pe care tocmai o citise şi se enervă că nu mai ţinea minte nici un cuvânt din ea. Brusc îşi aminti de Januel

Bounnet.

Din fericire Sarah se despărţise de el

Din fericire era pregătită să părăsească Franţa. Nu mai trebuia să rămână la şantierul centrului cultural Delacroix; acolo nu mai era nevoie de ea. Ce mai era de făcut, putea să rezolve ea şi telefonic. Şi Byron fusese pregătit de plecare. Simţea că făcuse tot ce-şi propusese să rezolve la Paris. Cel puţin pe moment.

—Nu ar fi trebuit să vă ocupaţi de toate, spuse Sarah, care se afla în uşa bucătăriei. M-aş fi descurcat şi singură.

—Aduceţi-mi şi mie o ceaşcă, dacă tot sunteţi acolo.

Strângând din dinţi, Sarah turnă încă o ceaşcă de cafea, înainte de a intra în cabină. Cu câte o ceaşcă în fiecare mână se opri în faţa lui.

—Fir-ar să fie, Byron, dacă aţi deschide în sfârşit gura. M-am făcut de râs îngrozitor noaptea trecută.

Ei îi luă ceaşca din mână şi sorbi din cafea.

—Dacă ştiţi asta, ce mai vreţi să auziţi de la mine?

De supărare se făcu roşie la faţă.

—Am uitat cât de infailibil sunteţi.

Privirile lor se înfruntară.

—Luaţi loc, Sarah.

Fiindcă rămase în picioare, el îi luă şi cealaltă ceaşcă din mână şi o trase pe scaunul de lângă

el. Capul ei se cutremură la mişcarea asta.

—Nu sunteţi ultimul om care a avut un amant infidel și nici nu sunteţi ultimul om care bea până cade sub masă. Deci uitaţi totul!

—Chiar credeţi că-i aşa de simplu?

—Nu este?

—Nu, nu.

Ea de fapt n-ar fi vrut să discute cu el despre asta, dar cuvinteie i se revărsau pe buze.

—Nu-mi place deloc că m-am făcut de râs în faţa dumneavoastră. Şi nu-mi convine deloc că ştiţi ce s-a întâmplat între mine şi Januel. Sunteţi ultimul om căruia i-aş fi dezvăluit asta.

—Într-adevăr, o asigură el. Dar accentul cade, după părerea mea, pe faptul că nu vă place că s-a profitat de dumneavoastră.

—El nu a..., începu ea furioasă, dar se întrerupse.

Ba da, chiar asta făcuse. Byron pusese punctul pe i. Acum ea se lupta atât împotriva durerii, cât şi a mâniei.

—Dumnezeule, ce om insensibil sunteţi, Byron – dar aveţi dreptate. I-am văzut chipul, am văzut un bărbat frumos... şi nu am vrut să mă uit mai atentă. Îmi trimitea flori, era romantic. Îmi spunea lucrurile pe care vroiam să le aud.

Pentru că Byron tăcea, ea se luă cu mâinile de cap.

—Am savurat asta – lumina lumânărilor,

linguşelile. Am căzut în capcană şi el ştiuse asta dinainte. S-a folosit de mine. Şi găsesc că este monstruos că nu mi-am dat seama ce se ascundea în spatele acelei faţade atractive.

—V-aţi fi dat până la urmă seama, spuse Byron. Când v-aţi fi săturat de flori.

—Poate. Dar asta nu mai pot s-o aflu.

—Dar de ce mai trebuia să aflaţi? replică el şi mai sorbi din cafea. S-a terminat.

Sarah suspină şi se lăsă pe spate.

—Îmi plăcea de el, Byron, spuse ea contrariată Chiar ţineam la el. Asta e diferenţa.

—De ce?

—Sentimentele nu se pot justifica, Byron.

Ea oftă.

—Pentru că nu sunt deloc raţionale.

Tăcu o clipă, apoi îl privi.

—Să mă exprim altfel. Cum v-aţi simţi dumneavoastră dacă o persoană în care aveţi încredere s-ar folosi de dumneavoastră?

Byron se gândi la Max. Se foloseau reciproc unul de celălalt.

—Prima regulă este să nu ai încredere în nimeni.

—Cine poate trăi astfel? întrebă Sarah. Eu nu. Eu mă las mai bine rănită, decât să fiu singură.

—Fiecare este liber să aleagă, răspunse el simplu, dar cuvintele ei îi răsunară în minte. Singur. La ea acest cuvânt părea un loc gol şi

rece. Iar el îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în acel loc.

—Suntem liberi să alegem.

Brusc, Sarah se simţi obosită şi închise ochii.

—Atunci trebuie să supravieţuim cu asta. Mă hotărâsem să devin iubita lui Januel şi dacă stau bine şi mă gândesc nici nu ar fi fost cazul. M-a rănit. Dar îmi trece mie.

Vocea ei deveni mai slabă, pe măsură ce aluneca în somn.

—Doamne, sper cât de curând.

Ea mai deschise odată ochii şi văzu privirea lui Byron aplecată spre ea. Sarah zâmbi şi închise din nou ochii.

—Ştiţi, Byron, încă tot nu mi-aţi povestit nimic despre dumneavoastră.

—Este adevărat, recunoscu el şi împinse cafeaua mai încolo. Nu-i mai trebuia, nu dorea decât să stea lângă Sarah şi să-i vegheze somnul.

CAPITOLUL 21

Sarah ajunse acasă cu două valize, un sac de haine şi într-o dispoziţie proastă. De 24 de ore nu mai consumase decât şampanie şi cafea şi se simţea destul de distrusă. Propunerea lui Byron de a o conduce acasă şi apoi de a mânca în oraş o refuzase, deoarece dorea să creeze o oarecare

distanţă între ei.

Îl învinuia mai mult pe el că fusese din întâmplare prin preajmă şi ascultase tot ce-i spusese ea. Dar ştia că e pe nedrept, îi era chiar recunoscătoare pe de o parte că o ascultase numai şi nu îi dăduse cine ştie ce sfaturi. Acum dorea doar să se îndepărteze de el, pentru a putea judeca la rece incidentul cu Januel.

Cheia de la locuinţa ei se afla în poşeta ei numai mulţumită lui Byron, care îi amintise să o păstreze acolo.

Îşi aminti încruntându-se de supunerea ei de dimineaţă şi introduse cheia în yală.

Nu te mai gândi la asta, îşi porunci ea, când apăsă pe clanţă. Gândeşte-te numai că eşti acasă şi cât de frumos e că eşti acasă în sfârşit.

Luptându-se cu bagajele, împinse uşa şi intră în casă. Aprinse lumina cu cotul. Toate lucrurile ei obişnuită îi săriră în ochi, de parcă abia ieri le-ar fi văzut: canapeaua veche în stil victorian, pe care o renovase într-un atelier din East Side, covorul de rogojină, tabloul reprezentând malul oceanului, pe care-l cumpărase într-o excursie de week-end la New Orleans, broasca de lut pe care i-o făcuse o prietenă de la colegiu, de Crăciun, cu mulţi ani în urmă.

—Doamne, murmură Sarah lăsând valizele din mână. E minunat să fii din nou acasă.

Părea că era o mare parte din ea aici şi ea se

întrebă ce parte din Sarah Lancaster plecase la Paris şi care rămăsese aici.

Stătea în uşă şi îşi privi întâi camera, apoi îşi scoase poşeta. Dorea să atingă totul, pentru a se asigura că aparţine acestui loc. Dar apoi se întoarse şi privi spre uşa din celălalt capăt al coridorului. Întâi vroia să o viziteze pe Dallas. Uită răceala din ultima ei scrisoare. Acum Sarah avea nevoie de ea, vroia să se convingă că prietenia lor rămăsese neschimbată, ca şi camera ei. Vroia să râdă, să-şi îmbrăţişeze prietena, să inspire parfumul "White Shoulders" , în care plutea Dallas. Vroia să audă ceva nostim şi să simtă că este iubită. Lăsă uşa camerei deschisă, traversă coridorul şi ciocăni.

Când Evan deschise uşa, o privi uluit pe Sarah. Nu scoase nici un cuvânt.

—Bună, Evan.

Sarah zâmbi şi încercă să se bucure de înlâlnirea cu el.

—O, Sarah.

După ce-şi reveni din surpriză, o pofti înăuntru cu un pahar de gin tonic în mână.

—Nici n-am aflat că vii acasă.

—Am hotărât în ultimul moment. Tocmai am ajuns, spuse ea privind în direcţia dormitorului, şi vroiam s-o salut pe Dallas

Evan era la al treilea pahar de gin. Ultimii doi nasturi ai bluzei lui Sarah erau descheiaţi. El

numără încă patru până să dispară în blugi.

—S-a dus să cumpere repede câte ceva.

El se strădui s-o privească în faţă, când ea se uită la el.

— A, atunci revin mai târziu. Oricum ar trebui să despachetez întâi.

—Sigur se întoarce imediat.

Evan o apucă de mână înainte ca ea să se poată întoarce.

—Fă-te comodă, o invită el. Povesteşte-mi de Paris. Eu încă nu am ajuns până acolo. Cum a decurs proiectul? Se zvoneşte că te-ai afirmat acolo.

El zâmbi convingător, când îi observă ezitarea.

—Ţine-mi companie. Îţi prepar o băutură.

—Nu, mulţumesc, nu doresc.

Ea scutură capul şi încercă să nu se gândească la şampanie.

—Îmi este cam rău încă de la zbor.

Observă că paharul din mâna lui era aproape gol.

—Dar, te rog, mai toarnă-ţi.

În timp ce Evan îşi umplu paharul, Sarah se plimbă prin cameră, bucuroasă să descopere obiectele personale ale lui Dallas, împrăştiate pretutindeni: o pereche de cercei bătute cu pietre de jad, aşezate pe masă, o sticluţă de ojă roz, o revistă de scandal. În loc de oboseală, resimţită în taxiul cu care venise, acum simţea

nerăbdare şi nelinişte. Dorea să o revadă pe Dallas, vroia să simtă cu adevărat că s-a întors acasă.

—Sarah?

Căzută pe gânduri cum era, tresări când Evan o strigă pe nume. El ridică un pahar.

—Chiar nu vrei nimic?

—Of.

Scuturăă din cap şi începu din nou să traverseze camera.

—Nu, mulţumesc, sigur nu vreau.

Fiindcă-i simţea privirea în spate, se întoarse.

—Şi pe aici ce mai e, Evan? Am mai vorbit de câteva ori la telefon cu Max şi de două sau trei ori cu Mugs, dar numai despre afaceri.

—Nu cred că s-au schimbat multe pentru tine, spuse Evan.

Îşi bău ginul fără să o piardă din ochi. Când ea îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, se întinse bluza peste pieptul ei. Lui i se făcu şi mai cald.

O enerva că o privea atât de insistent, dar Sarah se străduia să rămână prietenoasă.

—Tu şi cu Dallas, v-aţi întâlnit des, presupun.

—Dallas este o femeie minunată, remarcă Evan, dar nu menţiona că relaţia lor ajunsese să se clatine în ultimele două săptămâni.

—Nici nu ţi-am mulţumit încă pentru că ne-ai făcut cunoştinţă.

O uşoară tendinţă de sarcasm se simţi în vocea lui când spuse asta.

—Ei, nu-i nici o problemă.

Ea se uită la Evan cum îşi golea paharul.

—Mă duc să despachetez acum, Evan. Tu să-i comunici lui Dallas că m-am întors, da?

Încă la mijlocul propoziţiei Sarah se întoarse spre uşă.

—Dar de ce te grăbeşti aşa? O apucă de braţ înainte ca ea să poată traversa camera.

Sarah îi aruncă o privire peste umăr şi încercă să-şi păstreze tonul calm.

—Sunt extenuată, Evan. Sunt după o călătorie foarte lungă.

El aşează jos paharul gol, o întoarse spre el aşa încât ea fu nevoită să-l privească în faţă. Sarah se încordă.

—Evan, eu...

—Încă nu mi-ai povestit nimic de Paris, Sarah.

El ridica mâna şi i-o trecu prin păr, fără să-şi mute privirea de pe gura ei.

—Avem multe de recuperat.

—Altădată.

Ea vorbi cu voce calmă şi încercă să se elibereze din strânsoare

—Sunt obosită, Evan. Şi tu ai băut prea mult.

—Încă nu mi-ai pomenit nimic de amantul tău francez.

—Nici nu am de gând

—Sarah – mi-am jurat să te am, când te vei întoarce.

El o apucă strâns de cap şi o trase spre el.

—Te doresc deja de un an

Vocea lui era răguşită de enervare și de dezamăgire.

—Un an întreg blestemat. Încă niciodată nu mi-am dorit o femeie atât de mult.

Sarah îşi apăsă mâinile pe pieptul lui, încercând să scape

—Evan, nu este momentul acum. În nici un caz.

Cuvintele ei rostite apăsat îl aţâţară mal tare. Încercă să o sărute şi când ea îşi întoarse capul, ei începu să o sărute pe gât în acelaşi timp descheindu-şi şliţui de la pantaloni.

—Termină, Evan! Potoleşte-te!

Devenise periculos din cauza beţiei. Ea reuşi în cele din urmă să se elibereze, dar înainte să poată ajunge la uşă, el o apucase iarăşi şi o trase la pământ. Se afla neputincioasă sub el şi nu mai putea decât să se foiască de colo-colo.

—Dă-mi drumul! Dă-mi drumul, Evan!

Ea îşi înfipse unghiile în spatele lui şi îl zgârie cu toată puterea,

Evan ridică privirea cu un strigăt de durere, o privi cu ochii înfierbântaţi şi mânioşi, îi rupse bluza cu o mişcare rapidă.

Deodată i se schimbă expresia feţei când auzi un foşnet.

—Cerule.

Îngrozit, căută cuvinte de scuză.

—Sarah, eu...

Capul lui se înălţă când uşa locuinţei se deschise.

Dallas înţelese în câteva secunde întreaga situaţie – ochii căscaţi de spaimă şi lacrimi ai lui Sarah, bluza sfâşiată, privirea uimită şi vinovată a lui Evan.

—Ce frumos.

Cu braţele pline de alimente închise uşa cu spatele.

—Bine ai venit acasă, Sarah.

—Dallas.

Evans căuta cuvinte, dar era beat şi complet zăpăcit.

—Nu ai pierdut nici un minut, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce ascuţită privindu-l întâi pe Evan, apoi pe Sarah.

Sarah era palidă. Respira sacadat şi repede.

—Deci ai avut dreptate, tot timpul, spuse Dallas. Cred că te simţi foarte bine că ţi-a reuşit vicleşugul. Sau poate chiar aici ai fi vrut?

Sarah închise ochii, nu mai suporta.

—Ah, Dallas, nu.

—Ah, Dallas, nu? repetă Dallas şi aruncă sacoşele pline în mijlocul camerei. Ele plesniră şi conţinutul lor se împrăştie pe podea.

—Ah, Dallas, nu? Ce dracu vrei să spun? Ai

avut dreptate, Sarah, ai avut atâta dreptate a naibii, încât este strigător la cer.

Ochii lui Sarah scânteiau de furie.

—Te rog, nu...

—Ascultă, Dallas, încercă Evan.

—Ţine-ţi gura! îl săgeta ea. Şi ridică-te, nenorocitule. Nu te poţi dezlipi de ea, nici măcar când mă uit la tine?

Evan se scula în picioare, clătinându-se.

—Dallas, iartă-mă... băusem prea mult...

—Imbecil scârbos! Crezi cumva că nu ştiu de câte ori ţi-ai închipuit că eşti cu ea şi nu cu mine?

Vocea ei era sugrumată de durere.

—Ieşi afară!

Ea îl lovi cu atâta putere, încât el se împiedică şi se dezmetici puţin.

—În ordine.

El vorbi liniştit, dar mâna îi tremura când şi-o trecu prin păr.

—Mai bine te-ai ocupa puţin de Sarah. Cred că... am rănit-o.

—Nu. Vocea lui Sarah era categorică, în timp ce se ridica anevoie de pe jos.

—Lasă-mă.

Ea se clătină şi Evan încercă să o prindă de braţ.

—Sarah...

—Nu mă atinge! ţipă ea.

Se ţinea strâns de bluză şi îl dădu la o parte. Fără să privească înapoi, se îndreptă spre uşă şi apăsă pe clanţă până deschise uşa. Dallas se uită după ea până se închise uşa. Se întoarse ţeapănă spre Evan.

—Şterge-o!

—Mă duc, spuse el dând din cap.

Se duse spre uşă, dar acolo se opri puţin.

—Îţi voi spune acum ceva ce poate nu crezi.

Se întoarse şi o privi lung; statura ei înaltă, talia subţire, părul creţ şi ochii cenuşii adânci.

—Nu m-am gândit niciodată la nici o altă femeie când am făcut dragoste cu tine. Nici la Sarah, nici la alta.

Acestea fiind spuse, ieşi şi o lăsă singură.

CAPITOLUL 22

Cassidy stătea îngândurat în faţa unor teancuri de contracte de pe biroul său. Îi trecea prin cap – ca de obicei, când se confrunta cu atâtea hârtii – că nu ar fi trebuit să se lase convins de Haladay să preia acest post de conducere.

Capacitate de conducător, medita el. Un cuvânt înzorzonat care nu înseamnă altceva decât birocrat. Nişte gunoieri, se gândi el cu satisfacţie. Max, mizerabilule. Se cufundase într-o ofertă de zece pagini şi când sună interfonul

răspunse cu o voce morocănoasă.

—Miss Lancaster ar dori să discute cu dumneavoastră, anunţă doamna Fitzwalter cu tonul ei obişnuit.

—Ce naiba caută aici? întrebă el. Nu o lăsaţi să aştepte! Trimiteţi-o înăuntru.

—Desigur, domnule Cassidy.

Cassidy îşi luă o ţigară aprinsă între dinţi şi se uită peste documente.

Sarah intră şi îl îmbrăţişa vijelioasă. El se înroşi, bucurându-se în acelaşi timp şi o îmbrăţişa la rândul lui, bătând-o cu mâna lui mare pe umăr.

—Bine-ai venit acasă, Sarah! Şi acum daţi-mi voie să vă privesc puţin.

O împinse puţin mai încolo şi îi zâmbi. Apoi ridică din sprâncenele roşii şi stufoase.

—Domnişoară, sunteţi extenuată. De ce aţi venit aici?

—Să caut de lucru.

—Mergeţi acasă şi culcaţi-vă.

—Am încercat deja.

Sarah zâmbi.

—Am nevoie de lucru.

Făcu un pas înapoi şi ridică mâinile rugător.

—Daţi-mi ceva de lucru, orice.

—Dar de un an de când lucraţi aici, nu v-aţi luat concediu, zise el îngrijorat.

—La anul. Acum nu e momentul potrivit. Din

partea mea şi o colivie de lemn, orice, continuă ea. Îmi este indiferent ce.

El îşi încrucişa braţele pe piept şi încercă să pară cât mai încăpăţânat.

—N-am primit nici un raport despre problemele de la proiectul Delacroix.

Sarah oftă şi se îndreptă spre planşeta lui.

—La centrul cultural merge totul cum nu se poate mai bine. Ceea ce-mi creează probleme este viaţa mea particulară.

—În privinţa asta, am impresia că s-au întâmplat multe.

El îi cercetă faţa, mijindu-şi ochii.

—Evan a cerut mutarea sa în biroul din Houston.

Sarah se întoarse spre el şi ştiind că avea să urmeze o întrebare, schimbă brusc subiectul.

—Trebuie neapărat să lucrez, Cassidy.

El îşi încreţi fruntea.

—Vreţi de lucru? dădu el din cap.

Apoi se îndreptă spre masa de scris şi începu să scotocească printre documente. Găsi un dosar şi îl ridică în sus.

—Vi-l încredinţez dumneavoastră. Aici este descrierea detaliată a unui proiect de bibliotecă în rezervaţia Navajo din Nord.

El nu mai menţiona că se gândise serios să preia chiar el acest proiect. Ar fi fost o provocare pentru el.

—Superb.

Cassidy o observă cum deschise dosarul.

—Byron va fi inginerul proiectului.

El remarcă crisparea ei speriată, dar o interpretă greşit:

—Mereu îşi murdăreşte mâinile cu treburi din astea; dar acest proiect l-a tentat de la început.

—Înţeleg.

Sarah îşi aminti de promisiunea ei să-l ocolească pe Byron Lloyd în următoarele şase, şapte luni. Suspină. Nu poţi avea chiar totul, se gândi ea.

—Voi începe imediat, îl anunţă ea pe Cassidy şi se îndreptă spre uşă.

În ziua următoare, Sarah avea deja o mulţime de planuri temeinice în cap şi după o scurtă discuţie cu Cassidy abia mai avea răbdare să aştepte, să aşeze primele desene pe hârtie.

Mugs ridică privirea de pe maşina de scris când uşa dublă de sticlă se deschise şi Sarah intră.

—Bună ziua, miss Lancaster. Prânzul dumneavoastră este aici, arătând spre un pachet de hârtie alb de pe masa ei de scris, şi…

—Ascultă, Mugs, o întrerupse Sarah. În următoarele câteva ore să-mi reţii toate legăturile telefonice, în afară de cazul în care este ameninţată siguranţa naţională.

Ea împinse uşa de la birou. Înăuntru se afla Maxwell Haladay şi îi privea dispreţuitor copia de pe perete a unei picturi de Dali.

—Ce fel de mâzgăleală mai este şi asta?

—Este suprarealistă, răspunse ea şi închise uşa.

Râdea.

—Doriţi şi dumneavoastră să mâncaţi ceva?

Max aruncă o privire pachetului de mâncare.

—Dar ce aveţi?

—Caviarul mi s-a terminat, se scuză ea. Apoi îi făcu semn să se aşeze.

—Dar ce ziceţi de nişte chifle graham cu ton?

Auzi un mormăit de refuz, în timp ce-şi ocoli biroul.

—Şi mai am şi Cola dietetică şi o bucată de tartă cu stafide, îi oferi ea cercetând conţinutul pachetului.

Mormăitul se transformă din refuz în dezgust.

—Fără castraveciori muraţi?

—Din păcate, fără.

La prima vedere, Haladay părea destul de sănătos. Era bronzat, părul des şi alb complet, ochii iscoditori de sub sprâncenele negre şi stufoase. Dar Sarah îl privi mai îndeaproape. Observă o cută în jurul gâtului, care nu fusese înainte şi riduri adânci. Chipul lui părea slăbit, nu plin şi neted ca mai demult. Îl afectase şi pe el trecerea timpului, se gândi Sarah cu un

sentiment de compătimire.

—Ei bine, puteţi mânca împreună cu mine sau mă puteţi privi cum mănânc, spuse ea, aşezându-şi mâncarea pe masă. Sunt aproape moartă de foame.

Sarah muşcă dintr-una din chifle, iar pe cealaltă i-o întinse lui Haladay. Acesta refuză cu mâna.

—Eu mi-am mâncat porţia de ton acum 50 de ani.

El se lăsă pe spate şi o privi. Şi el observă o schimbare; ea avea o tristeţe calmă în privire.

—Byron m-a sunat să-mi spună de Lafitte. A fost un om de treabă.

Sarah încuviinţă din cap.

—Când lucrezi pe un şantier, mai vezi şi accidente. Mulţi oameni capabili îşi pierd viaţa între construcţii, Sarah, nimic nu se poate schimba pe lumea asta. Ascultaţi asta de la un om care a lucrat o jumătate de secol în acest domeniu. Dumnezeule!

Parcă realizând abia acum acest fapt, clătină îngândurat din cap.

—Este deja prea mult.

—Nu pentru dumneavoastră, spuse Sarah zâmbind.

El rânji şi i se ridică mustaţa.

—Dumneavoastră şi Byron gândiţi la fel.

Pe faţa ei apăru o surpriză atât de evidentă, ca

şi cum ar fi auzit ceva foarte straniu.

—Într-adevăr? se încruntă ea.

—Rapoartele de la proiectul Delacroix sunt până în prezent toate pozitive, începu el, văzând-o încruntată.

—Aţi reuşit să-l impresionaţi pe Byron – ceea ce nu este foarte uşor. Şi Bounnet are numai veşti bune.

Sarah muşcă din chiflă, dar lui Haladay nu-i scăpă schimbarea de pe faţa ei.

—Ceseare n-are decât cuvinte de laudă despre dumneavoastră.

—Îmi măriţi salariul? întrebă Sarah cu gura plină.

—5000 pe an.

Ridică brusc sprâncenele de uimire. Îl privi în tăcere în timp ce mesteca şi înghiţea.

—Nu vă plac mărunţişurile, nu-i aşa?

Ei îi plăcu râsul lui inimos.

—Dacă vă creez condiţii plăcute, atunci nu vă veţi mai înfierbânta să faceţi ceva de una singură. Zâmbetul lui se şterse.

—Oamenii tineri sunt neoşteniţi. Se grăbesc să realizeze ceva de capul lor. Ei nu se gândesc la sfârşit. Nici măcar la ziua de mâine. Dumneavoastră, ca arhitectă, trebuie să vă gândiţi la ziua de mâine.

O privi deodată drept în ochi.

—Asta avem noi în comun.

O clipă ochii lui se odihniră pe chipul ei. Ceva o zăpăci din cauza asta.

Schiţele pentru bibliotecă o reţinură pe Sarah la birou până după ora 17. Avea multe idei în minte şi vroia neapărat să le pună pe hârtie.

Săptămâna viitoare, se gândi ea, voi pleca acolo şi voi privi terenul. Dar ideile mele vor fi de folos. Îşi muşcă buza de jos cu dinţii şi se concentra la linia acoperişului. Aşa va fi bine.

—Sarah.

Sarah inspiră adânc, lăsă creionul jos şi se învârti cu scaun cu tot. Dallas stătea în mijlocul camerei, cu mâinile ei mari şi subţiri îndesate în buzunarele pantalonilor ei de pânză. Văzu expresia surprinsă a Sarei, dar nu observă nici distanţa, nici răceala la care se aşteptase de fapt. Respirând adânc se apropie.

—Scuză-mă, dar am ciocănit.

Dallas scutură din cap pentru că îşi dădu seama că nu ştia ce să-i spună mai departe.

—Îmi pare rău.

—Este în ordine, spuse Sarah, care ghicise adevăratul motiv al scuzelor.

—Nu, nu.

Dallas se mai apropie încă un pas de Sarah, apoi se întoarse. Se mişca brusc şi nesigur. În fine, îşi scoase mâinile din buzunare şi le încrucişa pe piept.

—Nu, nu este în ordine. Mi-au trebuit câteva zile ca să am curajul să apar în faţa ta. Sarah, nu ştiu cum am putut să am gânduri din acelea.

Se întoarse iar spre Sarah; ochii ei erau lărgiţi şi străluceau întunecoşi. Acum îi dădură lacrimile.

— Nu ştiu de ce m-am purtat aşa.

—Dallas...

—Nu, scutură ea din cap.

—Doamne, Sarah, ştiam că te speriaseşi de moarte, ştiam că mizerabilul te lovise, şi totuşi eu nu... ei, la naiba!

Nerăbdătoare îşi şterse lacrimile.

—Aş fi vrut să vă pălmuiesc pe amândoi. N-am putut să mă abţin, nici măcar când mi-am dat seama ce-ţi puteam face cu asta. Of, Doamne.

Se întoarse din nou.

—Încă tot nu-mi vine să cred. Era mai rău, mult mai rău decât ceea ce-ţi făcuse Evan, pentru că, la urma urmei, sunt prietena ta. Şi ar fi fost normal ca tu să poţi avea încredere în mine.

Se aşeză pe masa lui Sarah, dar se sculă imediat pentru că nu putea sta liniştită.

—Nu prea spun ce aş vrea de fapt.

O imploră pe Sarah din ochi după ajutor.

—Sarah, spuse ea oftând, pentru că iar îi porniseră lacrimile.

—Dallas, te rog.

Sarah se dădu jos de pe scaunul ei şi se duse

spre ea.

—Nu mai trebuie să spui nimic.

—Nu, nu.

Dallas ridică mâna ca s-o întrerupă. Apoi îşi acoperi faţa cu mâinile.

—Aşteaptă puţin.

Nu vroia să obţină iertare provocând milă, de aceea îşi reţinu lacrimile şi inspiră adânc.

—Ascultă-mă... spuse ea şi lăsă mâinile jos privind-o pe Sarah în ochi. Ai avut tot timpul dreptate şi eu ştiam deja de luni de zile. Dar nu am putut să mă opresc. Eram îndrăgostită de el şi nu mai vedeam realitatea. Astfel am putut să mă conving că el putea să ţină la mine şi dacă tu nu erai aici.

Îşi trecu mâinile prin păr.

— Nu mi-a fost uşor să admit că avuseseşi dreptate în toate şi că Evan te dorea de o sută de ori mai tare decât pe mine. Cuvintele pe care ţi le-am aruncat în faţă, la mine, erau oribile. Singura scuză este că eram atât de rănită. Ea înghiţi în sec. Îmi pare atât de rău, Sarah.

Sarah tăcu o clipă.

—Vrei să bei ceva?

—Da.

Dallas suspină uşurată la acest cuvânt.

—Cu plăcere.

Sarah căută într-un dulăpior lăcuit, îşi luă timp şi îi acordă lui Dallas puţină distanţă, de care

avea nevoie. Apoi turnă vermut în două pahare, timp în care Dallas îşi suflă nasul.

—Ştii ce părere am despre bărbaţi? întrebă Sarah şi traversă camera pentru a-i da paharul.

—Ah.

Dallas luă o înghiţitură aşa mare de vermut încât se scutură.

—Nu sunt buni de nimic, zise Sarah prietenoasă, înainte să bea şi ea. De absolut nimic nu sunt buni.

—Da, i se alătură şi Dallas zâmbind în sfârşit. Asta se poate spune despre ei.

—Bineînţeles că această părere se poate schimba oricând.

Sarah răspunse cu zâmbetul ei propriu, care se revărsa pe tot chipul ei. Ochii lui Dallas se umplură de lacrimi. Ea puse paharul jos şi îi sări de gât lui Sarah.

—Of, Doamne, cât mă burur că eşti iarăşi aici. Mă bucur atât de mult.

—Te-ai îndepărtat de mine, spuse Sarah.

—Bine-ai venit acasă, murmură Dallas, apoi se îndepărtă un pas, căutându-şi batista.

—Mulţumesc.

Dallas inspiră.

—M-am purtat aiurea

—Asta-i interesant, pentru că şi eu m-am purtat la fel la Paris. Şi anume în privinţa bărbaţilor, recunoscu Sarah şi ridică paharul. Nenorociţii

ăştia.

Dallas îşi luă paharul.

—Să ne îmbătăm?

—O, nu.

Sarah scutură din cap vehement.

—Am făcut-o deja la Paris, îşi privi paharul şi ridică din umeri.

—Nu m-a prea ajutat.

Despre Januel nu vroia încă să vorbească.

—Ştii ce-ţi trebuie ţie? întrebă ea deodată şi o privi pe Dallas. Îţi trebuie o întâlnire.

Dallas râse fornăit.

—Bărbaţii ăştia, ai naibii, spuse ea voioasă, apoi scutură din cap. Îţi promit marea cu sarea. Apoi îţi spun că nu asta au vrut să spună. De acum încolo făgăduiesc abstinenţă totală.

—Câte alternative îţi rămân? îi aminti Sarah, lăsând paharul jos şi punând mâinile pe umerii lui Dallas.

—Ornitologia o să te cam plictisească, iar pentru fotbal eşti prea subţire. Rămâi la ce ştii tu mai bine. Uită-l pe Evan.

Când Dallas încercă să o contrazică, Sarah încruntă din sprâncene.

—Uită-l de tot, adăugă ea.

—Poate că ai dreptate.

O privi îngândurată pe Sarah.

—Dar ce a fost la Paris, Sarah?

—Nu acum.

O strânse pe Dallas în braţe, apoi îi dădu drumul.

—Şi eu trebuie să diger încă nişte treburi.

Zâmbind arătă spre planşetă.

—Eu altfel încerc să fac asta. Ascultă. De ce nu mergem în weekend-ul viitor la Las Vegas. Doar mi-ai povestit cât de distractiv e acolo. Aş vrea şi eu să vin.

— Vom câştiga grămezi de bani, iar eu te voi putea privi cum îi agăți pe bărbaţi.

—De acord.

Dallas se ridică râzând.

—Îl cunosc pe tipul care dă cărţile la Black Jack... şi-a tatuat un as de pică pe buca stângă.

Zâmbi peste toate faţa.

—Normal că nu se vede când este în smoking.

Ea îşi trecu limba peste buze când îşi aminti.

—Ştii ce fac? întrebă ea.

Când se întoarse, Sarah îi zâmbea.

—Îl sun pe Dennsi şi îl întreb dacă nu vrea să ieşim să mâncăm în oraş. La restaurantul chinezesc. Trebuie să-l împac şi pe el cumva.

—Păstrează-mi şi mie câteva costițe şi un rulou de primăvară. Le voi mânca la micul dejun.

—Exact. Să-ţi mai aduc ceva? Poate puţin porc dulce-acru.

—Dar fără orez.

În drum spre uşă, Dallas se întoarse.

—Ţin foarte mult la tine, Sarah, crede-mă.

CAPITOLUL 23

Puţin după ora şapte, Sarah se hotărî să se ridice de la planşetă. Schiţele de până acum îl plăceau. Se întinse şi mai răsfoi o dată teancul de foi.

Frumos, se gândi ea mulţumită. Byron nu va avea ce comenta. Se va putea uita peste ele luni. Apoi voi pleca la terenul din Nord. N-o să dureze mai mult de o jumătate de zi. Mai desfăşură o dată desenele şi dădu din cap bucuroasă. Chiar că sunt bune. Se uită la ceas şi ridică receptorul telefonului. De ce să aştept până luni? se întrebă ea. Probabil mai este încă în birou. Mugs spune că de obicei lucrează până târziu.

—Byron Lloyd.

—Sarah Lancaster, spuse ea protocolar.

El luă o poziţie dreaptă pe scaun.

—Am terminat primele schiţe pentru bibliotecă şi m-am gândit că aţi dori să vă uitaţi peste ele în acest sfârşit de săptămână.

—A mers cam repede! spuse Byron. Aduceţi-le sus. Mi-ar plăcea să mă uit peste ele. Vă trimit liftul.

—Nu vă deranjaţi. Îl pot lua pe cel de serviciu.

—Nu mai sunt în birou. Telefonul meu este conectat după orele de lucru direct la locuinţa

mea. Nu puteţi ajunge cu ascensorul de serviciu până la ultimul etaj.

La dracu cu ideile mele spontane, se gândi ea iritată.

—Dar n-am avut de gând să vă deranjez acasă, Byron. Mai poate aştepta foarte bine până luni. Eu...

—Aduceţi-le sus, îi tăie el vorba şi închise telefonul.

Sarah trânti receptorul în furcă. Aşeza desenele în mapă şi îşi aminti că nu era decât vina ei. N-ar fi trebuit să aştepte decât până luni.

—Aduceţi-le sus, repetă ea în gând şi se mâhni. Nici un "vă rog", nici un "mulţumesc" din partea lui Byron Lloyd. Şi nici măcar un "nu vă deranjează dacă...". De ce să mai încarci o discuţie cu formule de politeţe? Uită, se sfătui ea. Îi dau schiţele şi mă retrag imediat. Apoi nu mai trebuie să mă gândesc la el până luni.

Când ajunse la ultimul etaj, Sarah păşi în hol. Curiozitatea ei profesională o birui. Trebui să-şi recunoască sieşi că se întrebase de mai multe ori cum trăia Byron. Îi plăcu spaţiul larg între intrare şi încăperile diferite. Datorită absenţei uşilor, totul părea foarte generos. Fără bariere, se gândi ea. Deasupra era un acoperiş de sticlă.

Byron o văzu intrând şi o întâmpină tăcut, într-un costum de casă comod. Ea îşi dori, în secret, ca el să fi fost îmbrăcat tot cu sacou şi cravată.

Ar fi arătat mai mult ca un om de afaceri de toate zilele.

—Mapa.

Ea i-o întinse.

—Sunt înăuntru toate desenele.

Byron i le luă şi se îndreptă spre canapea. Deschise mapa, fără ca măcar s-o învrednicească pe Sarah cu o privire.

—Turnaţi-vă ceva de băut.

Sarah ridică din sprâncene la această primire indiferentă.

—Nu, mulţumesc, Byron, nu mai pot rămâne.

—Atunci turnaţi-mi mie, dacă tot sunteţi aici.

Sarah deschise şi închise gura de două ori, până să se dezmeticească. După aceea se duse la barul din crom şi piele, care ocupa un perete întreg. Rafturile din faţa peretelui de oglindă erau pline de sticle. În oglindă, Sarah îl putea zări pe Byron, aşezat pe canapea. Luă o sticlă de Bourbon, descoperi un pahar şi turnă. Fără să aşeze sticla la locul ei, se îndreptă spre Byron.

—Numai pentru că m-aţi rugat aşa de frumos. Doar vă amintiţi că sunt arhitectă şi nu barmaniţă.

Ea trânti paharul pe masă şi se roti să plece. Byron o apucă de încheietura mâinii şi o trase lângă el, pe canapea.

—Sunteţi prost dispusă, Sarah?

—Aţi făcut ceva care să mă prost dispună?

Lăsând la o parte neruşinarea dumneavoastră, răspunse ea încercând să-şi potolească enervarea din voce.

El îi zâmbi ca răspuns. În ochii lui apăru o îndrăzneală, pe care ea încă nu o observase niciodată.

—Plec acum, spuse ea repede, dar când se ridică, el tot o mai ţinea strâns de mână.

—Nu, o corectă el. Nu faceţi asta.

El observă cum se schimba expresia feţei ei – cum creştea mânia în ea, cu cât se lăsa copleşită de efectul vorbelor lui.

—Mă duc acasă, Byron. Orele de birou s-au terminat.

—Tocmai din acest motiv, nu plecaţi nicăieri. De data asta nu.

El luă mâna de pe încheietura ei şi o mută pe talie, apoi o trase uşor spre el

—Asta nu are nimic de-a face cu serviciul, ci numai cu tine şi cu mine, Sarah.

—Nu aveți nici un drept...

—Desfă-ți cocul.

—Duceţi-vă dracului.

Sarah se împotrivi cu mâinile, dar el o trase şi mai aproape. Râzând, îi trecu mâna prin păr şi agrafele se desprinseră. Părul ei căzu greu. Furioasă, îşi aruncă părul pe spate.

—Nimeni nu mă poate ţine, dacă eu nu vreau.

—Ştiu.

El o înconjură şi cu celălalt braţ.

În încercarea ei disperată de a se elibera, se împiedică, dar Byron o prinse. Ea se apucă de el, răsuflând uimită şi amândoi căzură pe podea. El o luă ocrotitor în braţe, apoi se răsturnă peste ea. Răsuflând greu, Sarah îl apucă de umeri.

—Neruşinatule, izbuti ea să spună, dar sună fără forţă.

Byron îi dădu la o parte părul de pe faţă. Simţea căldura pielii ei. El observă în ochii ei cum se lupta între dorinţă şi mânie. Ea îl dorea şi el ştia asta.

Încet, privind-o în ochi, îşi aplecă gura. Buzele ei erau mătăsoase. Sarah îşi apăsă degetele şi mai tare pe umerii lui, dar el nu zăbovi decât un moment cu buzele sale peste ale ei, apoi îşi trecu limba peste conturul buzelor ei şi aşteptă. Ea tremura, el îi prinse gingaş cu dinţii buza de jos. Ochii ei se înceţoşară şi clipi din pleoape, gemând. El aşteptase destul; acum Byron o sărută pe deplin.

Ea se simţi copleşită de o dorinţă de nestăvilit, se agăţă de el, îl sărută cu patimă, îi smulse hainele, dorea să-l atingă neapărat, i se dărui complet în această dorinţă. Hainele ei se aflau deja lângă ea şi începu să-i desfacă cureaua de la pantaloni, iar el îi scoase maieul şi slipul.

—Acum, şopti ea şi înainte de a mai repeta încă odată rugămintea, el era deja în ea.

Ea atinse imediat culmea excitaţiei, care o purtă pe meandre de satisfacţie, care-i răpeau aerul şi ea se apucă strâns de el luptând după aer. Apoi se lăsă epuizată pe spate.

Byron îşi îngropase faţa în părul ei. Ea îi putea auzi respiraţia. Deşi se lăsase pe ea cu toată greutatea, ea nu se mişcă şi încercă să savureze aceste clipe.

Inima lui bătea lângă a ei, iar respiraţia lui îi mângâia gâtul. Covorul de sub ea era moale, dar trupul lui o apăsa. Pielea lui era umedă ca a ei. Sarah simţi cum scade greutatea când el ridică puţin capul ca s-o privească. Privirea era cam ceţoasă, în mod ciudat.

În timp ce o privea, Byron încercă să-şi analizeze sentimentele. Încă nu se interesase niciodată atât de mult de o femeie, nu simţise niciodată acest sentiment de contopire cu un alt om. Sarah îi atinse obrazul cu mâna.

—Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

Îl dezarmă definitiv cu şoapta ei răguşită.

La dracu cu femeia asta, îşi zise el şi o sărută plin de pasiune. Deşi părea că-i aparţine acum, el îi simţea puterea. El se înşelase, dacă crezuse că ea i se dăruise. Poate, şi acesta era un fapt surprinzător, chiar el i se dăruise ei. Sarah îi zâmbi, după sărut. Byron se dădu jos de pe ea, dar când ea începu să se ridice, îi puse mâna pe umăr.

—Nu, aş vrea să te privesc.

Părul o înconjura ca un evantai. Gura ei era moale şi puţin umflată, pielea ei era roz şi caldă de sărutările lui.

—Minunat, murmură Byron, apoi o privi în ochi şi sesiză răspunsul ei când atinse cu mâna drumul deja parcurs de privire. Pentru că găsise încuviinţare, îl făcu să se înflăcăreze din nou. Îşi rotunji mâna peste sânii el, se aplecă şi îi luă sfârcul între buze şi îi simţi înfiorarea.

—Primăvară, spuse el şi îi gustă parfumul mirosind întotdeauna a primăvară.

El simţi cum îl mângâia pe umeri şi îl săruta pe spate.

Degetele ei lungi de artistă se încurcară în părul lui. Când ridică iar capul, privirile lor se întâlniră foarte aproape, păreau că pătrund înlăuntrul lor – dar nu căutători, ci pătimaşi. El se întrebă ce vedea ea, ce ştia şi cu o mişcare instinctivă se îndepărtă de ea. Zâmbind, Sarah îl trase spre ea. Gura ei se afla pe a lui încă înainte să se poată gândi la ceva.

El o sărută încet, cu pasiune, cu o tandreţe neaşteptată. Buzele lor se întâlniră iar şi iar, limbile lor explorau gura celuilalt. El îşi ţinu mâinile liniştite şi îşi ghidă toate năzuinţele în acest sărut. Inima ei bătea rapid şi regulat sub inima lui şi astfel îşi savurară sărutul lung, lacomi.

Gura lui începu să se plimbe peste obrajii ei, peste pleoapele închise, peste păr şi urechi.

Îşi ţinu mâinile în părul ei şi o sărută de-a lungul gâtului. El simţi după pulsarea venei de la gât cât de mult o aţâţa sărutul lui. Apusul de soare îi făcu pielea aurie şi aruncă umbre lungi prin cameră. Sarah îl mângâia în sus şi în jos pe spate şi se mira de desfătarea ce o simţea când el îi săruta trupul.

El continuă explorarea corpului ei şi alunecă cu limba de la sfârcuri până la talie. Îşi trecu apoi buzele pe burta ei şi zăbovi la triunghiul ei de păr. Sarah se agăţă gemând de umerii lui, dar el se mişca cu o încetineală greu de suportat. Îi înconjură cu vârful limbii aluniţa de pe coapsă.

Ea se pierduse şi nu era conştientă decât de desfătarea crescândă şi de dorinţa năvalnică. Nimic nu o împinsese atât de departe până acum. Nimeni nu-i arătase cât de mult era de savurat.

El îi cercetă faţa, când intră în ea. Lumina difuză a înserării împrăştia umbre misterioase peste ei.

Ea avea ochii închişi, buzele ei se cutremurau la fiecare răsuflare, în timp ce el intra în ea cu mişcări lente şi lungi şi văzu pe faţa ei o expresie de extaz pătimaşă.

În curând îşi pierdură controlul asupra lor. El simțea cum se îneacă în ea, dar nu se putea

împiedica, se mişca tot mai repede şi îi astupa gemetele de plăcere cu gura lui.

Se încleştară împreună şi atinseră apogeul în acelaşi timp.

După asta erau amândoi vlăguiţi. Byron se rostogoli de pe ea, dădu să se desprindă de ea, dar Sarah făcu aceeaşi mişcare.

Caldă şi moale, se lipi de el şi îl sărută pe umăr.

El întoarse capul spre ea şi observă că ea îl privea. Ochii ei îl mişcară; sinceritatea, fericirea şi căldura ei. Mâine se va mai gândi, hotărî el. Azi se va lăsa împlinit de ea. Se scula şi o ridică şi pe Sarah. Părul ei se revărsă ca o trenă în spatele ei.

—Te duc în patul meu, spuse el şi o duse dincolo.

CAPITOLUL 24

Byron se trezi dintr-un somn adânc şi se dezmetici repede. Corpul şi mintea lui erau obişnuite de o viaţă să se trezească pe loc. De cum deschidea ochii, era vioi.

Sarah dormea ghemuită pe o parte. Capul îi odihnea pe umărul lui, avea mâna pe pieptul lui şi el îi simţea atingerea moale a sânilor. Bătăile inimii îi erau la fel de regulate şi rare ca şi

respiraţia. Sentimentele ce se năşteau în el îl nelinişteau. Nu visase niciodată că dorinţa lui pentru ea putea fi atât de încăpăţânată. Ea suspină şi suflul ei trecu peste pieptul lui ca o adiere. O dorea, vroia să-i stârnească şi ei iarăşi dorinţa, încă înainte de a se trezi de tot, dorea să îi simtă mişcările între mâini. Dar în supărarea lui, că nu-i fusese de ajuns o noapte lungă de dragoste, îşi reţinu pornirea, se desprinse de trupul Sarei și de părul ei şi se sculă. Ea se mişcă puţin, îi murmură numele, apoi se linişti. El intră în baie înjurând.

Sub duş, Byron se gândi că el se culcase cu femei mult mai aventuriere, mai ispititoare şi mai iscusite, dar până acum nici una nu i se dăruise atât de complet. Sarah emana atâta sinceritate, încât îl cucerise prin asta. Pentru a putea privi situaţia dintr-un punct de vedere corect, era necesar să păstreze o anumită distanţă faţă de Sarah. Fără un sunet, Sarah cerea angajament sentimental.

Când se întoarse în dormitor, Sarah nu se mişcase încă. Era culcată într-o parte, cu capul în apropierea adânciturii lăsate de el. Chipul ei era mulţumit în somn. Pe umărul ei gol se zăreau câteva urme violete, pe care le făcuse chiar el. Ele îi trezeau în minte fragilitatea ei, pe care ei era mereu tentat să o uite.

Se aplecă peste ea, încreţind fruntea, pentru a

trage pătura peste ea. Pleoapele ei se mişcară, se ridicară şi se închiseră de mai multe ori; după aceea ochii ei întunecaţi priviră în gol. Îl privea pe el sau prin el, fără cea mai mică schimbare pe faţă. Sarah nu se trezea brusc. După un timp, ochii ei îl zăriră, apoi privirea ei se încălzi încă înainte ca zâmbetul să-i apară pe buze.

—Bună dimineaţa.

Vocea ei suna răguşită.

—Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

—Nu-i nimic.

Ea căscă fără grijă.

—Îmi trebuie cel puţin o oră până mă trezesc.

Ea se întinse sub pătură.

—Sunt obişnuită să dorm până târziu sâmbăta. Te-ai trezit demult?

—Nu.

El îşi vârî mâinile în buzunarele halatului.

—Cât este ceasul?

Căută ceasul, încurcată.

—Şapte şi un sfert.

Ea făcu ochii mari.

—Dimineaţa?

Speriată, se uită pe geam, apoi îl privi pe Byron.

—Dumnezeule!

Îşi ţinu ambele mâini în faţa gurii şi căscă încă odată.

—Vrei cafea sau vrei să rămâi în pat toată ziua?

Sarah se sculă în capul oaselor, fără a mai face efortul să-şi tragă pătura sus. Mişcarea era pe deplin firească şi degajată. Părul i se revărsă pe umeri şi pe spate şi îi căzu peste piept.

—Încă nu ai pregătit-o, aş fi simţit mirosul.

Părul ei castaniu încadra chipul ei alb ca o cremă. Ea îşi petrecu mâinile după gâtul lui şi îl sărută. El îi răspunse sărutului şi o strânse la piept. Pofta lui încă nu era potolită. Ea simţi asta, de aceea fu surprinsă când el se retrase.

—Ai putea să-mi dai o periuţă de dinţi şi un halat? întrebă ea în treacăt şi îi zâmbi.

—Înainte, sau după cafea?

—Înainte.

El o observă că îşi roade buza de jos.

—Dar prefer să fie deodată.

Byron se duse la dulap şi scoase un halat bleumarin.

—Spre baie o iei pe aici, îi explică el când îi dădu halatul. Pe un raft, în dulăpiorul cu medicamente, găseşti o periuţă de dinţi.

El o privi cum îşi aruncă părul pe spate, înainte de a-şi încheia halatul.

—Între timp pregătesc cafeaua.

Se purta atât de amabil, de parcă ar fi băut împreună ceaiul de la ora 5 şi nu ar fi petrecut o noapte de dragoste pătimaşă.

—Mulţumesc, îngăimă ea într-un târziu.

El dădu din cap, se întoarse şi o lăsă singură.

Sarah era uimită cât de mult o rănea răceala lui. Bărbaţii, se gândi ea scuturând capul. Dacă cunoscuse bine un bărbat, acela era Benedict.

Ea intră în baie şi îşi încreţi fruntea când se privi în oglinda de deasupra chiuvetei.

Normal că era conştientă că romantismul din ea reacţionase la prezenţa lui Januel, iar idealismul îi fusese dezamăgit. Iar acum apăruse Byron. Sau, mai nimerit, se gândi ea, Byron apăruse mai demult. Nu mai putea tăgădui faptul că se gândise la el mai mult de un an. Îl dorise de un an.

Mai bine mă îndepărtez puţin; altfel mă vor domina din nou sentimentele; şi lucrul ăsta nu-l voi mai permite. El nu pare implicat sentimental. Se spălă pe dinţi, îşi strânse halatul cu cordonul şi urmă mirosul de cafea.

—Am ajuns la ţanc.

Sarah zâmbi şi rezistă tentaţiei de a-şi masa tâmplele, pentru a preîntâmpina migrena. Era un semn de stress pe care încerca să-l ignore.

În mijlocul bucătăriei se afla o masă şi Sarah se aşeză pe un taburet. Byron îi aduse o ceaşcă, dar el nu se aşeză în timp ce-şi bău cafeaua.

—Ai un apartament drăguţ, aici sus, Byron.

Sarah îşi turnă frişcă în cafea şi îşi plimbă privirea prin încăpere. Bău, ţinându-şi ceaşca în ambele mâini. Mânecile halatului îi căzeau până deasupra coatelor.

—Eşti foarte izolat, dar poţi coborî repede în birou. Normal, zise ea privindu-l din nou, această comoditate înseamnă şi că lucrezi mult şi ore îndelungate.

—Nu m-ai sunat ieri chiar tu în persoană, din biroul tău, puţin după ora şapte?

Sarah zâmbi.

—Dar eu pot să şi lenevesc.

Ea îi aruncă o privire rapidă.

—Mai ales la sfârşit de săptămână. Pentru tine. probabil, nu există aşa ceva, să nu faci nimic; tu nu poţi să te bucuri de relaxare.

Lui îi plăcu înfăţişarea ei – ţinea în mâinile ei gingaşe ceaşca de cafea şi cum i se mişca trupul subţirel pe sub halat.

Îi plăcea faţa ei nefardată, care în lumina clară a dimineţii era atât de frumoasă şi părul zbârlit din noaptea trecută. În prezenţa ei era atâta naturaleţe că aproape îl enerva. Îi întoarse spatele şi se duse spre frigider.

—Vrei să mănânci ceva?

—Ştii să găteşti? Da, normal, nu mai întreb. Râzând, Sarah îşi apăsă mâinile la tâmple. Şi, fără îndoială, foarte gustos. În comparaţie cu asta, ruladele mele de primăvară şi costiţele sunt de-a dreptul deplorabile.

—Poftim?

Byron aşează un carton cu ouă pe masă şi îşi îndreptă privirea spre ea.

—Asta era pe lista mea de bucate din dimineaţa asta. Dallas vroia să-mi aducă aseară resturile de la restaurantul chinezesc.

Byron miji ochii.

—N-ai mâncat nimic aseară?

—Hmm? dădu Sarah din cap oprind un căscat. Nu.

—Şi de ce dracu nu?

Tonul lui dur o făcu atentă. Dar îi întoarse privirea cu un mic zâmbet.

—Am avut ceva mai bun de făcut.

—Fir-ar să fie, Sarah, puteai să spui şi tu ceva.

Ea râse.

—Nu prea m-am gândit aseară la mâncare. Of, nu mă mai privi aşa bosumflat, Byron. Nu mor eu de foame aşa uşor.

Ea se dădu jos de pe taburet şi se îndreptă spre maşina de gătit, pentru a-şi mai turna cafea. El aduse între timp şunca din frigider.

—Byron, mie nu-mi plac ouăle.

Ea se uită prin bucătărie, oftând.

—Ai cumva unt de arahide?

—De când aveam 12 ani nu mai am.

—Tu n-ai avut niciodată 12 ani.

Ea îşi puse cafeaua pe masă.

—Bine, atunci mănânc nişte şuncă, ouăle poţi să le mănânci singur.

Sarah îl privi cum găteşte. Se mişca sigur şi repede. Mirosul de şuncă prăjită se amestecă cu

parfumul de cafea. El aşează o farfurie cu ouă şi şuncă pe masă, ea îşi luă o bucată de şuncă prăjită şi muşcă cu zgomot din ea.

—Mm, ai gătit foarte bine, îl lăudă ea, când mai aşează unt şi pâine prăjită pe masă. Îi admir pe toţi cei care pot aşeza pe masă un meniu complet, fără pauze.

Ea ronţăi din bucata ei de pâine prăjită.

—Tot ce gătesc eu are acelaşi gust, adăugă ea cu gura plină. Groaznic.

—De aceea eşti atât de slabă.

—Nu sunt slabă, îl contrazise ea şi îşi mai luă o felie de şuncă.

Byron ridică o sprânceană şi se apucă şi el de mâncat.

—Subţirică, continuă Sarah, gesticulând cu felia de slănină, este cu totul altceva decât slabă. Tatăl meu era slab.

Cu gândul la ei, suspină adânc.

—Dallas este slabă.

Byron o asculta, în timp ce mânca. Halatul se desfăcuse la gât şi dezvelise o parte a pieptului ei. Byron îi mai turnă cafea. Se enerva pe el însuşi, pentru că o dorea şi mai mult pe Sarah, pentru că îl excita involuntar.

—Ce se întâmplă când te culci cu un bărbat care nu ştie să gătească?!

Byron se aştepta la o reacţie de furie. Dar pe chipul ei nu văzu decât că o uimise şi o rănise.

—Mă îndoiesc că Bounnet ar fi un bucătar bun, dar la urma urmei există şi servicii de cameră.

Sarah îl privi în ochi. Durerea de cap se înteţise

—Asta nu ştiu, spuse ea liniştită. Januel a evitat întotdeauna să-şi petreacă noaptea cu mine. A invocat pretextul că o face pentru a nu-mi strica reputaţia. Ştim amândoi că am fost destul de fraieră să-i accept aceste inepţii. Şi am fost la fel de fraieră să cred că pe noi, pe tine și pe mine, ne leagă ceva.

Se ridică:

—Dacă nu ai nimic împotrivă, aş vrea să fac un duş, înainte de a pleca.

Sarah intră în sufragerie şi îşi strânse cu mişcări repezite hainele de pe jos. Când se întoarse cu hainele mototolite în mână, se ciocni de Byron. El o prinse de braţ când încercă să-l ocolească şi îi ţinu cu mâna liberă bărbia sus. El simţi cum se cutremura de sughiţurile pe care în zadar încerca să le reţină. Mustrările lui de conştiinţă îi sporeau enervarea.

—Dă-mi drumul, la naiba!

Sarah se apără de mâna lui şi se ura pentru faptul că o vedea plângând.

—Nu mă atinge!

—Ce, tot mai ţii la Bounnet? dori să ştie Byron. Mai ai încă nevoie de flori, Sarah, şi de minciuni?

Ea încetă să se mai apere.

—Ar fi putut lua lecţii de la tine, Byron, cum să jignească pe cineva.

Byron o mai eliberă din strânsoare, iar Sarah se smulse de lângă el. O privi tăcut, cum fugea din cameră.

Sarah se asigură că urmele lacrimilor ei dispăruseră, apoi intră iarăşi în dormitor. Domnea o linişte totală, aşa că în timp ce-şi îmbrăca jacheta, se gândi că Byron plecase. Va fi mai uşor aşa, găsea ea, şi îşi ridică părul ud peste guler. Of, Doamne. Închise ochii pentru o clipă. Cum am putut să permit să se întâmple asta? Râsuflând nervoasă, intră în sufragerie, pentru a-şi lua poşeta şi pantofii.

Byron stătea într-un fotoliu, gata îmbrăcat. În costumul său cenuşiu arăta complet liniştit şi relaxat. Nu semăna câtuşi de puţjn cu bărbatul care o iubise în noaptea trecută. Un moment, Sarah se opri în plin soare, apoi se întoarse şi îşi încălţă pantofii. Vroia s-o ia fără un cuvânt în direcţia coridorului, dar Byron o prinse de mână.

Sarah tresări întorcându-se.

—Te duc acasă.

—Nu.

Ea încercă să se elibereze din strânsoare cu cealaltă mână.

—Sunt cu maşina.

—Şi eu am cheile tale.

O trase în ascensor, înainte ca ea să poată

spune ceva.

—Cine-ţi dă dreptul să cotrobăi în geanta mea?

Iar încercă să se elibereze din mâna lui, dar nu reuşi nici acum.

—Dă-mi cheile, şi lasă-mă-n pace.

Îşi întoarse capul şi privi încăpăţânată înainte. Nu mă voi mai umili, făcându-i o scenă, se gândi ea. Traversară parcarea spre maşina ei. Nu se auzea decât foşnetul paşilor lor.

În drum spre apartamentul ei, Sarah tăcu tot timpul. Îi dădea oarecum satisfacţie faptul că Byron va fi nevoit să se întoarcă acasă cu taxiul. Cel puţin un mic deranj pentru el! După ce parcă maşina în faţa casei, Sarah îşi întinse mâna cu palma în sus, solicitându-i astfel cheile. Byron nu luă gestul în seamă, coborî din maşină şi o luă de braţ. Abia când ajunseră în faţa uşii ei, scoase cheile din buzunarul de la pantaloni şi descuie. Sarah întinse mâinile după chei, dar deodată se trezi în cameră împreună cu Byron. El tot mai ţinea cheile în mână.

—Nu cred că te-am invitat înăuntru, spuse ea. Nu avem ce să ne spunem pe plan personal. Iar orele de birou încep luni la ora nouă.

Byron îi dădu drumul şi începu să se plimbe prin cameră. Ceva în felul lui de a merge o alarmă pe Sarah. Apăruse din nou îndrăzneala pe chipul lui.

—Strânge-ţi câteva lucruri, îi porunci el în

treacăt, ridicând şi privind vaza ei din porţelan albastru. Ia-ţi destule lucruri pentru două săptămâni.

Mâniată din cale-afară, îi smulse vaza din mână.

—Ce ai de gând? Să mă trimiţi în Alaska, să construiesc igluuri?

Byron îi cercetă chipul înfuriat.

—Nu, îi răspunse el nemişcat. Să mă însor cu tine.

Sarah scăpă vaza din mână. Se sparse pe podea, între ei doi.

—Ai înnebunit.

El ridică sprâncenele.

—Unde este dormitorul tău?

Sarah clătină din cap.

Ochii lui Byron se subţiară. Fără un cuvânt, ieşi pe hol, apoi intră în dormitorul ei. Sarah îl urmă şi îl zări scotocind prin dulapul ei.

—Ce faci acolo? dorea ea să afle, alergă spre el şi îl trase de braţ. Ce dracului faci aici?

—Uite.

Byron scoase din dulap o rochie cu mâneci lungi de culoarea fildeşului, cu dantelă la decolteu şi la mâneci.

—Asta ar merge.

—La ce să meargă?

—Ca rochie de nuntă. Presupun că vei purta una.

—Pentru Dumnezeu, Byron, despre ce vorbeşti de fapt?

—Îmbrac-o.

El aruncă rochia pe pat. Se duse apoi iar la dulap şi mai scoase câteva haine.

—Byron... te rog.

Îi plesnea capul. Cu mâinile la tâmple, îl privi cum îi scotea hainele din dulap.

—Încetează. Termină odată!

—Dacă e nevoie te îmbrac eu, dar probabil tu o faci mai bine decât mine.

Întors încă cu spatele spre ea, îşi aşează pe braţ hainele.

—Byron, nu poţi... doar nu poţi să obligi pe cineva să se căsătorească cu tine. Este absurd.

—Ba pot.

Aruncă hainele pe un scaun.

—De ce?

Byron se apropie şi o strânse în braţe. O privi insistent.

—Te doresc şi te voi avea cu orice preţ. Nu te va mai atinge nici un alt bărbat.

Îi dădu drumul atât de brusc, încât ea îşi pierdu echilibrul.

—Schimbă-te, îi porunci el, deschizând un sertar.

—Nu.

El se roti, dar în loc să se îndepărteze, ea se îndreptă spre el.

—Eu nu primesc ordine de la tine, doar de la Haladay.

—Haide acum.

Îi aruncă lenjeria de corp pe pat.

—Ori te schimbi, ori mergi aşa cum eşti.

—Nu eşti totuşi prost, Byron, spuse ea liniştită, deşi genunchii începuseră să-i tremure. Ea îi cunoştea toanele, dar acum arăta de parcă ar fi gata să comită o crimă.

—Ştii bine că nu mă voi schimba doar fiindcă ai o toană.

—Sarah.

El o apucă de braţe, dar îşi dădu seama că în enervarea şi agitaţia sa nu va putea scoate nici un cuvânt

—Ce vrei să faci acum, să mă baţi? Este ultimul tău mijloc, atunci când nu obţii nimic prin urlete şi intimidare?

Ea îşi propti mâinile în pieptul lui şi îl împinse Acum era la fel de furioasă ca şi el. În ea se petrecea ceva ce nu era admisibil.

—Dimineaţă te-ai purtat ca un mitocan şi m-ai făcut să mă simt prost. Iar acum te aştepţi să mă îmbrac într-o rochie şi să alerg să mă mărit cu tine. Nu, Byron, nu eşti prost. Eşti pur şi simplu nebun.

—Am spus că mă însor cu tine.

Vocea lui sună rece şi impersonal, de încordare.

—De ce?

—Schimbă-te, Sarah.

El strânse pumnii, ca să nu se dea la ea.

—Te-am întrebat de motiv.

—Pentru că te doresc.

—Asta nu ajunge.

Furia ei se mai potolise. În locul ei apăru o teamă – nu teamă de el, ci de ceea ce se petrecea înlăuntrul ei.

—M-ai avut noaptea trecută, continuă ea. Azi dimineaţă nu păreai prea încântat de asta.

Byron se întoarse. El se strădui să se controleze.

—Nu mă provoca, Sarah!

—Să te provoc? îi aruncă ea în faţă.

De data asta se duse ea spre el şi îl apucă de braţ.

—Să te provoc? Mizerabilule! Stai aici şi cutezi să-mi spui asta, după ce mi-ai poruncit să mă mărit cu tine? Nici nu mă întrebi, dacă vreau să mă mărit, nu întrebi de sentimentele mele!

—Sentimentele tale nu mă interesează.

Se ţineau acuma strâns unul de celălalt, tremurând de enervare – şi de altceva.

—Ştiu ce simt eu.

—Atunci spune-mi-o! îi ceru ea şi îl trase cu ambele mâini de jachetă.

El o privi cu înverşunare.

—Spune-mi-o!

—M-am îndrăgostit de tine, la naiba.

Apoi se instală tăcerea. Se priveau reciproc, uluiţi. Sarah îi dădu drumul încet şi se retrase cu un pas. Se simţea de parcă ar fi alergat kilometri întregi, gâfâind, ameţită şi emoţionată.

—Dumnezeule, îngăimă ea. Vorbeşti serios.

—Nu-mi convine deloc.

Vocea lui era încă agitată.

—Îţi spun asta pe loc. Nu-mi convine deloc.

—Nu. Nu, de asta îmi dau seama.

Ea râse, dar destul de slab.

—Te-am dorit de la început.

—Ştiu asta.

Ameţeala ei se spulberă. Acum urmă spaima, cât timp aşteptase asta fără să-şi dea seama?

—Când am venit la Paris şi te-am revăzut, am ştiut... am ştiut că era mai mult decât o simplă dorinţă, dar nu vroiam să admit.

—Nici acum nu vrei.

—Nu, nu vreau să fiu îndrăgostit de tine.

El întinse mâna ca să-i mângâie părul, dar degetele sale se prinseră în el.

—Dar simt.

—Vrei să ştii ce simt eu?

—Nu, răspunse el repede şi din nou îi apăru mânia în ochi. Ţi-am mai spus că-mi este indiferent.

—Dar mie nu, şi eu sunt la fel de egoistă ca şi tine, Byron.

Sarah ridică mâna, când el încercă s-o întrerupă.

—Nu, acum trebuie să mă asculţi cu atenţie şi după aceea să te gândeşti la ce ţi-am spus.

Ea se îndepărtă puţin de el, înainte să continue.

—Am vrut să mă mărit cu Januel, pentru că mi-am dat deodată seama că tânjesc după un cămin şi o familie a mea. Cel puţin doream să fiu îndrăgostită de bărbatul, drept care-l luam.

—Nu vreau să mai aud nimic despre Bounnet, Sarah, spuse Byron, periculos de calm.

—Dar asta nu are nici o legătură cu Januel, Byron, îi răspunse ea, ci cu mine. Am învăţat că dragostea înseamnă mult mai mult decât romantism. Deşi îmi doresc să aud în viitor, câteodată, şi cuvinte drăgăstoase îmi doresc încă şi acum un cămin şi o familie. Acesta mi se pare al doilea motiv bine întemeiat pentru o căsătorie, după dragoste, şi..., ea se opri puţin, făcând un pas spre el.

—Mi-am jurat, după povestea cu Januel, să nu mă mărit niciodată cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

—Sarah...

Byron o prinse iar de braţe; aproape că explodă.

—Mi-ar plăcea să-ţi reformulez acum întrebarea de dinainte.

El căsca ochii la ea şi se si să-şi slăbească strânsoarea. Cine dracu se credea ea să-l facă să se simtă ca un adolescent imbecil? Existau zeci de femei, care... Byron se întrerupse singur. Ştia că nu exista nici o altă femeie. Doar Sarah exista.

—Vrei să te măriți cu mine, Sarah? o întrebă el.

Îi văzu apoi zâmbetul şi ea îl strânse în braţe.

Dallas căuta cu mâna receptorul telefonului care zbâmăia, ținându-şi ochii strâns închişi. Telefonul se izbi de pământ, dar ea reuşi să-i ridice receptorul cu o mână.

Dennis mormăia lângă ea.

—Mhm, suflă Dallas în receptor, aruncându-se înapoi între perne.

—Dallas, eu sunt, Sarah.

—Mhm.

Ea îşi dădu părul din ochi şi aţipi la loc.

— Dallas, trezeşte-te. Este important.

—Da, da.

Dallas deschise ochii ascultătoare şi privi pierdută în cameră.

—M-am trezit. Vrei să-ţi aduc micul dejun? Cât e ceasul?

—Aproape zece şi jumătate, cred.

—Ah, fir-ar să fie.

Dallas îşi dădu ochii peste cap.

—Îți voi da dejunul la prânz. N-am dormit decât

trei ore. Sună-mă mai târziu.

—Nu, Dallas, nu închide!

Sarah oftă dezamăgită.

—Sunt la Las Vegas.

—Vegas, mormăi Dallas. Credeam că mergem abia săptămâna viitoare. Noi încă n-am plecat deloc la Vegas.

—Nu, eu sunt în Las Vegas.

Sarah îşi schimbă poziţia în cabina telefonică. Zgomotul jocurilor electronice trecea de geamul de sticlă.

—Dallas, ascultă-mă, da?

—Daaa..., căscă Dallas.

—Mă mărit într-un sfert de oră.

—Okay. Când termină de căscat, făcu ochii mari. Ce?

Se ridică greu, enervându-l pe Dennis, fiindcă-i dezvelise spatele. Se întoarse mormăind.

Dallas îşi scutură capul, pentru a gândi mai clar.

—Ce ai spus?

—Am spus că mă mărit în aproximativ un sfert de oră. Într-una din bisericuţele astea mici. Mi se pare că există o fereastră pentru căsătorii direct din maşină.

— Îți baţi joc de mine. Să te măriji? În Las Vegas?

—Stau într-o cabină telefonică în fata cazinoului MGM, spuse Sarah. Vroiam doar să-ți

spun şi ție, înainte...

—Sarah, cu cine? Cu cine naiba te măriji în capela Drive-In la zece şi jumătate sâmbătă dimineaţa?

Sarah îşi aranja pălăria.

—Byron Lloyd.

—Of, ce porcărie.

—Mm da, bănuiam că asta o să te bucure.

—Când? Cum?

Dallas îşi smulgea părul din cap.

—Pentru Dumnezeu, Sarah, spune ceva.

—S-a petrecut foarte repede, începu Sarah. Doar în dimineaţa asta, pe cuvânt. Îți voi povesti totul amănunțit când vom avea mai mult timp. Numai că n-am vrut să-ţi faci griji. Voi lipsi câteva săptămâni.

—Dar, Sarah, nici n-am ştiut că aveai întâlnire cu el.

—Nici n-aveam, în realitate. Ah, Dallas, totul este atât de afurisit de complicat. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Ea privi afară din cabină, dar Byron încă nu se zărea.

—Te rog urează-mi succes, sau felicită-mă, sau spune-mi ceva ca înaintea unei nunţi. Sunt grozav de emoţionată.

—Bineînţeles că te felicit.

Dallas se aşează mai sus, descoperi una din şosetele lui Dennis sub ea şi o aruncă jos.

—Dar tu doreşti asta? Totul este în ordine cu tine?

—Da, mi-o doresc. Şi eu sunt bine. N-am fost în viaţa mea atât de emoţionată. E caraghios, dar mă simt ca o fecioară de 18 ani.

—Sarah.

Dallas îşi coborî sprâncenele ruginii.

—Eşti îndrăgostită de el?

—Of, Doamne, da.

Chipul lui Dallas se lumină.

—Fantastic. Nu-mi vine să cred.

—Nici mie. Acum trebuie să plec. Perechile se cunună atât de repede aici, ca pe o bandă rulanta la fabrica de coca-cola.

Dallas observă că i se înlăcrimară ochii şi suspină.

—Mult succes, Sarah. Şi mult noroc.

Sarah zâmbi pentru că-l zărise pe Byron.

—Mă străduiesc să fiu la înălţime.

CAPITOLUL 25

Deşertul era incomparabil mai mare decât îşi închipuise Sarah. Aici creşteau cactuşi gigantici cu braţe multe şi mai creşteau şi tufişuri groteşti de limba soacrei. Vulturi zburau prin văzduh, iar pe pământ, deşi Sarah nu îi vedea, ştia că mişunau şopârle şi şerpi. Deşertul se dovedi atât

de colorat, cum nu se aşteptase niciodată: vedea maro şi auriu, alb şi gri în nuanţe diferite, odată cu tonurile de galben şi verde ale cactuşilor. Întinderea de șes atingea orizontul, unde se ridicau vârfuri şi creste în forme minunat de variate. Stâncile păreau că se ridică din neant şi împungeau cerul care era incredibil de albastru, de parcă era pictat. Aerul era uscat. Sarah stătea pur şi simplu şi se lăsa copleşită de impresii, în timp ce Byron conducea maşina spre nord.

Cinci minute, un formular, câteva cuvinte şi o notă de plată achitată. Cărţile de credit erau acceptate. Sarah era uluită că durase atât de puţin să legalizeze legătura cu bărbatul de lângă ea. Ea-şi privi inelul de pe deget. Şi asta fusese o surpriză. Un inel subţire de argint, bătut cu diamante şi smaralde. Ea nu se aşteptase din partea lui Byron să-i dăruiască ceva mai costisitor decât un simplu inel de logodnă.

Acum mergeau spre nord-est. Vor petrece două săptămâni în casa lui Byron de la marginea rezervaţiei Navajo. Sarei i se păru, gândul că Byron deţinea o casă, destul de uimitor. Apartamentul cu aranjamentul său elegant şi răcoros era uşor de acceptat, dar o casă în deşert, departe de oraş, era deja greu de imaginat. Pe de altă parte, se gândi ea, Byron avusese mereu diferite faţete. Ea îşi trecu degetul peste inel şi suspină.

—Eşti obosită? întrebă Byron şi întoarse o clipă privirea de la drum, pentru a se uita la ea.

Sarah se întoarse zâmbind spre el.

—Nu.

El îşi dezbrăcase sacoul şi cravata şi îşi suflecase mânecile cămăşii până la coate. Ea îi vedea muşchii încordându-se în timp ce conducea.

—Mi se pare atât de ireal.

Ridică buchetul de lăcrămioare şi îi inspiră parfumul, apoi zâmbi din nou.

—Florile sunt totuşi veritabile.

—Ți se potrivesc.

Byron o privi din nou şi o observă cum îşi îngropase faţa în florile micuţe. Îşi aminti de faţa ei surprinsă şi bucuroasă, când îi înmânase buchetul.

O va ţine minte întotdeauna – cu ochii ei calzi şi vioi, în buchetul de lăcrămioare, cu pălărioara de paie care-i dădea un aer şcolăresc.

—Încă nici nu ţi-am mulţumit pentru inel.

Ea îşi aşează florile în poală.

—Am fost foarte surprinsă când m-am uitat şi l-am zărit pe deget. Este minunat. Cum ai ghicit măsura exactă?

—Îţi cunosc mâinile destul de bine.

Îi întoarse faţa şi ridică sprâncenele curioasă.

—Serios?

—Sunt subţiri, fine şi sub piele se zăresc vag

vinişoarele. Ai degete lungi, foarte subţiri, cu unghiile tăiate rotund, fără ojă. Mâinile unei călugăriţe sau ale unei artiste.

Sarah îşi privi îngândurată mâinile.

—Ce ciudat, murmură ea înainte de a le privi din nou. N-aş fi crezut niciodată că observi aşa ceva.

—Am remarcat totul la tine.

Sarah îl mai privi puţin atentă, apoi se lăsă în spate pe scaun.

—Ştii, Byron, totul îmi apare atât de ireal. Cu 24 de ore în urmă nu ştia nici unul dintre noi ce vom face azi. Dallas era să leşine când i-am povestit. Cred că aşa vor păţi toţi.

—Asta nu trebuie să te mai deranjeze, comentă sec Byron.

—Nu, dar îmi place să-i uimesc pe oameni. Oare ce va spune Max când va afla?

Ea se întoarse iar spre Byron.

—Ce crezi, ne va binecuvânta?

—De ce nu?

—Însemni foarte mult pentru el, îi răspunse ea. Poate se va supăra că nu ai discutat cu el despre asta.

—Nu discut totul cu Max.

—Nu, probabil că nu. Totuşi cred că va avea ceva de spus de făptul că am şters-o aşa. Aşa va apărea în ziare, imediat ce va afla presa:"Vicepreşedintele de la Haladay fuge cu

arhitecta".

Sarah râse.

—Aşa este, dacă eşti o persoană importantă.

—Şi dacă te însori cu o personalitate.

—Eu încă nu sunt însemnată, îl contrazise Sarah. Abia la anul. Ah, Byron, priveşte culorile astea!

În est se ridica o stâncă înaltă, dar înainte de ea se întindea deşertul cu jocuri de culoare impresionante. Roşul domina, dar se amestecau şi nuanţe de roz, cenuşiu, alb şi maro. Datorită aerului senin se putea privi la distanţe de kilometri. În depărtare, Sarah observă o îngrămădire de case.

—Ar trebui să vezi primăvara, spuse Byron şi-i atrase astfel din nou atenţia asupra sa.

—Poftim?

—Deşertul primăvara, explică el. Atunci cresc flori minunate. Macii înconjoară cactuşii înalţi, gălbenele de stepă şi flori de cactus de toate felurile. Am văzut şi primule albe; ele cresc aşa dese printre dunele de nisip, încât ai impresia că le-a aruncat cineva din greşeală.

—Greu de crezut, murmură Sarah. Vii des aici?

—Din două-n două luni

Nu destul de des, îi trecu Sarei prin minte. Nu, nu destul de des. Ceva de aici îi face bine, dar el uită asta iar pentru un timp.

Îngrămădirea de case se dezvălui ochilor ei ca

un orăşel idilic. Era un Snack-bar cu geamuri mari, o benzinărie, unde se auzea o muzică country dintr-un radio şi o băcănie cu o mare placă de reclamă. Aici parcă Byron maşina.

—Mai avem nevoie de nişte lucruri... spuse el.

Sarah coborâse deja şi privea în jur.

—Oraşul este complet nustiu, spuse ea când Byron i se alătură. Arată de parcă ar exista de o veşnicie. Soarele a colorat casele cu aceeaşi nuanţă de gri prăfuită.

—Hai înăuntru.

El o luă de mână

—N-ar trebui să stai atâta în soare.

Când o deschise, uşa, scârţâi întâi, apoi răsunară clopoţeii. Înăuntru se învârteau ventilatoare, care ajutau puţin aparatul de aer condiţionat de la geam.

În spatele tejghelei stătea un bărbat de vârstă mijlocie, uscăţiv şi oacheş. Fuma o ţigară răsucită de el şi citea pagina de sport a unui cotidian din Phoenix. Când îl văzu pe Byron, se schimbă la faţă.

—Ei, zise el şi trase din ţigară.

—Bună ziua, Deerfoot.

Byron se duse la el.

—Cât rămâneţi? întrebă el, uitându-se la Sarah.

Ea zâmbi, pentru că simţea ataşamentul său involuntar faţă de Byron. O privi printr-un nor de fum.

—Câteva săptămâni.

Byron sesiză comunicarea tacită dintre soţia lui şi Deerfoot, dar nu spuse nimic.

—Avem nevoie de câteva lucruri.

Deerfoot se scarpină deasupra buzei de sus şi se aşează mai comod pe taburet.

—Doar ştii unde sunt aşezate toate, zise el. Nu s-a schimbat nimic.

Sarah aşteptă până Byron se îndepărtă şi nu o outea auzi, apoi se duse la tejghea.

—Aveţi şi biscuiţi cu unt de arahide? întrebă ea cu voce înfundată. Mor de foame.

—Şirul ai treilea de jos, pe partea dreaptă, ultimul raft.

Ea îi făcu cu ochiul.

—Aveţi şi pachete mari?

Zâmbetul lui îl luă drept victorie finală.

—Mhm.

—Mă numesc Sarah, spuse ea şi-i întinse mâna.

Deerfoot se ridică şi îşi şterse mâna de turul pantalonilor înainte de a-i da mâna.

—John Deerfoot, madame.

—Îmi pare bine să vă cunosc, monsieur Deerfoot

Magazinul era cam 7/9 m, dar era îndesat până în cele mai ascunse colţuri cu mărfuri. Erau oale şi tigăi, lămpi cu gaz, cuţite de vânătoare, ghivece pictate de mână, becuri, hârtie de scrisori, aţă de cusut, cam tot după părerea

Sarei, tot ce se putea imagina, în plus, erau tot felul de conserve, îmbrăcăminte, lactate, bere şi băuturi răcoritoare în frigider. Îl văzu pe Byron ducând un carton de ouă, un litru de lapte şi o jumătate de kilogram de unt.

—Mie îmi cam place nectarul de struguri, cuteză Sarah, care zărise o cutie prin raftul de sticlă.

—Atunci, serveşte-te.

—Ştii, Byron, începu ea după ce împinse uşa raftului, încă nu am discutat despre aspectul casnic al relaţiei noastre.

El o privi cum îşi luă o cutie de nectar.

—Ne vom descurca noi

Ea îi aruncă o privire râzând. Deerfoot calculă preţul mărfii şi le împacheta în pungi. Când ajunse la biscuiţii Sarei, îi întinse:

—Aceştia sunt gratis, spuse el şi se bucură de zâmbetul ei.

—Mulţumesc, monsieur Deerfoot.

Casa arătă nota de plată lui Byron. Se aplecă Deerfoot spre el şi îi vorbi încet într-o limbă guturală, pe care Sarah o crezu Navajo. Byron răspunse scurt şi ridică pungile. Când ajunseră la maşină, se întoarse spre ea.

—Cum reuşeşti să-i vrăjeşti pe bărbaţi de la prima vedere?

—Am făcut eu asta?

Ea îi zâmbi şi-i deschise portiera, pentru ca să

aşeze pachetele cu cumpărături pe bancheta din spate.

—Ştii tu foarte bine.

O luă de bărbie şi o privi.

—Deerfoot a fost de părere că zâmbetul tău valorează mai mult decât tot aurul din munţi.

—Serios?

Sarah se uită mişcată înapoi spre vitrina magazinului.

—A fost foarte drăguţ din partea lui. Şi tu ce i-ai răspuns?

Byron o privi scurt şi îi desenă cu degetul conturul bărbiei.

—I-am răspuns că sunt unele lucruri care nu pot fi cântărite în aur.

El observă cum se schimbă expresia din ochii ei, cum se întunecă verdele lor şi capătă o altă nuanţă – un semn distinctiv pentru valul de sentimente ce se abătuse asupra ei. El se aplecă spre ea şi o sărută.

Pe urmă porniră pe şoseaua îngustă în jos.

Un aer uscat de deşert intra pe geam.

—Vrei unul? întrebă Sarah desfăcând pachetul de biscuiţi.

—Nu fără lapte.

—Avem nectar de struguri, îşi aminti ea şi luă o sticlă de pe bancheta din spate.

—Asta este o porcărie, spuse el cu convingere.

—Nu, are un gust destul de bun

Ca dovadă, Sarah clăti un biscuite cu o înghiţitură zdravănă de nectar.

—Şi este înainte de toate o mâncare absolut originală de nuntă.

Byron aruncă o privire de îndoială asupra biscuiţilor şi a nectarului.

—Ar fi trebuit, cred, să opresc şi să te hrănesc.

—Dar eu nu sunt totuşi un cal, declară ea şi îi întinse sticla; după o scurtă ezitare o luă. Aveau o călătorie lungă de făcut într-o maşină încălzită în urma lor. Sarah zâmbi când îi văzu faţa, după ce băuse, dar se abţinu de la orice comentariu.

—Este încă departe?

—Aproximativ un kilometru şi jumătate.

Byron îi dădu sticla înapoi.

—Tu ai crescut în apropiere, nu-i aşa?

—În rezervaţie. Mama mea este învăţătoare acolo.

Nu o surprinse informaţia, ci mai degrabă faptul că i-o furnizase de bună voie. Ea îi cunoştea felul lui necomunicativ de a fi, mai ales în ceea ce privea perioada petrecută în ţinutul în care se aflau acum. Sarah ronţăi un biscuite, privindu-l intens.

—Ce anume predă?

—Engleză. S-a specializat pe literatura engleză.

—A, înseamnă că te-a botezat după lordul Byron.

Sarah mai luă o înghiţitură de nectar.

—M-am mai mirat eu de asta. Terenul pentru bibliotecă este departe de aici?

—Cam 15 km la nord de aici.

—Şi asta...

Casa de care se apropiară îi captă atenţia. Albă, rece, mare, le apăru în faţă. Era construită pe trei suprafeţe terasate. Fiecare suprafaţă măsura, după Sarah, în jur de 14 metri, fără a mai pune la socoteală grădina din faţă şi priveau în puncte cardinale diferite, având câte o terasă. Florile o încântară pe Sarah. Ea recunoscu floarea soarelui, gălbenele, geranii şi panseluţe.

În partea de nord era un garaj acoperit, dar Byron se opri în imediata apropiere a casei.

—Byron, cât de frumos e, minunat. Cassidy a...

—Da. Probabil vei recunoaşte în toată casa stilul lui.

Ea îi dărui un zâmbet plin de bucurie.

—Ştiu că va suna ca un clişeu, dacă îţi spun că mi se pare o minune. Dar o spun, totuşi. Este pur si simplu fantastic.

Byron o privi în ochi un moment, apoi se ocupă de cumpărături. Ea îşi fixă buchetul de nuntă în cingătoarea rochiei.

—Să te ajut, se oferi ea.

—Nu.

El se îndreptă, ţinea în fiecare mână câte o pungă.

—Aduc imediat geamantanele.

Sarah intră scuturând din umeri în holul mare de la intrarea principală. Copaci de coral de un roşu viu şi auriu îl năpădiseră din stânga şi din dreapta lui. Sarah simţea miros de căldură şi diferite parfumuri de flori. Simţea mâna lui Byron pe umărul ei. Când se întoarse, Sarah observă că el descărcase toate pungile. El introduse cheia în broască, împinse uşa, apoi o ridică în braţe. Ea îl privi uluită când o trecu pragul.

—O, Byron, şopti ea, ridicându-şi gura spre el. Te iubesc.

Byron se simţi cuprins de un val de fericire, când obrajii lor se atinseră. El o mai sărută odată, apoi o lăsă în jos.

—Trebuie să strângem proviziile, fu el de părere. Îi mângâie încheieturile mâinilor şi umerii, după aceea se aplecă după pungi.

Sarah se plimbă prin cameră. Era întuneric şi răcoare, pentru că erau trase jaluzelele peste ferestrele mari. În cameră se aflau două canapele de culoarea cojilor de ouă şi pe ele erau două perne maro. Pe parchetul din lemn tare era un covor de Navajo, lucrat de mână. Sarei îi sări în ochi ceramica indigenă de pe mesele de sticlă şi tabloul de Toulouse-Lautrec de deasupra căminului.

Ea se descălţă şi se simţi ca acasă.

—E aşa răcoros. Sper că nu laşi aerul

condiţionat în funcţiune în lipsa ta.

—Am anunţat venirea noastră azi dimineaţă, prin telefon, explică el.

Urmându-l, Sarah ajunse în bucătărie. Aici jaluzelele erau ridicate şi lăsau lumina înăuntru. Pe geam Sarah putea vedea terasa şi bogăţia de plante de pe ea înaintea imensităţii deşertului şi a munţilor.

—Cum reuşeşti să pleci de aici? murmură ea şi se întoarse spre el, în timp ce el aranja alimentele în frigider.

Se uită la dulapurile de stejar, apoi se uită într-una din pungi şi scoase un kg de cafea.

—Să fac o cafea?

—Mai târziu.

Când închise uşa frigiderului, o văzu pe Sarah făcându-şi gânduri asupra unei pâini şi a cafelei. El le aşează pe masă.

—Mai târziu, spuse el iar, când ea ridică privirea spre el.

—Îţi arăt întâi casa.

—O, bine.

Etajul doi era format dintr-o cameră de oaspeţi, o baie şi o bibliotecă. Aici pereţii erau căptuşiţi cu cărţi până la refuz. Ca mobilier avea două fotolii, un birou şi o canapea. În această cameră lucra Byron. El părăsea din când în când Phoenixul, dar asta nu însemna că-l uita pe Haladay. Prin faţada de sticlă se putea privi

direct pe terasă.

Printr-o scară exterioară se ajungea la etajul al treilea şi aici se afla sufrageria, un bar, o instalaţie stereo şi o masă de şah cu figuri de mahon. Totul era întunecat, cu grinzile de la tavan nelustruite.

—Max vine pe aici? întrebă Sarah curioasă. Îmi închipui cum jucaţi amândoi şah.

—Da, şi jucăm şi şah.

El o luă de mână şi trecură prin holul îngust în dormitor.

Jaluzelele nu erau lăsate de tot, aşa încât raze subţiri de soare pătrundeau înăuntru. Era o camera mare cu o comoda antică şi un pat de alamă, care era umbrit de lumina mată. Uşile înalte de sticlă colorată duceau desigur pe terasă. Acum erau închise şi soarele arunca pete colorate pe podea. Lângă pat se afla o lampă Tiffany şi lumânări în stil rustic cu un suport de ceramică.

Byron o lăsă să se plimbe şi o observă cum atingea totul şi privea totul cu atenţie. El îşi dorise demult s-o vadă aici în mijlocul lucrurilor lui, în mediul lui particular.

—E drăguţ, Byron, o casă minunată.

Aruncă o privire la uşa de sticlă colorată.

Byron se îndreptă tăcut spre ea. Îi scoase pălăria şi o aşează pe un scaun cu spătar de piele. Apoi îşi trecu mâna prin părul ei, cu tandreţe,

fără a-şi lua privirea din ochii ei. Scoase buchetul ei din cingătoare, îl aşează pe noptieră, apoi fi desfăcu cordonul. Mătasea alunecă foşnind pe jos. Sarei începu să-i bată inima cu putere. Byron desfăcu fermoarul de la spate şi îi dezveli umerii, apoi rochia alunecă lângă cordon.

Ea purta un body de mătase şi el ştia că putea să îl smulgă dintr-o singură mişcare. O privi în ochi şi îi mângâie mătasea.

—Dar, tremuri, şopti el.

—Ştiu.

Sarah înghiţi în sec, pentru că nu putu decât să răsufle.

—Ştiu că este ciudat, dar eu...

El îi sufocă vorbele cu un sărut lung, languros şi pasional, îi auzi geamătul înfundat şi o simţi reacţionând imediat şi cu putere. S-o ia acuma pe loc? Sângele lui se înfierbântă amintindu-şi cum fusese s-o stăpânească, cât de moale era la pipăit şi ce bine mirosea. O împinse puţin lângă el şi o privi în faţă. Ochii ei pe jumătate închişi se înceţoşară deja. Îşi dăduse capul pe spate invitându-l. Byron se agăţă cu ambele mâini de body-ul ei şi îl trase încet jos. Respiraţia ei sacadată şi abia auzită răsuna în tăcerea din jur. Ea se simţea ca prima oară, era emoţionată şi plină de dorinţă.

El o ridică pe pat şi îi trase cu grijă ciorapii de mătase peste picioare. Apoi se ridică pentru a-şi

desface cămaşa şi ea reuşi să îngenuncheze pe pat.

—Lasă-mă pe mine.

Vocea ei era răguşită şi joasă, tremura ca mâinile ei, când îi descheia nasturii.

Apoi îl luă cu braţele de gât, îşi apasă gura pe buzele lui şi îl trase în pat. El o dezveli complet din mătăsuri, până rămaseră unul în braţele celuilalt în goliciunea lor. Dorinţa ardea în el, dar o mângâie şi o sărută în continuare, stimulat de putemicul şi voluptosul ei răspuns. Respiraţia ei era rapidă şi abia când observă că dorinţa ameninţă să îl învingă. Îi ridică genunchii în sus şi o pătrunse.

Sarah gemu mai tare când el se mişcă repede şi ritmic. Ca printr-un văl îl auzea şoptindu-i numele, apoi toate simţurile ei se concentrară asupra unui singur lucru. Nu-i mai simţea decât bărbăţia în ea, gura lui fierbinte pe gâtul ei şi corpul său umed lipit de al ei. Apoi trăi câteva clipe de voluptate şi de desfătare când el o ridică uşor, pentru ca ea să-l simtă cât mai adânc. El se undui şi-şi dădu drumul în ea, apoi se lăsă cu toată greutatea pe ea. Ea îl îmbrăţişa şi mai strâns şi gustă din plin apropierea aceasta continuă. El rămase mai departe în ea, fără să se mişte.

Sarah urmări jocul razelor colorate de soare pe podea şi îşi dădu seama că nimic n-o putea face

să regrete decizia ei. Dacă după un timp el o va răni în vreun fel, ceea ce este inevitabil, ea îşi va aminti de aceste clipe. Fără regrete, îşi spuse ea închizând ochii. Voi profita cât pot acum şi mai târziu voi plăti pentru asta.

Îl sărută încet şi cu tandreţe pe umăr, lipindu-şi faţa de el. El se mişcă şi pentru că-i auzea inima bătând alături de a ei, Sarah îl mângâie până la şolduri. Corpul lui se încorda acolo unde se plimbau degetele ei. Ea simţi cum creşte în ea din nou, ţipă şi căzură împreună într-un nou ritm nebunesc şi extatic, presându-şi gura unul celuilalt. Dorinţa din ea o copleşi, şi, deşi crezuse că nu va mai putea da din ea nimic din cauza oboselii, totuşi îşi dădu drumul. Cu cât el îi cerea mai mult cu atât găsea şi ea mai multă putere. Când fu în sfârşit satisfăcut, stătu puţin liniştit, la fel ca şi ea. Apoi, fără o vorbă, se rostogoli de pe ea şi o strânse în braţe.

Pentru prima oară, de ani de zile, Byron dormi până ziua în amiaza mare.

Când se trezi, modelul de pe podea se schimbase. După poziţia soarelui, aprecie că ar fi cam ora 5. Întoarse capul, faţa Sarei era doar la câţiva centimetri de a lui. Ea dormea adânc şi strâns lipită de el, ca şi în dimineaţa aceea.

Pentru o clipă o privi în linişte. Când se ridică din pat, ea se mişcă puţin. El se sculă repede, luă un halat de baie din dulap, părăsi tiptil camera şi

închise uşa în urma lui. Se îndreptă direct spre telefon, de partea cealaltă a coridorului şi comandă o convorbire interurbană.

—Byron Lloyd, spuse el scurt, aşteptă şi auzi nişte pocnituri în receptor.

—Byron.

Vocea lui Haladay răsună vuind din Phoenix.

—Max.

Byron descoperi un pachet de ţigări într-un sertar şi-l desfăcu, în timp ce vorbea.

—Sunt în deşert şi rămân câteva săptămâni aici.

Aprinse un chibrit şi trase fumul în piept. Tutunul avea un gust puternic şi vechi.

—Da? întrebă Haladay curios. Cu afaceri sau de plăcere? Există probleme la proiectul bibliotecii?

—Nu. Voi aranja pregătirile pentru şantier cât sunt aici şi rezolv alte probleme telefonic. Luni îi voi suna pe Kay şi pe Cassidy.

El tăcu şi mai trase un fum din ţigară.

—Sarah este cu mine. Ne-am căsătorit azi dimineaţă.

Urmă o pauză. Byron întinse mâna spre fereastră şi ridică jaluzelele. Soarele se năpusti înăuntru. Se putea zări afară un cactus încă înflorit. Se întoarse şi vorbi mai departe.

—Am venit cu avionul la Las Vegas, în dimineaţa asta. Aş vrea să petrec cu ea câteva

săptămâni aici. Numai noi doi.

Vocea lui Haladay sună liniştită. Dar, după ton, Byron îşi dădu seama că îşi păstra gândurile pentru sine.

—Nu mi-ai povestit nimic de planurile tale de însurătoare.

—Nu.

Byron se zgâi la tabla de şah.

—Până în dimineaţa asta nici n-am avut intenţia.

Suflă un nor de fum, dezamăgit şi enervat de pornirea sa de a se justifica.

—Şi chiar dacă aş fi avut-o ar fi fost treaba Sarei şi a mea. Nu mai suntem copii, Max.

—Şi atunci de ce naiba aţi şters-o ca doi adolescenți? dori să afle Max.

Byron mai trase un fum şi apoi îşi stinse ţigara în scrumieră.

—Ne-am decis foarte repede şi ne-am căsătorit în linişte.

—Cred că avem o mulţime de discutat.

—Da, când mă întorc.

—Aş vrea să vorbesc cu Sarah.

—Când ne întoarcem.

Îl auzi pe bătrân oftând nerăbdător în receptor.

—Mai vorbim noi.

—Peste două săptămâni, spuse Byron şi închise.

Uşa dormitorului se deschise.

—Byron?

Sarah ieşi pe hol. În timp ce privi în jur, îşi luă părul zbârlit din faţă. Somnul îi îmbujorase obrajii şi îi încetinise mişcările. Ea miji ochii ferindu-se de soare şi îl descoperi în sfârşit. Îi întinse mâna zâmbind.

El se îndreptă încet spre ea.

CAPITOLUL 26

Zilele însorite cu nopţi dare şi răcoroase trecură încet Sarah trăia cu totul în prezent, îşi punea toată energia în fiecare secundă, fără a se mai gândi la mâine. Ea învăţase mai multe despre iubirea fizică decât ar fi crezut că e posibil. O pasiune adevărată cerea nesfârşit de mult, mai mult decât visase vreodată, iar dorinţa lui Byron părea insaturabilă.

Mâncau, dormeau, se iubeau. Nu exista nici un deranj din afară, aşa că trăiau total izolaţi, numai pentru ei înşişi. Beau vin în cadă, se bronzau goi pe terasă şi făceau dragoste în soarele incandescent. Nu discutau nimic important. Deşi Sarah ştia că această idilă nu avea nici o legătură cu viaţa ei de fiecare zi, savura din plin această perioadă de timp. Probabil pentru că ştia că aceasta idilă nu va dura prea mult – ca şi florile din deşertul primăvăratic, care erau într-o

explozie de culori. Va veni vremea când vor trebui să se întoarcă la Phoenix şi la meseria lor. Astfel trecu o săptămână şi viaţa de afară părea foarte departe.

Sarah se trezi, jaluzelele erau încă trase. Se întinse şi atinse cu degetele perna goală de lângă ea. Byron se scula aproape întotdeauna înaintea ei.

Numai câteodată o trezea sau rămânea lângă ea până se trezea şi ea. După ce se mai întinse odată cu satisfacţie, se ridică şi luă un halat alb şi scurt de pe un scaun. Îl legă uşor, împinse uşa terasei şi ieşi. O salută pe loc parfumul florilor din jur.

Culese câteva panseluţe de pe marginea terasei şi cugetă la noua întorsătură pe care o luase viaţa ei. Sunt o soţie, se gândi ea şi se întrebă cum ar arăta viaţa ei ca soţie. Acum se simţea încă iubită. Îşi puse florile după ureche şi era fericită pe moment.

Era prea devreme pentru a se gândi la viaţa ce va urma şi prea târziu pentru a se gândi la acea dimineaţă. Exista numai ACUM. Începu gimnastica de dimineaţă folosind marginea terasei ca bară de exerciţii; gimnastica era de 20 de ani o parte integrantă a vieţii ei.

Byron se opri în tocul uşii s-o privească. Fiecare mişcare o executa corect şi graţios. Începu să zumzăie o melodie în ritmul mişcărilor

ei, dar se putea citi în ochii ei că era cu gândurile departe de corpul ei. În jurul gurii se observa o urmă de zâmbet, în timp ce muşchii ei ascultau toate comenzile. Făcea genoflexiuni şi halatul se ridica şi cobora în ritmul lor. În faţă era puţin deschis, aşa încât se puiea vedea puţină piele între gulere. Soarele strălucea peste ea şi scotea în evidenţă nuanţele deschise ale părului ei, părând aproape alb.

Lui îi plăcea s-o urmărească aşa preocupată de ea, fără să-l observe. Graţia simplă şi firească a mişcărilor ei treziră în el o tandreţe neaşteptată.

Sarah ridică piciorul întins, îl întoarse de la mijloc pe o parte, apoi îl duse în spate. El se gândi că trebuia să aibă încheieturile din ceară pentru a-şi putea permite asmenea mişcări. Îşi ţinea spatele drept, iar privirea îi era visătoare.

Îndoi genunchiul în poziţia "altitude", îl ţinu aşa, apoi îl întinse şi îl duse iarăşi lateral, apoi iarăşi în faţă şi iarăşi în poziţia iniţială. Toate aceste mişcări le execută cu luare aminte şi răbdare. Abia când se întoarse pentru a lua la rând celălalt picior, îl descoperi pe Byron în uşă.

Ea zâmbi. El purta pantaloni scurţi şi, deşi ea îi cunoştea între timp destul de bine corpul, înfăţişarea lui tot o mai răscolea. Dar ochii lui îi ţintuiră privirea în cele din urmă. În privire nu se afla nimic întâmplător ca în ţinută. Ea simţi un moment puterea ce o exercita asupra lui, se urcă

în ea dorinţa fierbinte şi se oglindi în ochii ei. Ea îl aşteptă să se apropie.

El veni spre ea şi îşi îngropa mâinile în părul ei bogat. Ea îşi ridică privirea spre el. Ea îşi dădu seama de lupta interioară din el, împotrivirea sa, îi aşeză mâinile pe şolduri şi îl mângâie peste burtă şi peste piept până la umeri, îi simţea vibrarea din muşchi, savura puterea ce o avea asupra lui, apoi îl sărută pe gură.

Imediat după aceea o trase spre el. Bănui că simte o urmă de furie şi disperare la el. Aproape fără voie îşi întoarse faţa. Cu un calm plin de înţelegere ridică privirea spre el. El încercă să se îndepărteze, să plece, să-şi demonstreze că era în stare de asta. Ea se mai apropie şi se frecă de el, dorinţa lui devenind insuportabilă. El o sărută repetat şi sălbatic, vroia mai mult şi încă mai mult. Sub mătasea subţire a halatului, el îi putea simţi orice contur al corpului. Nu-i ajungea. Îi smulse halatul şi îşi trecu mâna peste pielea ei, de-a lungul spinalii, pe şoldurile subţiri. El ştia că ea îl absorbea cu totul şi îl înlănţuia întocmai cum o făcea atunci când se aflau în pat unul lângă altul.

—Sarah.

Dinţii lui apucară de locul cel mai sensibil de pe gâtul ei. El simţea cum ea îl trăgea de pantalonii scurţi. Când îl apucă cu degetele, ei se cutremură şi îi acoperi faţa cu sărutări.

— Doamne, oare nu mă voi sătura niciodată de tine?

Avea ceva disperat, sălbatic în voce, când o ridică şi o duse în casă.

Era deja după-amiază, când Sarah se ridică în pat.

—Ştii ce voi face acum? întrebă ea şi îşi aruncă părul peste umeri.

—Hm?

Byron stătea culcat pe spate şi se uita în tavan.

—Voi găti cina.

El o privi încruntând din sprâncene.

—Ei, zău?

—Nu trebuie să fii atât de sceptic, spuse ea nemişcată, întorcându-se nepăsătoare spre el şi urcându-se pe el călare, privindu-l cu ochii mijiţi.

—Azi îmi va reuşi mai bine decât sandviciurile cu brânză pe care le-am ars dimineaţă. Nu eşti singurul care este în stare să pregătească o masă.

— Eşti conştientă că înclini spre un comportament de concurenţă?

—Da. Voi găti o tocăniţă de pui şi voi coace un cozonac cu lămâie. Aici este vreo carte de bucate?

—S-ar putea

—Bine. Atunci poţi să te duci în oraş să cumperi ouă, lapte şi încă un pachet de biscuiţi

din unt de arahide.

Ea se aplecă spre el şi îl sărută lung. Părul ei îi acoperi pe amândoi când îşi lipi faţa de a lui.

—Altceva? o întrebă el şi îi mângâie sânii.

—Mă mai gândesc, după ce te-am înnebunit.

Sarah chiar găsi o reţetă pentru tocăniţă de pui şi se apucă de treabă după ce Byron plecase în oraş. Ea găti mulţumită şi liniştită, lăsându-se încântată de Beathoven, prin difuzorul din bucătărie.

Îşi împletise două cozi legându-le cu o fundă roşie. Pantalonii ei scurţi şi cămaşa albă erau pline de făină. Murmura mereu câte ceva încruntată când lua cartea de bucate în ajutor. Era cufundată complet în muncă şi când ridică privirea şi zări o femeie în uşă, o privi speriată.

Femeia avea o faţă liniştită, cu ochii negri şi strălucitori şi gura cu buze pline. Părul îl purta strâns pieptănat într-un coc la spate. Era de un negru strălucitor, cu excepţia câtorva fire albe. Era înaltă şi zveltă şi purta o rochie simplă albastru deschis.

—Bună ziua, o salută Sarah zâmbind.

Femeia îi zâmbi amabilă.

—Bună ziua.

Intră în bucătărie.

—Am ciocănit, dar se pare că nu aţi auzit. Am auzit muzică şi am găsit uşa deschisă. Sunt Catherine Lloyd.

Sarah aşează vasul pe masă.

—Mama lui Byron?

Sarah se îndreptă cu braţele deschise spre ea apoi se opri şi-şi privi mâinile pline de făină.

—Aoleu, dar arăt îngrozitor, se scuză ea şi încercă în zadar să-şi şteargă mâinile de pantaloni.

O privi râzând pe Catherine.

—Singură m-am angajat şi am promis să pregătesc o cină delicioasă. Dar sunt o gospodină catastrofală, iar Byron face totul atât de perfect.

Catherine zâmbi. O mişcase gestul spontan de bun venit.

—Întotdeauna a fost aşa, răspunse ea. Uneori se poartă intenţionat aşa

—Mă bucur să vă cunosc.

Sarah făcu semn spre taburetul de bucătărie.

—Luaţi loc, vă rog. Doriţi cumva o cafea?

—Da, cu plăcere.

Catherine se aşează şi o urmări pe Sarah cum se spăla pe mâini.

—Byron s-a dus până în oraş, îi explică Sarah turnând apă în ibricul de cafea. Trebuie să vină imediat.

—Sper că nu este prea devreme pentru vizită, începu Catherine. Când m-a sunat Byron şi mi-a povestit de căsătoria voastră m-am gândit că o săptămână de aşteptat va ajunge.

—N-ar fi trebuit să aşteptaţi cu vizita dumneavoastră, îi răspunse Sarah. Îmi doream mult să vă cunosc şi să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Catherine o privi lung şi îi zâmbi.

—Byron nici nu mi-a spus cum vă numiţi.

Sarah se îndreptă spre ea şi-i întinse mâinile:

—Sunt Sarah. Şi îl iubesc pe Byron nespus de mult.

—Sarah, asta mă bucură tare.

Catherine luă mâinile Sarei şi le strânse cu putere, apoi le dădu drumul.

—Puteţi vorbi în timp ce gătiţi? Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre soţia fiului meu.

—Pot vorbi mult mai bine decât să gătesc, zise Sarah. Ce aţi dori să ştiţi?

—Unde l-aţi cunoscut pe Byron?

Sarah aşează un capac pe oala cu tocăniţă.

—În biroul său, când am fost anul trecut la o expoziţie la Phoenix. El m-a angajat. Eu sunt arhitect.

—Arhitectă, repetă Catherine surprinsă.

—Da. Mi s-a părut distanţat şi m-a speriat. Dar, mă întrebam încontinuu ce fel de om este în realitate. Ţine atâtea amănunte ascunse în ce priveşte caracterul său.

Ridică privirea spre Catherine. Catherine înţelese această întrebare tacită.

—Aşa a fost mereu. Nu dăruieşte nimănui prea

uşor încrederea şi simpatia sa. Maxwell Haladay este singurul care are parte de amândouă. Până la un anumit punct, poate şi John Cassidy. Deja de copil era greu de înţeles şi a devenit în cele din urmă un bărbat dificil. Câteodată îl acuz, poate pe nedrept, pe Maxwell Haladay de asta.

—Max? repetă Sarah uimită. Dar de ce?

—I-a dat lui Byron exact ceea ce-şi dorea.

Catherine stătea în soare şi Sarah obervă pielea îi era netedă, aproape fără riduri şi cu aceleaşi trăsături ca ale lui Byron.

—El vedea bărbatul din el şi a uitat de băieţelul meu, era de fapt.

Sarah se îndreptă spre un bufet.

—Nu pot să mi-l imaginez pe Byron copil, decât cu greutate. Este atât de independent, atât de controlat.

Aşează pe masă ceşti şi farfuriuţe dând din umeri. Catherine văzu verigheta pe degetul subţire al Sarei şi găsi, la fel ca şi fiul ei, că avea mâini foarte frumoase.

—Max depinde acum total de Byron, în afaceri – şi probabil şi personal – continuă Sarah. Byron face o muncă excelentă, atât ca manager, cât şi ca inginer. Deşi nu aş vrea să-i spun asta niciodată.

Ea zâmbi.

Cafeaua era gata. Sarah aduse ibricul.

—Cum o beţi?

—Neagră.

Catherine aşteptă până ce Sarah scoase o cutie cu lapte din frigider şi îşi turnă puţin în cafea.

—Nu m-am gândit niciodată serios că Byron se va însura.

Sarah se aşeză pe celălalt taburet vis-a-vis de ea şi o privi în ochi.

—Nu?

—Nu şi-a cunoscut niciodată tatăl, pentru că m-a părăsit când Byron nu avea încă nici un an. Tatăl lui Byron ura să fie sărac.

Ea ridică ceaşca şi bău.

—Byron, la fel. A fost greu pentru el să crească fără tată, să fie creol şi sărac, i-a fost şi mai greu poate fiindcă era foarte isteţ şi treaz mereu. A înţeles prea multe lucruri prea devreme.

O privi pe Sarah iarăşi în ochi.

—Era teribil de capricios. De aceea au fost câteodată probleme la şcoală. Bătăi, ochi învineţiţi, nas însângerat, haine rupte.

—Byron? murmură Sarah miratã.

—O, da. Îl puteam înţelege foarte bine când se înfuria, când se revolta. L-am pierdut abia când şi-a descoperit ambiţia. Era firesc să se întâmple aşa.

Ea ridică din nou ceaşca şi îi dărui Sarei un zâmbet serios.

—S-a învăţat să-şi stăpânească energia, sentimentele, capriciile. Mi-am dorit deseori să-i

reuşească măcar asta.

—Aici, în casa asta, mi se pare mai deschis.

Sarah privi în jur gesticulând cu ambele mâini.

—Are nevoie de această parte a vieţii sale, aşa cum are nevoie de Haladay.

—Dintotdeauna, murmură Catherine. Şi cu dumneavoastră ce este? Privirile lor se întâlniră din nou. Ce doriţi?

—Pe Byron, răspunse Sarah ca din puşcă. Apoi scutură capul zâmbind. Normal că nu este aşa de simplu. Am nevoie de el, am nevoie de ceea ce, după părerea mea, avem în comun.

Ţinea ceaşca cu ambele mâini şi o privea pe Catherine peste margine.

—Şi am nevoie şi de Haladay. Suntem amândoi ambiţioşi. Nu ştiu dacă asta va uşura sau va complica viaţa noastră.

Catherine o privi un timp în tăcere.

—Vă mărturisesc că v-am închipuit cu totul altfel, când am aflat de căsătoria lui Byron. Da, m-am aşteptat la o femeie frumoasă. Şi inteligentă. Dar..

Râse puţin şi lăsă ceaşca jos.

—Mă aşteptam la o persoană glacială, care să îi corespundă.

—Spuneţi-mi, Sarah, aţi putea alcătui un meniu pentru o invitație la cină pentru 50 de persoane?

—N-am idee

Catherine se aplecă peste masă şi îi luă

mâinile.

—Mă bucur atât de mult. Este singurul meu copil.

Auziră poarta deschizându-se. Sarah se lumină la față încă înainte să se întoarcă spre Byron.

—Te-ai grăbit, îl întâmpină ea. Avem un musafir.

Cu asta îi luă punga din mâini şi se dădu un pas la o parte. El privi peste dezordinea provocată de activitatea gospodărească a Sarei şi o descoperi pe mama lui. Sarah urmări surpriza din ochii lui. Fără să zâmbească, se duse la ea şi o sărută pe obraz.

—Mamă.

Sarah se încruntă auzindu-i tonul, dar pe Catherine nu păruse s-o deranjeze.

—Bună ziua Byron, sper că nu te superi că am venit. Doream s-o cunosc pe soția ta.

—Dar bineînţeles că nu.

Lui îi trecu prin cap că arăta prea bine şi prea tânără ca să fie mama lui. Apoi îşi aminti că la naşterea lui nu avea decât 16 ani.

—Tocmai beam o cafea. Vrei şi tu una?

—Da.

El îşi scoase o ceaşcă.

—Trebuie să ieşi cu mama ta pe terasă, spuse Sarah în treacăt, aşezând ibricul pe o tavă. Până pregătesc cina. Cu puţin noroc, vom putea mânca la ora 6.

Ea îi zâmbi Catherinei în timp ce-i aşeza ceaşca pe tavă.

—Mai avem încă un Chablis, nu-i aşa Byron?

—Da.

El trecu cu mâna peste una din codiţele ei.

—Dacă rămân la cină, spuse Catherine inspectând bucătăria devastată, atunci permiteţi-mi să ajut şi eu puţin.

Sarah urmări privirea Catherinei, suspinând.

—Nu, asta ar însemna să trişez. Pe mine nu m-ar deranja deloc, dar pe Byron...

—Interesant că ai reţineri, îi replică Byron.

El îi luă lava din mâini, pe care i-o întinsese.

—Dacă ţi-aş fi mărturisit că am luat doar note de 5 la Gospodărie, te-ai mai fi însurat cu mine?

El zâmbi:

—Nu.

Sarah trecu pe lângă el şi deschise uşa terasei.

—E atât de drăguţ pe verandă, se adresă Catherinei. Poate îl convingeţi să povestească şi despre calităţile mele, atâta timp cât nu sunt de faţă, ca să nu mă ruşinez.

În următoarea oră, Sarah îşi dădu silinţa în bucătărie, lăsându-i pe cei doi singuri pe terasă. Când, în sfârşit, li se alătură şi ea, Byron o trase pe un scaun

—Byron mi-a povestit că sunteţi o arhitectă foarte bună.

Catherine observă privirea încruntată a Sarei

îndreptându-se spre Byron.

—Ce laudă covârşitoare din partea unui inginer, murmură ea.

—Veţi lucra împreună la proiectul pentru biblioteca rezervaţiei, continuă Catherine.

—Da.

În Sarah se trezi interesul profesional.

—Cunoaşteţi terenul? Nu este departe de aici, nu-i aşa?

—O să trecem să-l vedem când vom pleca spre casă, promise Byron.

Sarah îi zâmbi şi se lăsă pe spate.

—Nu vreţi să mâncăm aici afară? propuse ea.

Mâncarea ieşise deosebit de gustoasă şi Sarei i se păru că faţa lui Byron se destinse. El nu se simţea în prezenţa mamei sale relaxat sută la sută, dar Sarah simţi totuşi că legătura dintre ei era totuşi puternică.

În amurg, deşertul îşi schimbă culorile. Umbrele de pe terasă deveniră mai lungi. În vest, cerul era roz şi fără nori. Mai rămaseră afară până aerul înserării se răcori.

—Aş dori să ajut la spălatul vaselor, se oferi Catherine ridicându-se.

Sarah fu de acord.

—Mulţumesc. Pe Byron nu-l mai întreb nimic, recunoscu ea, ca şi cum n-ar fi stat chiar lângă el.

—El este atât de ordonat la gătit; haosul din

bucătărie l-ar înspăimânta.

El nu spuse nimic, ci îşi scoase o ţigară din buzunar şi şi-o aprinse, în timp ce Sarah strângea farfuriile.

Când terminară cu curăţenia în bucătărie, soarele deja cădea oblic prin fereastră. Când veni Sarah cu o nouă tavă cu cafea în camera de zi, Byron tocmai aprindea focul.

El rămase acolo lângă sobă, plimbându-şi privirea de la soţie la mamă.

Catherine o bătu pe Sarah pe umăr, zâmbind, apoi se îndreptă spre el.

—Nu pot să mai rămân.

Îi întinse mâna, iar el i-o luă, ridicându-se.

—O pereche în luna de miere trebuie lăsată singură.

Byron îi strânse mâna caldă de la treburile din bucătărie şi aspră de la grădinărit.

—Mă bucur că ai venit, spuse el.

—Şi eu.

Ea vorbi încet în limba Navajo. Byron îi ridică mâna şi şi-o puse pe obraz.

Sarah aşează tava pe masă, când Catherine veni şi spre ea. O luă pe Sarah de umeri şi o sărută pe amândoi obrajii.

—L-am binecuvântat pe fiul meu şi vă doresc amândurora multă fericire.

O îmbrăţişa pe Sarah, apoi se îndepărta

Byron o conduse la uşă. Acolo se mai opri

puţin, pentru a-l mai privi 0 dată

—Ai făcut alegerea potrivită. Sunt mulţumită de tine. Când ieşi, cerul era inundat de cele mai minunate culori.

—Mama ta este o femeie frumoasă.

El nu se mişca de pe loc.

—Da, ştiu.

Sarah se ghemui lângă foc.

—Este foarte mândră de tine. Îşi aruncă părul în cozi pe spate, neslăbindu-l nici o clipă. Te poţi considera norocos că o ai.

Byron privi flăcările

—Avea 15 ani când a rămas însărcinată şi 16 ani când el a părăsit-o. Şi n-a avut niciodată nici o şansă.

"El", observă Sarah. Nu spusese tatăl meu".

—Ce fel de şansă, Byron?

—Şansa de a alege.

—Cine crezi că poartă vina? îl întrebă Sarah. Mama ta, tatăl tău sau tu însuţi?

El se întoarse brusc, dar îşi reţinu vorbele care-i veneau pe buze. Sarah îl privea, fără compătimire, fără reproş, dar plină de dragoste şi tandreţe.

—Cred că noi toţi laolaltă

El ridică vătraiul şi lovi într-un lemn din foc.

—Nu vrea să primească bani de la mine.

—Nu are nevoie de banii tăi, Byron.

Sarah se ridică, îl cuprinse cu mâinile de talie

şi îşi puse obrazul pe spatele lui.

—Tu ţi-ai croit un drum în afară de aici, pentru că aşa trebuia. Ea a rămas din acelaşi motiv.

—N-am înţeles-o niciodată, murmură el.

Îi venea greu să vorbească despre mama lui, dar în braţele Sarei îşi găsea mai uşor cuvintele.

—Era şi ea încă doar un copil; n-ar fi trebuit să mă păstreze N-ar fi suportat atâţia ani de străduinţe şi chinuri.

—Te iubeşte. De aceea te-a păstrat și de aceea te-a şi lăsat să pleci.

El se întoarse spre ea şi o privi.

—De unde ştii asta?

—Pentru că şi eu te iubesc.

CAPITOLUL 27

—Bună dimineaţa, miss Lancaster – madame Lloyd, se corectă Mugs şi se ridică atunci când Sarah apăru lângă biroul ei. Îi oferi un trandafir galben.

—Bine aţi venit la birou.

—Mulţumesc, Mugs.

Sarah luă floarea, se aplecă spre Mugs şi o sărută pe obrazul ei pistruiat.

—Domnul Haladay vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră la ora 10.

—O!

Sarah îşi privi ceasul de la mână.

—În ordine. Să mă anunţaţi când este timpul.

Îşi luă geanta diplomat în cealaltă mână.

—Mai este ceva ce trebuie să ştiu?

—Aveţi pe birou cele mai noi rapoarte de la centrul Delacroix.

Înainte ca Sarah să poată intra în birou, se deschiseră uşile de sticlă pentru vizitatori. Dallas intră înăuntru şi o apucă pe Sarah de ambele braţe.

—Bună, Mugs. Şefa ta este ocupată pe moment.

O conduse pe Sarah în birou şi închise uşa.

—Deci, spuse ea, povesteşte-mi. Cum dracu s-a petrecut că te-ai măritat cu Byron Lloyd? Eşti căsătoritä, nu-i aşa?

O apucă pe Sarah de mâna stângă. Când îi văzu inelul, răsuflă uşurată.

—Doamne, deci e adevărat.

—Cel puţin aşa ne-a spus preotul din Las Vegas. Dar de ce nu ne aşezăm?

—Da, suspină Dallas şi lăsă mâna Sarei liberă.

—Hai să ne aşezăm.

Se aruncă într-un fotoliu şi o cercetă pe Sarah cu braţele încrucişate.

—Mamă, dar arăţi strălucitoare!

—Mulţumesc.

Sarah aşează trandafirul şi geanta diplomat pe birou lângă ea.

—Aşa mă şi simt.

—Dar ce Dumnezeu, începu Dallas după o pauză, s-a întâmplat?

Sarah inspiră adânc şi se îndreptă spre fereastră.

—Nici nu ştiu cum să-ţi explic.

Testă cu un deget umiditatea din ghiveciul cu iederă.

—Hai încearcă, totuşi.

—Eram deja de mult îndrăgostită de el, murmură Sarah. Nu ştiu exact de când. S-a întâmplat, pur şi simplu.

—Nici nu mi-am închipuit că-l găseşti simpatic.

Sarah râse.

—Păi nici nu mi se părea simpatic, nici acum. Byron nu prea este omul care să-ţi inspire simpatie aşa uşor, sau de care să te îndrăgosteşti.

Ea se aşează pe marginea biroului.

—Cu toate astea m-am simţit atrasă de el de la bun început. Efectiv nu mi-a mai ieşit din minte.

Dallas o asculta în tăcere. Probabil încercă să-şi închipuie povestea asta cât mai credibil, ca şi mine, se gândi Sarah.

—Când am plecat la Paris şi l-am cunoscut pe Januel, continuă Sarah, doream probabil să am o idilă. El mi-a oferit-o, dar a fost ceva fals. Toată vremea cât am fost cu Januel, am constatat cu surprindere că îl comparam cu Byron. Apoi a

venit Byron la Paris şi eu...

Ea scutură din cap.

—Doamne, m-a zăpăcit de tot, Dallas. Poate fi atât de distant şi totuşi atât de prezent fizic. Este constituit dintr-o mulţime de faţete. Cred că nu-l voi înţelege niciodată în întregime. Poate că de aceea mă şi fascinează.

Dallas îşi trecu mâna prin părul buclat.

—Deci te-ai hotărât la Paris să te măriţi cu el?

—Acolo nu am vrut să mă mărit cu Byron, ci cu Januel.

—Mai spune o dată, o rugă Dallas. Şi te rog mai inteligibil.

Sarah îi oferi un rezumat al ultimelor zile din Paris. Abia când ajunse cu povestea până la sfârşit, se mişcă Dallas şi se ridică încet din fotoliu.

—Şi atunci ai venit de la aeroport direct la mine.

Ea suspină.

—Eu şi Evan ţi-am pregătit o întâmpinare criminală.

—Dallas...

—Măcar Evan avea ca scuză ameţeala. Eu, dimpotrivă...

—Dallas, te rog.

Sarah o luă de mâini.

—Important este să rămâi prietena mea. Îl iubesc pe Byron atât de mult încât mă sperii. Voi

avea nevoie de o prietenă.

Dallas o îmbrăţişa pe Sarah.

—Ah, drace, murmură ea. Acum voi deveni emoţională. Garantat.

—Ce frumos. În capela aceea vitezistă nu exista nimeni care să fi plâns pentru mine.

Dallas îşi trase nasul şi o îndepărtă puţin pe Sarah.

—Chiar aşa se numea capela aceea?

—I s-ar fi potrivit, în orice caz.

—Şi acum ce va fi?

—Nu ştiu exact. Byron şi cu mine trebuie întâi să ne obişnuim unul cu celălalt.

Dallas observă o cută între sprâncenele Sarei.

— Luna de miere şi viaţa de zi cu zi a unei căsnicii sunt două chestii total diferite. Nu cred că ne va fi uşor nici unuia dintre noi. Şi să amesteci afacerile într-o căsnicie...

Ea amuţi şi se duse la fereastră.

—Byron şi cu mine vom lucra împreună la proiectul Navajo.

—Ei şi? o ajută Dallas.

—Şi cred că vom colabora de minune. Oricum, asta sper.

—Dar? îi insuflă Dallas, la care Sarah pufni în râs.

—Mă cunoşti bine, nu-i aşa?

—În orice caz, destul de bine ca să ştiu de ce faci mutra asta.

—Mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să-mi deschid o firmă proprie, spuse Sarah îngândurată.

—Să renunţi la Haladay?

Dallas se apropie de ea la fereastră.

—De ce asta?

—Vreau să construiesc case ca Sarah Lancaster şi nu ca doamna Byron Lloyd.

—Of, suspină Dallas. Şi Byron ce părere are despre asta?

—Încă nu i-am spus nimic. Sarah dădu din umeri. Nici eu nu sunt convinsă sută la sută, că vreau într-adevăr asta. Cred că vreau să-mi las o portiţă liberă pentru posibilităţile care se ivesc, nu vreau ca viaţa mea profesională să se interfereze cu căsnicia mea şi invers.

Sarah râse din nou.

—Poate dorinţa asta nu este realistă. Vreau totul, Dallas. Dacă-mi doresc cu destulă putere, poate chiar voi primi o bună parte.

—Eu nu dau sfaturi cu plăcere, începu Dallas.

—Dar?

O îmbrăţişa zâmbind pe Sarah.

—Lasă întâi să se liniştească treburile, înainte de a întreprinde ceva. Nici Roma n-a fost construită într-o zi.

—Acolo sigur că inginerii au fost de vina, replică Sarah

Când uşa de la birou se deschise, se întoarseră

amândouă. Zâmbetul Sarei se înteţi când intră Cassidy.

—Acum trebuie să spun Sarah Lloyd, nu-i aşa? îi puse mâinile pe umeri.

—Ei, atunci lăsaţi-mă să vă privesc.

O privi ridicând din sprâncene.

—Ei bine?

Sarah îl privi întrebătoare.

—Nu-i rău. Voi doi faceţi totul foarte rapid.

—Aşa se pare. Şi sunteţi de acord?

—Sunteţi exact de ceea ce avea nevoie de atâta vreme.

Îi frecă braţele şi apoi îi dădu drumul.

—Sper că ţineţi la tine de mult la el ca şi el la dumneavoastră.

—Da, aşa e, îl asigură Sarah bucuroasă. V-aţi întâlnit deja astăzi?

—S-a dus direct la Max.

—Aha.

Sarah îşi privi ceasul încruntată.

—Trebuie să urc la el la zece.

Se uită la Cassidy.

—Cum îi merge lui Max?

—L-aţi surprins total, spuse el scurt. Lui Max nu prea i se întâmplă aşa ceva.

Cassidy se întoarse spre Dallas privind-o semnificativ.

—Am probleme cu cererea pe care v-am trimis-o cu câteva zile în urmă. Cea pentru uşă.

Fața pătrată şi veselă a lui Dallas deveni pe loc inexpresivă.

—Da, ştiu. V-am trimis-o înapoi pentru motivare. Mi-aţi adus dosarele completate?

—Mie îmi trebuie uşa, răspunse Cassidy. Asta este motivarea.

Dallas îşi încrucişa braţele.

—Din păcate asta nu ajunge. Mie îmi trebuie o motivare, înainte să pot cumpăra uşa de la Debilleri din Roma. Costul întrece limita financiară, de aceea avem nevoie de oferte. În cererea pe care mi-aţi trimis-o lipsesc datele exacte. Bineînţeles că puteţi conta pe Debilleri ca singura sursă.

—Ce tâmpenie.

Oftând, Dallas se întoarse spre Sarah.

—Arhitecţii nu-şi prea bat capul cu înşelătoria, irosirea banilor şi cu abuzurile de orice fel. Şi nici, adăugă ea, nimeni altcineva, motiv pentru care mi-am dedicat viata acestei probleme. Trimiteţi-mi dosarele şi vă veţi avea uşa, repetă ea întorcându-se spre Cassidy.

—Ia mai scutiţi-mă cu motivarea dumneavoastră, mormăi Cassidy şi ieşi nervos.

—Vezi?

Dallas oftă cu năduf.

—Păcăleală, abuz şi risipă peste tot.

Sarah crezu de cuviinţă să nu-i pomenească lui Dallas încă nimic despre extrasurile care-i

trebuiau pentru noua bibliotecă.

—Mai bine te întorci acum în biroul tău şi eşti atentă să nu-ţi scape nimic, propuse ea. Eu trebuie să urc sus.

—Hm! murmură Dallas absentă, când părăsiră împreună biroul.

Byron şi Haladay se ridicară când Sarah intră în încăpere. Ea schimbă o privire cu Byron, apoi îşi îndreptă atenţia spre Haladay. Era o încordare în aer, care nu-i scăpă

—Bună ziua, Max.

—Bună ziua, Sarah

Oare slăbise? Ea observă sub ochii lui nişte cute care nu fuseseră acolo înainte.

— Poate că se cade să vă felicit acum.

—Da.

Ea se apropie un pas, până ajunse între cei doi.

—Vreţi să mă felicitaţi. Max?

Ea văzu cum privirea lui Haladay o ocoleşte şi se întrebă dacă nu cumva îl dezamăgise căsătoria lor. Apoi o orivi din nou

— Vă doresc multă fericire, Sarah.

Zâmbind, Sarah îi întinse mâna.

—Mulţumesc, Max.

El îi strânse mâna repede.

—Am ceva pentru voi doi.

—Un cadou? Sarah se întoarse spre Byron, în timp ce Max traversa camera. Nu era numai

Byron încordat, ci şi Haladay. Se pare că trebuie să începem de pe-acum să ne obişnuim cu situaţia asta nouă.

Haladay luă un tablou de pe masa din celălalt capăt al încăperii.

—De obicei se fac cadouri la nunţi.

Zâmbind, îi înmâna Sarei cadoul.

—O, Max, dar este minunat!

—Mai frumos decât ce aveţi agăţat în biroul dumneavoastră, mormăi el.

Sarah râse şi îl privi pe Byron.

—Max îl preferă pe Cezanne lui Dali. Ea îi întinse tabloul lui Byron, apoi îl sărută pe Max pe obraz.

—Mulţumesc frumos. Bătrânul oftă.

—În frigiderul de la bar este o şampanie, spuse el energic. Deschideți-o şi turnaţi-mi şi mie puţin.

Câteodată când se iubeau, Sarah simţea o deznădejde în dorinţa lui Byron pentru ea. Ea se gândea ca la prima lor noapte de dragoste, că n-o mai dorise nimeni în aşa măsură. Dorinţa lui era aroape iraţională, iar în decursul săptămânilor nu se schimbă nimic. Nu în pat. Totuşi simţea la el aceeaşi mânie, aceeaşi dorinţă de a se stăpâni. Nu era un om care putea oferi şi primi dragoste cu uşurinţă. Ceea ce-i spusese înaintea căsătoriei se adeverea.

El nu vroia să o iubească. Sarah trebuia să-şi recunoască faptul că acceptase această căsătorie cu ochii deschişi. Ea îl dorea pe Byron şi ştia că va fi nevoie de multă răbdare pentru a-l putea poseda în întregime. Dar răbdarea nu era una din calităţile Sarei.

Proiectul pentru bibliotecă îi răpea tot timpul. Deoarece proiectul i se părea important pentru ea, nu dorea să angajeze nici un grafician, ci execută toate planurile cu mâna ei. Ea şi Byron lucrau strâns împreună şi abia acum îşi dădu ea seama de capacităţile lui. Deşi se certase întotdeauna cu toţi inginerii – Byron nefiind o excepţie – o impresionase cu competenţa sa profesională, în domeniul meseriei lor se completau: creativitatea şi condiţiile tehnice se armonizau.

Sarah îşi privi trasoarele de pe birou, ţinând în mână o ceaşcă cu cafea rece. Biblioteca le aparţinea în egală măsură. Până acum nu m-a lăsat să pătrund în trecutul lui, se gândea ea. Ea îşi aminti de discuţia lor, după vizita mamei lui. Atunci îi deschisese sufletul, chiar dacă numai pentru scurt timp. Dar fusese neîndoielnic un pas important. Putea să mai dureze săptămâni, dacă nu chiar luni, până să îndrăznească un nou pas. Cu un suspin de dezamăgire, aşează cafeaua la o parte. Săptămâni, luni, sau chiar ani, cugetă ea. Doamne, oare pot să aştept aşa mult fără să-l

ţin sub presiune?

Ea nu vroia să-l schimbe. Nu, ea nu s-ar fi îndrăgostit aşa tare de el, dacă ar fi fost altfel. Totuşi, el ar fi putut să-i dea de înţeles cine este. El ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Sarah începu să cerceteze din nou proiectele. Ea şi Byron se înţeleseseră de minune la discutarea problemelor de statică şi diverselor puncte slabe ale proiectului. Şi când se iubeau, simţeau o dorinţă arzătoare şi completă.

Dar asta nu ajungea. Cuprinsă de oboseală şi extenuare, Sarah îşi duse degetele la ochi. Mie, efectiv nu-mi ajunge. Şi cred că nici lui Byron.

Când auzi zornăitul interfonului de pe birou, îşi transferă gândurile şi răspunse:

—Da, Mugs.

—Un domn Bounnet vrea să vă vorbească, Mrs. Lancaster.

—Ce?

Sarah încetă să-şi mai aranjeze cercelul stâng.

—Cine?

—Monsieur Januel Bounnet.

—Januel, murmură ea şi râse încet şi cu surprindere. Ce tupeu are, ia te uită, se gândi ea.

— Trimite-l înăuntru.

Sarah stătea în spatele biroului. Nu se mai străduia să-şi aranjeze mapele şi trasoarele. Când intra, ea rămase surprinsă cât de bine arăta, absolut perfect în costumul său scump şi cu

cravată de mătase. Faţa lui era strălucitoare ca niciodată. Ea se mira că nu simte nici durere sau incomfort, ci doar curiozitate.

—Sarah! Arăţi superb!

Januel se apropie zâmbind de ea şi o luă de mână.

—Chiar la asta m-am gândit şi eu referitor la tine.

Ea îşi trase mâinile dintr-ale lui.

—Nu mă aşteptam la tine, aici în America. Sunt probleme la Delacroix?

—Nu, sunt sigur că ai citit rapoartele de acolo. Totul merge înainte. Nu am venit în interes de afaceri la tine, Sarah.

—Nu? Ea zâmbi.

Dar el observă că nu era un zâmbet de bucurie, ci mai degrabă un zâmbet distrat şi el îşi dădu silinţa să nu pară enervat. Nu-i plăcea să fie luat în râs.

—Mi-a ajuns la urechi o veste foarte ciudată.

Ochii lui o priveau încă admirativ şi calzi.

—Şi anume că tu te-ai fi măritat cu Byron Lloyd.

—Dar ce este aşa ciudat?

—Iubito... Sarah, se corectă el, când o văzu încruntată. Poate ar trebui să spun că este cam neaşteptat.

—Poate, îl aprobă ea şi aşteptă să continue.

—Te rog, spuse Januel încordând mâinile. Pot

vorbi deschis cu tine?

—O, neapărat.

Tonul ei sarcastic îl irită.

—Sarah, spuse el străduindu-se să aibă o voce molcomă, cum pot să repar greşeala mea, că am fost aşa de tâmpit?

—Gândeşte-te.

El scutură capul, râzând cu putere.

—Nu mă laşi să scap uşor, nu-i aşa?

—Dar de ce să te las? îi replică ea. Te-ai comportat oribil. Apropo, cum îi mai merge Madeleinei?

El râse iarăşi.

—A prevăzut că mă vei întreba de ea. Îți transmite salutări, Sarah...

Atât în ochii, cât şi în voce avea ceva implorator

—Am făcut o greşeală. O greşeală îngrozitoare. Ceea ce am făcut şi ce am spus este de neiertat. Nu mi-am dat seama ce ar putea fi important pentru tine. Este o scuză banală, desigur, dar sper că mă crezi că ţineam la tine – şi mai ţin la tine, foarte mult. Îţi cer prea mult, dacă te rog să rămânem prieteni?

—Da, i-o tăie Sarah. Mult prea mult.

—Dar, poate, cel puţin nu mă urăşti?

El zâmbi cuceritor. Ea era uimită că el încă nu îşi dăduse seama cât de bine îl citise ea.

—Nu te urăsc, Januel, spuse ea cu sinceritate.

Tu, fără să vrei, mi-ai făcut un serviciu. Dar te rog nu aştepta să-ţi mulţumesc.

El ocoli biroul şi o luă de mână.

—Sarah, -ai o căsnicie fericită?

—Da.

El oftă şi-i duse mâna la buze.

—Sarah, dacă...

În acest moment intră Byron, văzu mâna Sarei în a lui Januel, văzu privirea tandră şi familiară ce i-o arunca Bounnet şi văzu zâmbetul Sarei. El închise uşa în urma sa şi intră înăuntru.

—Lasă jos mâna soţiei mele!

—Byron!

Sarah îl privi înmărmurită. Bounnet îi dădu drumul pe loc, atât de brusc, încât ea ar fi râs dacă n-ar fi văzut privirea din ochii lui Byron.

—Januel a...

—Vă interzic s-o mai atingeţi vreodată pe soţia mea. Byron îi tăie vorba Sarei, fără măcar s-o privească. Ochii lui erau doar pe Januel.

—Îmi cer scuze, spuse Januel ţeapăn, când ieşi pe uşă.

—Cum ai putut? întrebă Sarah, când rămaseră singuri. Cum ai putut să te porţi atât de urât?

Ea îşi dădu scaunul la o parte si se înndreptă spre el.

—Să nu mai spui niciodată "soţia" mea de parcă aş fi o cravată scumpă.

Byron o apucă de guler cu mâinile.

—Nu suport să te ții de mână cu gunoiul ăsta. Ai înţeles?

—Nu poți să-l suferi? îi aruncă ea. Nu suporți? Ascultă-te cu atenție. Nu-ţi dai seama cât de ridicol sună. Te porţi de parcă ne-ai fi prins în flagrant.

—Nu vrei să-l mai văd în preajma ta. A trebuit să accept faptul că te-a atins în Paris. Eram nevoit să stau nemişcat în pat, ştiind că tu eşti alături împreună cu el. Dar acum nu am chef să-l privesc cum te pipăie.

Sarah se străduia să rămână liniştită.

—Nu mă pipăie nimeni, nici măcar tu, Byron. Şi este cam târziu să-mi reproşezi că am avut un iubit. Da, m-am culcat cu el. Vroiai o fecioară? Atunci ar fi trebuit să-ţi cauţi pe altcineva. Am avut amândoi iubiţi înainte. Vrei să-ţi fac o listă?

El o strânse şi mai tare de guler şi se strădui să nu o lovească. Acum nu mai putea deosebi dreptatea de nedreptate, şi nici nu dorea asta.

—Nu cu Bounnet! spuse el cu mânie potolită. Ţine-te naibii departe de el.

—Byron, eu...

El îi tăie vorba, o împinse într-un fotoliu şi părăsi încăperea.

CAPITOLUL 28

Sarah stătu nemişcată timp de zece minute. Pentru a se gândi, trebuia întâi să se oprească din tremurat.

Nu fusese numai gelozie, ci o furie inexplicabilă. Dacă exista cineva care să cunoască sentimentele Sarei faţă de Januel, acela era Byron. El fusese de faţă când se petrecuse ruptura legăturii lor. Dar el nu îl agrease niciodată pe Januel, îşi aminti ea. Privind retroactiv săptămânile de la Paris, Sarah nu credea că antipatia lui Byron faţă de Januel ar fi avut vreo legătură cu ea. Cel puţin nu o legătură cauzală.

Se ridică din fotoliu scuturând capul. Ceea ce o durea era faptul că Byron nu avea încredere în ea. Cu scena asta o indusese în categoria posesiunilor şi nu o privise ca pe o persoană. Şi asta, se hotărî Sarah furioasă, trebuie schimbată repede.

Dacă îşi dorise o soţie blajină, care să asculte orbeşte de comenzile lui, trebuia să-şi fi ales pe alta cu care să se căsătorească. Dacă îl iubea, nu însemna că nu mai avea voie să fie Sarah Lancaster. Poate soluția era să demisioneze de la Haladay şi să-şi realizeze propria firmă?

Să separăm viaţa intimă de cea profesională, se gândi ea. Dacă nu va mai lucra pentru el, poate că nu va mai fi încordată căsnicia lor. Şi nici nu i se va pune succesul şi reuşita pe seama faptului

că era căsătorită cu Byron Lloyd, recunoscu ea.

Ea dorea să ajungă în vârf, dar fără să fie susţinută de la spate. Cu toate că îşi dorea o căsnicie intactă, nu vroia să-şi sacrifice identitatea pentru asta.

Sarah se duse la telefon şi apăsă pe câteva butoane. După un sfert de oră intra în biroul lui Haladay.

—Max, vă sunt recunoscătoare că m-aţi primit aşa de prompt.

El se lăsă pe spate, dar nu se ridică.

—Mi s-a părut că trebuie să aveţi o problemă importantă.

—Da, cred că este.

Ea îşi dădu seama că era mai emoţionată şi mai nervoasă decât atunci când călcase pentru prima dată în biroul lui.

—Luaţi loc, o pofti el. Aveţi dificultăţi la proiectul bibliotecii? Mi-au plăcut schiţele.

—Nu, nu despre asta este vorba.

Pentru că nu ştia cum să înceapă, Sarah aborda direct problema.

—Max, mă bate gândul să-mi dau demisia.

—Cum?

El încruntă sprâncenele, până i se uniră.

—Ce naiba spuneţi acolo?

—M-am gândit să-mi deschid o firmă proprie. Mă gândisem mai demult, dar...

—Ce fel de tâmpenie mai e şi asta? dorea el să

afle.

—Nu este o tâmpenie, Max.

—Aveţi cumva nemulţumiri? o întrebă cu o privire din ce în ce mai întunecată. În privinţa salariului, poate? Sau este vorba de însărcinările dumneavoastră?

—Nu.

Sarah scutură din cap.

—Nu, nu are nimic de-a face cu asta. Nici unul din colaboratorii dumneavoastră n-ar putea să se plângă de felul cum conduceţi afacerile sau cum îi trataţi pe angajaţi. Eu am motive personale.

—Dar ce înseamnă asta?

—Nu vreau să lucrez pentru Byron.

Max se lăsă pe spate şi răsuflă încet, a uşurare.

—De ce?

—Pentru că vreau să-mi continui căsnicia şi în acelaşi timp vreau să-mi păstrez independenţa.

—Pot să ştiu şi eu ce înseamnă asta?

Sarah râse.

—Ei bine, Max, eu îl iubesc. Nu vreau să-l pierd. Dar nu vreau să mă sacrific pe mine.

—Dar toate astea nu explică pornirea dumneavoastră sălbatică – de a pleca şi de a fi pe cont propriu!

—Sălbatică? repetă Sarah şi ridică din sprâncene. Nu mă credeţi în stare de aşa ceva?

Max o privi încreţind fruntea.

—Ba vă cred foarte în stare, recunoscu el. Dar

nu, cred că aveţi nevoie de aşa ceva. Aveţi aici toată libertatea creatoare de care aveţi nevoie. Nu aş putea păstra oameni cum este şi Cassidy dacă i-aş constrânge.

El se opri, ridică un creion şi ciocăni cu el pe birou.

—Byron ce părere are despre ideea asta?

—Încă nu i-am spus nimic.

—De ce dracului nu?

—Pentru că nu am chef să discut cu vicepreşedintele Companiei Haladay, răspunse ea calmă, ci cu soţul meu. Am venit întâi la dumneavoastră, pentru că dumneavoastră vă aparţine compania. Voi vorbi cu Byron, dar nu în orele de lucru.

—Înţeleg, spuse Haladay îngândurat. Nici eu nu mi-aş fi dorit ca soţia mea să lucreze pentru mine. Ea trebuia să stea acasă şi să-mi pregătească cina pentru când ajungeam acasă.

El scutură capul şi se concentra iar asupra Sarei.

—Dar dumneavoastră sunteţi un cu totul alt gen de femeie, nu-i aşa?

—Da, răspunse ea zâmbind.

Ea se întrebase mereu ce simţise el pentru nevasta lui. Acum realiză că o iubise mult.

El lăsă creionul pe masă şi-şi încrucişa braţele.

—N-am avut niciodată un fiu, începu el în cele din urmă.

—Într-adevăr, Max?

El tresări la cuvintele acestea. Se priviră scurt în ochi, apoi el dădu din cap.

—Da, sunteţi o femeie foarte inteligentă. Byron este întruchiparea a tot ce mi-aş fi dorit eu de la un fiu. Când l-am văzut prima oară, era tânăr şi tenace; aspira spre succes. Doamne, m-am gândit eu, aşa eram eu acum 30 de ani. Dar el era mai deştept, mai inteligent. Am investit în băiatul ăsta, dar nu numai profesional. Şi a meritat.

Privirea lui deveni mai pătrunzătoare.

—Nu mi-a plăcut deloc când mi-a povestit de căsătoria voastră.

Sarah îi înfruntă privirea.

—Ştiu.

—Nu mi-a plăcut, continuă Haladay, pentru că asta însemna să se îndepărteze de mine. Dacă ar fi nimerit pe cineva ca Laura mea, nici n-aş fi clipit. Fir-ar să fie, Sarah, vă privesc şi mă recunosc pe mine însumi în ambiţia dumneavoastră.

—Şi ce e rău în asta, Max?

El suspină lung şi obosit.

—Sunt bătrân deja. Sunt bătrân, şi nu sunt pregătit de asta. Dumneavoastră sunteţi soţia de care are nevoie Byron. Era şi timpul să se îndepărteze un pas de mine. Asta vă spun dumneavoastră – Haladay nu este pregătit să

piardă una din cele mai bune arhitecte ale sale.

—Max, apreciez asta, dar...

—Nu mai apreciaţi atâta, izbucni el.

Brusc, simţi un junghi în piept.

—Gândiţi-vă totuşi. Eu am investit şi în dumneavoastră. Discutaţi cu Byron. Vreau să veniţi mâine la ora 8 în biroul meu.

—Da, Sir, spuse ea afectat şi remarcă tremurul mustăţii lui.

—Ei drăcie, Sarah, ieşiţi odată. Am de lucru.

Ea se ridică, dar se opri la uşă.

—Max, oricum m-aş hotărî până la urmă, să ştiţi că am apreciat modul în care mi-aţi vorbit.

Pe la ora 7, Sarah auzi uşa ascensorului deschizându-se şi închizându-se. Ea nu se ridică de pe canapea, ci aşteptă până Byron intră înăuntru. Deşi o văzuse, se duse fără un cuvânt la bar să-şi toarne o băutură.

—Byron, aş vrea să discut ceva cu tine... Vocea ei părea rece, dar n-avea încotro. Era încă mânioasă.

—Dă-i drumul.

El ridică paharul, dar rămase pe loc. Şi el mai este nervos, probabil, se gândi Sarah.

—M-am gândit dacă n-ar fi mai bine să plec de la Haladay şi să-mi deschid singură o firmă.

O clipă nu spuse nimic, ci îşi reţinu un răspuns dur.

—De ce?

—Există mai multe motive.

Pe Sarah o cuprinse un sentiment de dezamăgire. De ce ne vorbim ca doi străini?

—Byron.

Ea se sculă şi făcu primul pas. Deoarece el nu-i veni în cale, se opri.

—Nu vreau să mai lucrăm împreună.

—Haladay are o mulţime de alţi colaboratori.

El luă o înghiţitură zdravănă de bourbon.

—Ştii foarte bine că vreau să spun cu totul altceva.

—Atunci de ce nu-mi spui ce vrei exact Sarah, îi răspunse el rece. Nu-mi plac ghicitorile astea.

—Doamne, Byron, ce mitocan eşti.

Ea se întoarse şi se strădui să se stăpânească.

—Nu vreau să lucrez pentru tine, pentru că nu vreau să mă tratezi ca pe o angajată şi în casa noastră.

—Cum ţi-a venit aşa o idee?

—Pentru că-mi comanzi mereu, Byron, spuse ea şi-l privi din nou. De aceea. Tu mi-ai povestit odată că nu primeşti ordine. Era vorba despre afaceri, şi ai avut perfectă dreptate. Acum îţi spun eu: nu suport comenzi în căsnicia noastră.

—Aha. El îşi privi cu luare aminte whisky-ul din pahar înainte de a-l da pe gât. Deci, iarăşi am ajuns la Bounnet.

—Nu! Sarah se îndreptă spre el înfuriată.

Suntem iarăşi la tine şi la mine, pentru că numai despre asta este vorba. Eu nu mai vreau să continui aşa, să faci din căsnicia noastră şi din profesiile noastre o învălmăşeală. Nu te rog să iei o decizie. În momentul de faţă nu există nici un dubiu cine se va retrage.

—Nici nu ştiu despre ce vorbeşti.

Treptat se apropie de el. Sarah văzu cum furia topeşte gheaţa încetul cu încetul. Ea nu-l slăbi.

—Cred că ştii foarte bine, Byron. Dacă nu despărţim căsnicia noastră de ceea ce facem jos în birou, trebuie, după părerea mea, să schimbe ceva unul dintre noi.

—Şi ce fel de schimbare ţi-ai închipuit tu?

—Am învăţat destul ca să pot conduce o mică firmă şi mi-am câştigat şi un oarecare renume.

—Dar acestea toate sunt datorate lui Haladay, observă el şi îşi mai turnă odată în pahar.

Nu-i convenea că pierdea ceva – o pierdea, întinzând o mână după ea, iar cu cealaltă împingând-o.

—Nici nu contest acest fapt.

—Ce vrei să-ţi demonstrezi cu asta, Sarah?

—Că sunt în stare.

—Arunci totul pentru a-ţi satisface sentimentul de valoare, zise el.

—Nu-i vorba despre valoarea mea, Byron.

Ea îşi trecu mâna prin păr.

—Ştiu că noi doi nu vom reuşi, dacă nu se

schimbă ceva. De când ne-am întors în Phoenix, eşti într-o încordare continuă. Tu tot nu vrei să mă înţelegi încă, Byron şi eu nu pot accepta asta. Cu cât durează asta mai mult, cu atât îţi va fi mai greu să-ţi manifeşti sentimentele faţă de mine. Mă întreb dacă o oarecare distanță pe plan profesional n-ar diminua distanța din căsnicia noastră.

—Eu nu te-am minţit niciodată.

—Nu, spuse ea. E adevărat.

El apucă paharul mai strâns. În acest moment o dorea atât de tare, încât îi venea să țipe de ciudă şi dezamăgire. Totuşi, trebuia să aibă puterea să se abţină. El îşi ţinuse întotdeauna sentimentele sub control – de când părăsise rezervatul, de când îşi începuse ascensiunea Sarah îl dădea cu totul peste cap.

Neaşteptat, aruncă paharul de bar. După ce se sparse, o trase spre el. Ştia că o doare. Într-un fel, chiar asta vroia.

—Am nevoie de tine. Ştii doar, ce naiba.

—Byron...

Dar îi închise gura cu un sărut disperat şi furios şi o trase în jos. Ea îşi aminti de prima oară când făcuseră dragoste. Pe atunci îl simţise îndrăzneţ şi sigur pe el. Acum era brutal şi necontrolat.

Dorința lui aprigă îi înflăcăra pe amândoi. Nu aveau răbdare pentru nasturi şi fermoare. Sarah

simţi cum i se rupe bluza.

Nu dorea altceva decât pielea ei dezgolită şi fierbinte. Ea mai trăgea de hainele lui, când degetul lui pătrunse între coapsele ei. Sarah se cambra şi ţipă la primul orgasm, dar el nu avea milă. Aici, aici pe loc dorea să o aibă, apoi îşi va recâştiga stăpânirea de sine.

Ea gemea si se cutremura, în timp ce el îi căuta sânii cu gura. Apoi se pierdu şi el în dorinţă, gemu când râvna lui se accentua. Nu se putea sătura de ea şi-şi dădu seama că nu-i va fi de ajuns niciodată. Ea îl conduse cu mâinile în profunzimea ei.

Sarah rămase liniştită pe spate, chiar dacă respiraţia ei numai regulată nu era. Byron tăcea lângă ea. N-o ţinea în braţe, iar când ea se întoarse spre el şi îl atinse, se sculă. Ameţită încă de pasiune şi epuizată în urma actului de iubire, Sarah îl privi cum se îmbrăca.

—Byron, unde mergi?

—Plec.

—Pleci? repetă ea înmărmurită şi se ridică.

—Exact.

El îşi încheie cămaşa, fără măcar să-i arunce o privire.

Coapsele ei erau încă umede de la el. Sarah scutură capul încurcată.

—De ce? Fără un cuvânt se duse la uşă. Byron! îl strigă Sarah. Deşi simţea o durere în suflet,

vocea ei era potolită. Nu pleca. Am nevoie de tine.

Fără să se oprească, ieşi afară. Sarah auzi zgomotul ascensorului.

Rămase pe hainele mototolite şi începu să plângă.

CAPITOLUL 29

Contrar obişnuinţei ei, Sarah se trezi înaintea lui Byron. Se trezi încet, întoarse capul şi-l descoperi pe Byron lângă ea. Ea se gândi că nu-l văzuse încă niciodată dormind, pentru că se trezea mereu înaintea ei. Ea vroia să-l atingă, să se întoarcă spre el. Atunci îşi aminti de seara trecută şi se răzgândi. La mişcarea ei bruscă se trezi şi Byron. Se sculă în acelaşi timp cu ea şi o luă de braţ.

—Sarah.

Ea se opri.

—Vreau să fac un duş. Max vrea să ne vadă la ora 8

El simți nevoia să o zgâlţâie, dar se abţinu şi-i dădu drumul. Uşa de la baie se închise uşor în urma ei.

Se îmbrăcară în tăcere. Sarah îşi prinse deja ultima agrafă în păr, când Byron încă îşi încheia cămaşa.

—Mă duc jos acum, spuse ea.

—Vin şi eu imediat, replică el sec.

Byron o urmări cum părăsea locuinţa şi auzi imediat ascensorul.

Sarah îşi porunci să nu se gândească la nimic şi apăsă pe butonul pentru etajul lui Haladay. Nu vroia nici să gândească, nici să simtă, atâta timp cât nu era neapărată nevoie. Nu dorea să se gândească nici la ce-i va spune lui Haladay, nu vroia să recunoască în această clipă că nu avea nici un plan. Când se deschiseră uşile ascensorului, Sarah inspiră adânc şi intră în biroul lui Haladay.

Era cu fața în jos pe podea, în faţa biroului său. Vroia să-i strige numele, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Apoi ţipă şi alergă înspre el. Se lăsă jos lângă el şi inima ei bătea să-i spargă pieptul.

Încercă în zadar să-l întoarcă pe spate – era prea greu. Nu reuşi. Mai încercă odată, strângând din dinţi. Când reuşi în sfârşit, mâna lui îi atinse picioarele. Sarah tresări pe loc. Mâna lui era rece. Ea recunoscu moartea încă înainte de a-i privi fata.

Aproape că i se întorcea stomacul pe dos. Scutură din cap, nu vroia să creadă.

—Max!

Îl luă de umeri şi îl scutură.

—Max!

Se ridică în cele din urmă şi alergă la telefonul de pe biroul lui Haladay. Trebui să formeze de două ori înainte să răspundă.

—Byron, spuse ea când auzi că a ridicat. Byron!

—Sarah?

—Vino repede.

Lăsă receptorul jos şi se grăbi înapoi spre Haladay, ignoră bănuiala ei îngrozitoare şi-i căută pulsul întâi la mână, apoi la gât. Trase cu disperare de cravată, s-o mai lărgească. Inima îi bătea cu putere şi ea înjura fiindcă-i tremurau mâinile.

Când o găsi Byron, tocmai descheia cămaşa lui Max. În câteva salturi fu lângă ea şi o dădu la o parte. Aruncă numai o privire spre Max şi-şi dădu seama că nu mai avea nici un rost. Cu toate astea îi căută pulsul ca şi Sarah. Auzea respiraţia sacadată a Sarei, care stătea în genunchi în faţa lui. Byron întinse mâna şi închise cu grijă ochii lui Max. Sarah protestă bâlbâindu-se.

—Nu, Byron. Nu, nu, nu, trebuie să mai existe ceva... O cuprinse un nou val de greaţă. Trebuie totuşi să-l mai ajutăm cumva.

Un moment rămaseră amândoi în genunchi, lângă Haladay.

—E mort, Sarah. Deja de câteva ore. Nu mai putem face nimic.

El observa cum faţa ei împietri la auzul acestor

vorbe, apoi îşi culcă faţa pe pieptul lui Haladay.

În timpul slujbei de pomenire, Sarah stătu dreaptă şi stăpânită. Privi cealaltă piatră de mormânt, alăturată, şi îşi aminti ce-i povestise Max despre soţia lui.

Când rămaseră doar ea şi Byron la mormânt, aşezară o garoafă pe sicriu. Byron o prinse tăcut de braţ şi o luă de acolo.

Ea se aşează pe bancheta din spate a limuzinei, fiind despărţită de şofer printr-un geam izolat fonic. Pentru prima oară, de o oră, Sarah deschise gura.

—La moartea părinţilor mei am fost tristă şi furioasă. Dar înainte de toate mă simţeam vinovată. Au fost oameni atât de buni, mi-au dăruit dragoste şi ocrotire. Îi iubeam pe amândoi şi consideram că era şi firesc. După moartea lor subită mi-am dat seama că nu le spusesem niciodată cât de mult îi iubesc.

Privi pe geam suspinând.

—Cu o zi înainte de a muri am fost în biroul lui în acele câteva minute m-am simţit atât de aproape de el. Şi a zis...

Vocea ei cedă şi încercă, scuturând din cap să-şi reia stăpânirea.

—A zis că este deja bătrân, dar că nu se pregătise să fie aşa. El şi-a înfrânt un zâmbet şi mi-a poruncit să ies afară, fiindcă mai avea de

lucru. Ţineam la el, aşa cum era. Şi acum nu mai trăieşte.

Byron nu răspunse nimic. Sarah nu observase la el nici un semn de îndurerare; când simţea o durere o păstra în el. Dar acum i se păru mai străin decât atunci când călcase pentru prima oară în biroul lui.

Inspiră adânc, obosită de atâta luptă.

—Nu vreau să vin în sala de şedinţe, Byron, ca să ascult deschiderea testamentului.

—Dar prezenţa ta este absolut necesară.

Asta răsună hotărât şi definitiv.

—Din diferite motive, se va desfăşura cât de curând O schimbare a conducerii într-o companie mare, cum este Haladay, este întotdeauna o vreme periculoasă. Există credite, contracte, sute de oferte mai mari sau mai mici de care trebuie să te ocupi. Abia după deschiderea testamentului poate avea loc transferul.

—Dar asta n-are nimic de-a face cu tine.

Ea îşi lăsă capul pe spate.

—Este important să fii de faţă.

El își întoarse privirea şi nu mai vorbiră în timpul drumului.

În sala de şedinţă mirosea a piele şi a lac de mobilă. O masă lungă de 6 metri, din lemn masiv de stejar cu scaune cu spătare înalte şi cu

căptuşeală dominau încăperea. La fiecare loc erau pahare Watsrford. Perdelele grele de damasc din faţa ferestrelor erau trase Cassidy le desfăcu dintr-o mişcare şi lumina zilei se revărsă în încăpere.

Sarah simţi că durerea lui Cassidy se manifesta prin furie şi îl compătimea. Privi cum Kay Ruperi umplea paharele în tăcere. Când termină, se aşeză la capătul mesei şi îşi împreună mâinile. Lângă ea se aflau hârtii şi creioane. Privirea ei se opri scurt şi discret asupra Sarei.

Sarah nu cunoştea decât pe puţini dintre cei prezenţi. Doi dintre preşedinţii comitetelor de conducere îi fuseseră prezentaţi mai demult, dar ceilalţi trei, în costume întunecate şi cu feţe serioase, îi erau complet străini. Ea stătea între Byron şi Cassidy şi se uita în jur îngândurată.

Greenfield era avocatul lui Haladay şi împreună cu Byron era executorul testamentar. Deşi Sarah îşi dădea seama cât este de stupid, totuşi nu-l putea suferi că ţinea testamentul în mână. Îşi drese glasul şi se aşeză în capul mesei. Vocea lui răsună moale şi umplu sala, dar Sarah nu-l prea asculta.

În timpul monologului său, mai prindea şi ea câteva frânturi de frază dintr-un aliniat tehnic; un fond de bursă, o donaţie. Toate astea n-aveau nimic în comun cu Max Haladay pe care-l cunoscuse ea. Nu putea suferi vocea molatică şi

inexpresivă a lui Greenfield. Din cauza oboselii ei, însă, îi venea din ce în ce mai greu să ignore discursul. Când Cassidy întinse mâna şi şi-o aşeza pe a ei, ea i-o strânse, recunoscătoare pentru gestul lui simplu şi plin de compasiune. Dar chiar când se mai relaxase puţin, auzi numele ei.

—Sarei Lloyd îi las bijuteriile soţiei mele şi următoarele: proprietatea mea din Comwal cu casa şi tot conţinutul ei. Mai las Sarei Lloyd 50 de procente din partea mea de 60 de procente de acţiuni la Haladay Enterprises.

Sarah nu auzi murmurul din jurul ei când îl privi încurcată pe Greenfield. Ce a spus? îi aruncă o privire rapidă lui Byron, dar din expresia feţei lui nu putu deduce nimic. Mâna lui Cassidy se afla încă pe a ei, aşa că se întoarse spre el. El îi puse cealaltă mână pe umăr.

—Rămâneţi liniştită, Sarah, şopti el.

—Ce a spus? întrebă ea, apoi îl pnvi iarăşi pe Byron. Ce vrea să spună cu asta?

Fără să-i răspundă, Byron se ridică şi o luă de braţ.

—Continuaţi vă rog cu împuternicirea. Îi spuse el lui Greenfiefd. Mă întorc imediat.

—Da, normal.

Byron o conduse afară şi închise uşa în urma lor. Ajunşi în sala mare de aşteptare, se trase nerăbdătoare din mâna lui.

—Byron, vreau să ştiu ce se întâmplă aici.

—Max ţi-a lăsat podoabele nevestei lui, proprietatea din Comwal şi 1/2 din 60% a părţii acţiunilor la Haladay Enterprises, spuse el cu sobrietate. Aş evalua totul cam la 50 de milioane.

—Pentru Dumnezeu.

Ea nu se putea dezmetici. Mintea ei se împotrivea.

—De ce?

Byron ridică din sprâncene.

—Pentru că aşa a vrut.

—Dar nu este logic, Byron. Am lucrat pentru omul ăsta doar un an jumate. De ce să-mi lase moştenire?

—Max niciodată nu a fost de părere că datorează explicaţii altora. Vei putea dispune singură de proprietatea particulară. Cât despre acţiunile companiei...

El se opri şi se jucă puţin cu bricheta.

—Asta depinde de cât de mult vrei să te implici în companie.

Sarah izbucni nerăbdătoare:

—Byron, dar este ridicol. Nu am nici un drept asupra proprietăţii sau asupra acţiunilor.

—Ţi-a dat Max, răspunse el. Şi ţi-a dat şi responsabilitate.

Ea îşi înghiţi cuvintele care-i stăteau pe limbă şi îl privi atentă.

—Ai ştiut despre asta, spuse ea încet. Ştiai de

testamentul lui.

—Am vorbit despre el, replică el scurt şi se întoarse. Aşteaptă aici.

Fără a mai lăsa-o să vorbească, se întoarse în sala de şedinţă prin uşa dublă. Sarah rămase privind în urma lui. Ce joc era ăsta? se întrebă ea. De ce nu-i explicase nimeni regulile? Sarah auzi cum se deschid uşile şi se întoarse. Nu ieşi Byron, ci Kay Rupert.

—Mrs. Lloyd, Mr Lloyd m-a rugat să vă conduc sus. Ar dori să-l aşteptaţi acolo. Să nu primiţi reporteri şi să nu răspundeţi la întrebări.

—Am înţeles. Sarah mai aruncă o privire uşilor închise Nu trebuie să mă însoţiţi, Kay. Mă simt bine.

—Mrs. Lloyd, spuse Kay zâmbind şi deschise uşile spre coridor, eu urmez întotdeauna ordinul şefului meu. Aşa doreşte dânsul.

—Bine.

Sarah privi iritată cum introducea Kay cheia în uşa ascensorului.

—Pot să vă ofer ceva de băut, Mrs. Lloyd? Kay îi zâmbi din compasiune, când ajunseră sus. Arătaţi de parcă v-ar prinde bine un pahar.

Sarah dorea să ţipe la ea, să-i spună că vroia să rămână singură, dar se abţinu. Kay nu dorea decât s-o ajute.

—Mulţumesc, sunteţi drăguţă. Nu doriţi şi dumneavoastră unul?

—Nu în timpul serviciului. Un brandy?

—Da, vă rog.

Sarah se aşează pe canapea şi încercă să cugete.

Kay o observă în oglinda barului. Ea simţi în gât gustul mâniei. Sarah stătea pe locul ei, locul pe care dorea să-l fi ocupat ea. 10 ani, se gândi Kay înfuriată.

Am aşteptat 10 ani şi ea a primit totul în mai puţin de 2 ani. Turnă brandy şi i-l aduse Sarei.

—Trebuie să fiţi surprinsă de cursul pe care l-au luat lucrurile, remarcă ea.

—Surprinsă, murmură Sarah luând paharul, nu este termenul care mi-a venit în minte.

—Mr. Lloyd poate să se bucure.

—Byron? Sarah ridică privirea. De ce?

—Acum dispune de majoritatea acţiunilor la Haladay. Avea deja 20 de procente, iar Mr. Haladay i-a mai lăsat 20. Împreună cu cele 30 de procente ale dumneavoastră, are acum 70%. Bineînţeles, nu ştiu de ce nu i-a lăsat Mr. Haladay direct toate acţiunile, dar...

Ea nu continuă, ci scutură din umeri.

—Sper că aţi clarificat neînţelegerile dumneavoastră, înaintea morţii lui Haladay.

—Neînţelegeri?

—Da, ce păcat că v-aţi certat chiar în seara dinaintea morţii lui, nu-i aşa?

—Despre ce vorbiţi acolo?

Sarah se ridicase, dar Kay nu înceta să zâmbească.

—N-aţi ştiut nimic?

Vocea ei răsuna la fel de indiferentă şi de protocolară ca de obicei.

—Am crezut că Mr. Lloyd v-a pomenit despre asta. În seara aceea am făcut ore suplimentare şi vroiam chiar să duc nişte dosare în biroul lui Haladay, când i-am auzit certându-se. Normal că nu am tras cu urechea, ci am lăsat dosarele pe masa secretarei sale şi am plecat. Dar Mr Haladay era înfuriat. Avea o voce puternică.

—Dar Byron nu s-ar fi certat cu Max, insistă Sarah gândindu-se la inima lui. Şi la infarctul care-i cauzase moartea.

—Ei da, probabil a fost doar o neînţelegere.

Kay savura groaza întipărită pe chipul Sarei.

—Mr. Haladay era câteodată foarte nervos. Acum plec. Doriţi cu siguranţă să rămâneţi singură.

Când Kay ajunse în hol, Sarah se aşeză din nou.

50 de milioane de dolari, se gândi ea ameţită. 30% din Compania Haladay. Of. Doamne. Şi Byron s-a certat cu Max în seara dinaintea morţii lui. Nu, e imposibil, îşi spunea Sarah. Nu l-ar fi enervat niciodată în aşa măsură pe Max, pentru că ştia doar cât de slaba îi era inima. Byron se poate controla.

Apoi îşi aminti în ce stare de spirit o părăsise în seara aceea – în care o iubise ca un nebun şi apoi o lăsase singură. Nu, nu, nu! Încercă să-şi înfrângă gândurile. Sigur nu şi-a revărsat mânia asupra lui Max. N-ar fi avut nici un motiv să facă asta. Kay se înşelase. Se înşelase sau minţise.

Când auzi ascensorul, sări în picioare şi aşteptă.

Byron observă crisparea ei şi paharul cu brandy neatins

—Ar trebui să bei asta şi să te bagi în pat.

—De când ai ştiut ce a lăsat Max în testament?

Byron se duse spre ea, luă brandy-yl şi îl bău singur

—În ceea ce te priveşte? De şase luni, de partea ta de acţiuni, de două săptămâni de restul. Sarah răsuflă uşurată.

—Bine, Byron, dar de ce mi-a lăsat Max acţiunile?

—Te cunoştea. Ştia că eşti inteligentă, ambiţioasă şi plină de energie.

Byron aşează brandy-ul pe masă şi-şi scoase cravata.

—Dorea ca Haladay să rămână în mâini puternice -şi de asemenea a vrut să fie sigur ca nimeni să nu primească o felie prea mare de tort.

"Fir-ar să fie, Sarah. Vă privesc şi mă recunosc pe mine în ambiţia dumneavoastră."

Sarah îşi aminti cuvintele lui Haladay, de parcă

ar fi fost cu ei în cameră. În ea urcă o mare tristeţe, de aceea îşi întoarse faţa.

—Dacă mi-ar fi spus personal, spuse ea. Dacă ar fi discutat cu mine întâi.

—Max, din principiu, făcea ce vroia el.

Sarah dădu din cap şi se întoarse.

—Vei fi acum preşedintele companiei?

—Va vota comitetul de prezidiu.

El se uită la brandy.

—Dar, da, mă vor alege preşedinte.

—Şi cu cele 30% ai majoritatea acţiunilor.

El îi aruncă o privire atentă.

—Mulţi oameni vor face socoteala asta.

—Mă întreb, Byron, cât de mult ţi-ai dorit tu asta.

El strânse paharul în mână.

—Du-te în pat, Sarah.

—Ai vorbit cu Max în seara aceea, înainte de a muri?

Ea văzu cum se schimbă la faţă. Dar se transformă repede, înainte ca ea să-şi poată da seama. Expresia feței lui era din nou închisă, când îi răspunse.

—Da.

Sarah simţi urcând o durere de cap cu fiecare bătaie a inimii.

—De ce?

—Asta mă priveşte doar pe mine.

—Te-ai certat cu el?

Byron nu spuse nimic, dar îi înfruntă privirea.

—La naiba, Byron, spune-mi. Tabletele lui mai erau în sacoul lui. Dacă s-a certat cu tine şi s-a enervat...

—Ţi-am spus să te culci, Sarah.

El mai slăbi strânsoarea paharului, pentru că ştia că altfel se va sparge sub presiunea degetelor lui.

—Ţi-a dat totul! ţipă ea, enervată de tăcerea lui. Tu ai fost pentru el fiul pe care şi l-a dorit mereu. Te iubea. Nu te interesează asta? Chiar nu simţi nimic, Byron?

—Ceea ce simt eu nu te priveşte pe tine, Sarah.

Dacă ar fi lovit-o, nu i-ar fi fost aşa greu. Byron o auzea respirând din greu.

—Deci aşa? Cu cât ştiu, nu pot trăi. Am riscat... şi am pierdut.

Mai expiră odată cu zgomot.

—Am sperat să ai încredere în mine, că mă vei lăsa să mă apropii, cu timpul. Dar m-am înşelat. Mie nu-mi ajunge o astfel de căsnicie, Byron. Vreau totul sau nimic.

Byron ridică din umeri, apoi bău iar.

—Asta este treaba ta.

Ea se întoarse şi intră în dormitor să-şi facă bagajele. Când ieşi, el nu mai era acolo.

CAPITOLUL 30

Sarah era la etajul 20 şi privea în jos spre traficul rutier abundent. Nu avea sentimentul că se întorsese acasă, aşa cum şi-ar fi dorit, ci avea impresia că se află între două scaune, sau se uita la un ceas ale cărui arătătoare stăteau pe loc.

Cum spusese odată tatăl ei? "Un ceas care stă arată de două ori pe zi ora exactă." De data asta nu, suspină ea. Ea nu auzi cum se deschise uşa în spatele ei şi o strigă cineva pe nume. Abia când simţi o mână pe umăr, se roti brusc.

—A, Benedict.

Ea i se aruncă în braţe şi se agăţă de el. Tot ce-i era atât de familiar la el o învălui; cum mirosea, cum o zgârie barba lui pe faţă, sunetul plăcut al vocii lui, care mai avea încă un uşor accent de Boston. Dorea să caute ocrotire în braţele lui şi să uite totul. Dar chiar dacă ar fi întors ceasul până în clipa în care se îmbrăţişaseră ultima oară, tot nu era sigură că ar fi putut face asta.

Sarah se desprinse uşor din îmbrăţişare, pentru a-l privi. După ce-şi puse mâinile pe obrajii lui, zâmbi.

—Benedict, ce bine-mi pare să te văd. Pat m-a sfătuit să te aştept aici.

—Sarah, de când eşti în New York?

El vorbi voios, îşi luă un scaun, dar ochiului său format nu-i scăpă paloarea feţei ei. A şi slăbit, se gândi el.

—De săptămâna trecută. Nu erai aici.

Ea mai zâmbi odată şi se aşeză într-un fotoliu moale.

—Deci, m-am hotărât să te aştept în prag, în dimineaţa în care se aşteptau să te întorci.

—Nu aş fi venit dacă n-aş fi bănuit că vii.

—Ştiu, Benedict.

—Am citit ziarele.

El se aşeză comod într-un fotoliu lângă ea.

—S-au întâmplat o mulţime cu tine. Centrul cultural Delacroix, o căsătorie fulgerătoare surpriză cu Byron Lloyd, apoi o moştenire tot atât de neaşteptată.

—Un an deosebit, murmură ea.

—Povesteşte-mi.

—Am găsit pe cineva cu care nu prea mă potrivesc, Benedict.

—Felicitările mele.

Ea râse şi se lăsă pe spate.

—Doamne, de aceea m-am întors. Trebuia să râd iarăşi. Ea se aplecă şi-i luă mâinile. Îl iubesc, Benedict şi cred – ba nu, ştiu, că şi el mă iubeşte. Dar, într-un fel, nu ajunge asta.

—De ce?

—Nu *mă iasă să* mă apropii de el.

Ea îi strânse mâinile în disperarea ei, apoi le dădu drumul.

—În primele săptămâni după nuntă a început să se deschidă încet. Dar apoi s-a închis iar în el.

Mă respinge, urăşte faptul că mă iubeşte sufleteşte, dacă poţi să-ţi imaginezi asta. Poate trebuie să-l cunoşti pe Byron, ca să înţelegi asta.

—Tu îl cunoşti, spuse Benedict. Tu înţelegi?

—Da. Sarah se aplecă iar în faţă şi lăsă cuvintele să-i iasă într-un şuvoi. E plin de sentimente, nu neapărat plăcute. În el este încă multa mânie şi îndârjire adunată din copilărie. Mulţi ani şi-a stăpânit această mânie. Se pare că prea des îi sparg carapacea asta. Byron nu are încredere în sentimente. Nu vroia să se îndrăgostească de mine. Mi-a spus-o chiar el. Cred că cel mai greu i-a fost să-şi recunoască sieşi şi mie dragostea faţă de mine. Astfel mi-a dat o oarecare putere asupra lui.

—Dar ţi-a spus-o.

—Da. Sarah zâmbi amintindu-şi, în felul său. La Haladay are puterea în mâini şi ştie să şi-o exercite, în căsnicia noastră puterea fiecăruia era egală. Şi asta nu i-a convenit. El este un om care nu cedează des şi care nu are încredere în nimeni. Totuşi poate fi tandru. Ah, Benedict, dacă aş putea să-l caracterizez pe Byron cu un cuvânt, l-aş califica drept "complicat". Asta îl defineşte întrucâtva.

—Dar tu nu ai dat niciodată înapoi la greutăţi, Sarah.

—La asta am dat, spuse ea încet. Am fugit de ea. În seara dinaintea morţii lui Max eu şi cu

Byron ne-am certat foarte tare. A părăsit apartamentul nostru. Am aflat mai târziu că a coborât în biroul lui Max şi că a avut o dispută cu el.

Ea simţi cum i se încordează muşchii stomacului. Totuşi se forţă să povestească mai departe.

—După deschiderea testamentului, m-am trezit ca acţionară la companie. Am cerut explicaţii. Şi cele pe care le-am primit nu mi-au plăcut.

Ea se ridică fiindcă nu mai avea stare in fotoliu.

—Byron ştiuse de acţiuni. După ce m-am gândit, am înţeles logica lui Max. În ceea ce priveşte afacerile, era un om destul de egoist. Dorea ca şi după moartea lui lucrurile să se desfăşoare după felul lui şi de aceea şi-a ales oamenii de care era sigur. Oricum aş da-o, eu nu am gândit aşa de logic cum ar fi trebuit s-o fac. Eu am ţinut sincer la bătrânul acela. Şi ascultându-l pe avocatul acela nesuferit la deschiderea testamentului... ei da, într-un fel s-a înrădăcinat o idee în capul meu. Şi am continuat-o. Mi-e ruşine să recunosc că eram uşor de influenţat.

—Sistemul tău de autoapărare a reacţionat, Sarah. Nu eşti nici tu de neînvins, la urma urmei.

—Da, aşa mi-am zis şi eu. Ea privi pe fereastră. N-a folosit la nimic, l-am pomenit de acţiuni şi lui Byron.

—Dacă n-ar fi fost aşa indiferent, dacă ar fi înţeles cât de multă nevoie aveam de ajutorul lui... Dar nici el, nici eu nu am observat nevoile celuilalt. Asta ni se întâmplă des. Aproape că l-am învinovăţit că a plănuit să-şi însuşească şi partea mea de acţiuni.

—Tu ai bănuit asta?

Sarah se întoarse. În ochii ei erau regrete şi tristeţe.

—Doream să mă asigure de contrariu, să spună:"Sarah, te iubesc. Tu însemni mai mult pentru mine decât orice fel de acţiuni, sau Haladay", şi fiindcă nu a făcut-o, l-am întrebat de cearta lui cu Max. Vroiam să-l scutur, să slobozesc în el nişte sentimente. S-a închis complet de la moartea lui Max – nici o durere, nimic şi mi-a explicat numai că sentimentele lui nu mă privesc. Atunci mi-am dat seama că nu pot continua o relaţie fără nici o apropiere, fără o legătură adevărată. Dragostea, în orice caz nu ajunge. Cel puțin nu mie.

—Şi ce vrei să faci acum?

—Încă nu am luat nici o decizie, spuse ea. Mai am nevoie de timp. Înaintea plecării mele din Phoenix, l-am vizitat pe avocat şi i-am transferat lui Byron partea mea de acțiuni.

—Ai vrut să faci asta?

—Da.

Ea inspiră adânc.

—Da, acţiunile pot fi importante pentru Byron. Pentru mine nu înseamnă nimic.

—Şi tu ce-ţi doreşti pentru tine, Sarah?

El se ridică şi se îndreptă spre ea.

—Ce mi-am dorit dintotdeauna: să construiesc. Să am succes. Îl vreau şi pe Byron. Dar nu cred că mai este posibil. Nu aşa, cum vreau eu, deci trebuie să-mi îndrept atenţia asupra primelor două dorinţe.

Ea înghiţi în sec şi îi căzu din nou în braţe.

—Dar pe moment nu mă simt prea puternică. Mi-e teamă că mă voi trezi într-un avion spre Phoenix, unde voi accepta tot ce îmi va porunci el. Îl iubesc mult, Benedict. Dar mă voi urî dacă mă voi întoarce la el.

—Sarah. El se îndepărtă puţin ca s-o privească în ochi. Lasă-ţi puţin timp. Vei câştiga din nou putere. Atunci vei putea lua decizia potrivită, oricare ar fi ea.

—Chiar crezi asta? întrebă ea, zâmbind mat.

—Da, te cunosc doar. Oferă-ţi ceva frumos. Călătoreşte puţin. Nu rămâne aici. În New York. Aici ai prea multe amintiri.

—Da, fu ea de acord. Asta am observat şi eu.

—De ce nu te duci la schi? Tu eşti o schioare foarte bună.

—La schi?

Ea se gândi puţin, apoi i se destinse zâmbetul.

—Da, mi-ar plăcea. Dar acum nu prea este

destulă zăpadă în Venmont

—E cu câteva săptămâni prea devreme.

Benedict o sărută pe nas prieteneşte.

—Du-te la St. Moritz.

—St. Moritz? râse Sarah. În Elveţia?

—De ce nu?

Ea deschise gura, dar nu-şi aminti de nici un motiv care s-o împiedice.

—Da chiar, de ce nu?

♣ ♣ ♣

Sarah schie sigură de ea pe pârtie în jos. Savura viteza şi vântul tăios pe față. Lumea i se dezvăluia albă, liberă şi deschisă. Muşchii ei antrenaţi reacţionau rapid, erau pregătiţi pentru orice mişcare. Respiraţia ei se ridica într-un abur uşor şi se pierdea în urma ei. La capătul pârtiei frână, ridicând un nor de zăpadă. Râzând, îşi ridică ochelarii de schi.

—Fraiera.

Dallas se apropie de ea.

—Nu există ceva mai respingător decât un fraier, mai ales atunci când ştie ceva.

—Bună.

Sarah se aplecă să-şi desfacă legăturile.

—Am crezut că ai ore de dimineaţă cu hunii ăştia blonzi.

—Am şi avut. Am terminat deja.

Se uită la Sarah cum îşi aranja schiuri şi bete.

—Ai zăbovit 3 ore pe pârtie.

—Ah, îmi pare rău.

Sarah întoarse capul şi o privi pe Dallas.

—Nici nu mi-am dat seama.

—Nu trebuie să te scuzi. S-a ocupat Jens de mine, știi...

Ea inspiră aerul subţire şi clar.

—Întotdeauna mi-am dorit o prietenă bogată. Este aşa plăcut când cineva, din senin, te sună şi-ți spune: "Fă-ţi bagajul că plecăm la St. Moritz".

Dallas zâmbi.

—Într-un fel îmi convine de minune.

—Este o schimbare, fără cactuşi şi soare. Sarah îşi aruncă schiurile pe umăr şi făcu semn înspre un bar mic.

—Ce zici de o ciocolată fierbinte? Ai reuşit azi să te deplasezi puţin pe schiuri?

—Doar cu chiu, cu vai.

Aşteptă până Sarah îşi lăsă schiurile şi beţele afară.

—Se pare că lui Jens îl place să mă ridice.

—Şi acum te-ai hotărât să înveţi cât mai încet?

Sarah se strecură într-o nişă şi-şi scoase căciula roşie şi mănuşile.

Faţa ei se înroşise de frig şi de emoţii, iar ochii îi străluceau vioi. Când dădu comanda, râse spontan. Cu două săptămâni în urmă, îşi aminti Dallas, arătase de parcă era gata în fiecare moment să se prăbuşească. La începutul

călătoriei arăta cam disperată, dar acum trecuse, totul şi toată energia îi revenea.

Dallas respiră adânc, fiindcă, după părerea ei, sosise momentul.

—Ştii, Sarah, arăţi minunat. Serios.

—Mulţumesc.

Ea îşi luă o şuviţă din ochi şi o duse după ureche.

—Mă şi simt destul de bine.

—Ştii că trebuie să mă întorc curând acasă.

Dallas se opri, căutând privirea Sarei.

—Trebuie să plec duminică.

—Dallas, nu mai poţi rămâne o săptămână.

—Nu, trebuie să mă întorc.

Întinse mâna peste masă şi o lovi uşor pe Sarah

—Şi trebuie să te gândeşti ce vei face.

Sarah aşează coatele pe masă şi-şi încrucişa degetele. Când îşi sprijini bărbia, îi căzu privirea pe verighetă. O privi puţin, apoi se uită iar la Dallas.

—Ai dreptate. M-am ascuns destul. Acum mi-ar plăcea să-ţi spun că o perioadă aş vrea numai să călătoresc şi să mă distrez

Chelneriţa îi aşează ceaşca pe masă. Sarah privi prin aburul care urca de la ciocolata fierbinte cu guler de frişca.

—Ştiu că nu pot face asta. Efectiv nu se poate, trebuie să mă întorc iar la locul meu de muncă. Asta este hotărârea numărul 1, spuse ea oftând

şi ridică ceaşca.

—Hotărârea numărul 2: încotro?

Mai luă o înghiţitură, înqândurată.

—Probabil mă întorc iar la New York. Acolo mă simt bine. Datorită lui Max, mă aflu în situaţia că pot construi ce vreau şi când vreau

—Şi cu lucrările mele la Haladay ca referinţe, în special la centrul Delacroix, n-ar trebui să-mi fie greu să găsesc oferte de lucru.

—Ce este cu Byron?

Sarah o privi concentrată pe Dallas.

—Nu cred că pot lua o hotărâre în această privinţă. Aş face cale întoarsă cu dragă inimă, zicând că această căsătorie a fost o greşeală. Dar nu sunt sigură de asta. În afară de asta, mi-am jurat că nu voi regreta niciodată timpul petrecut împreună. L-am iubit.

Ridicând din umeri, mai bău o înghiţitură.

—Îl mai iubesc încă. Am putea trăi foarte bine împreună. Dar aşa cum stau lucrurile, pur şi simplu nu merge. Am acceptat asta.

Lui Dallas îi alunecă privirea la mâna Sarei.

—Mai porţi încă verigheta.

—Mă cunoşti bine, murmură ea şi lăsă ceaşca pe masă.

—Durează încă puţin. Întâi şi întâi trebuie să încep să lucrez. Totul se va rezolva după aceea de la sine.

—Presa te va urmări, de îndată ce te vei

întoarce în S.U.A.

—La dracu cu oamenii.

Sarah ridică din umeri cu o tentă de superioritate. Dallas zâmbi, când văzu asta.

—Mulţumită publicităţii, voi putea primi mai uşor oferte. Bănuiesc că până la întoarcerea mea vor fi epuizat toată povestea cu "moştenitoarea-surpriză".

—Nimic nu-i place presei mai mult decât o fată frumoasă, o poveste şi o grămadă de bani. Chiar și aici ai fost recunoscută de câteva ori.

—O să se plictisească atunci când vor observa că mă interesez mai mult de faţadele caselor, decât de pantofi cu toc. Haide.

Ea se strecura din nişă.

—Hai să mergem la saună.

Când stelele erau deja pe cer, Sarah se îndepărtă de luminile pârtiei amenajate şi se lăsă condusă de lumina lunii. Luna se afla rotundă pe cer şi ilumina zăpada strălucitoare. Sarah mergea înainte, cu mâinile în buzunare. O lăsase singură pe Dallas, care flirta cu trei turişti din Italia de sud. Dallas nu cunoştea dificultăţi de a conversa, mai ales dacă turiştii erau de sex masculin. Ea îşi lăsă capul pe spate şi privi cum un nor mare acoperi stelele. Norii aduceau zăpadă, de asta era convinsă. Mâine va fi o zăpadă proaspătă şi fină.

Benedict îi prescrisese locul potrivit. Şi cu ajutorul lui Dallas, reuşise să treacă peste hop. Acum mai trebuia doar să privească înainte. Şi asta voi şi face, îşi zise ea. Mai trebuie să mă întâlnesc odată cu Byron şi să clarificăm despărţirea noastră definitivă, înainte să plec la New York. După aceea voi fi foarte ocupată. Înainte de toate trebuie să-mi văd de îndatoririle mele... biblioteca nu este încă terminată. Cugetă, suspinând. Cred că mă pot descurca acum. Dacă vom desface legătura noastră personală, poate va merge şi relaţia noastră profesională.

Ei, drace. Ea scutură capul şi păşi într-un noian de zăpadă. Nu mă voi putea descurca niciodată cu Byron, fie personal sau profesional, fără să mă fac total de râs. Pot crea multe, pot să mă acomodez la multe situaţii. Dar nu la asta. Cel mai bine ar fi să-i predau lui Cassidy toate schiţele şi să-i las lui totul. Apoi trebuie să-mi transport toate lucrurile de la Phoenix la New York şi să-mi aranjez locuinţa din Manhattan. Avocaţii se vor ocupa de restul. De rămâne de rezolvat între mine şi Byron. Laşul, se gândi ea furioasă.

Se opri la un stâlp şi privi lanjul muntos şi imensitatea înzăpezită ce se desfăşura în faţa ei. Priveliştea conferea o impresie de frig, frumuseţe şi de statornicie. Văzând asta, se gândi la deşert şi i se strânse inima.

Cineva venea spre ea. Recunoscu faţa lui în lumina lunii.

—Januel?

Sarah aşteptă surprinsă. Faţa lui părea palidă şi nobilă în întuneric.

—Sarah.

Ea îi cuprinse mâinile cu bucurie.

—Ce minunat să te găsesc aici.

—Dar ce cauţi aici?

Ea-şi lăsă mâinile în ale sale, încercând să înţeleagă ceva din expresia feţei lui.

—Încerc să scap de birou, răspunse el cu un zâmbet strălucitor. Domnea un haos total acolo, aşa că am vrut să am câteva zile pentru mine.

Zâmbetul lui dispăru când o privi.

—Ce nenorocire. La înmormântare n-am mai avut timp să vorbesc cu tine. Şi am plecat imediat după aceea în Franţa. Bineînţeles că ziarele au mirat pe toată lumea cu ştirea despre moştenirea ta.

—Inclusiv pe mine, răspunse Sarah şi-şi trase mâinile, înfundându-le în buzunarele pantalonilor şi mergând în continuare pe creastă.

—Mă obişnuiesc greu cu gândul ăsta şi nu-mi doresc decât să fi putut să petrec mai mult timp cu Max.

—Trebuie să-ţi spun că se vehiculează o mulţime de zvonuri în legătură cu tine. După ce

ai moştenit o mare parte a unei companii cunoscute în lume, ai dispărut de pe ecran

—Sunt excentrică, răspunse ea cam într-o doară. Acum ştiu mai mulţi oameni ca înainte despre asta.

Januel îi luă mâna cu tandreţe, în timp ce se plimbau.

—În afară de asta, în toată perioada asta de tranziţie, Byron a fost destul de prezent.

—Byron este orice altceva decât excentric, murmură Sarah.

Norii se îndesiră.

—El este acum preşedintele Companiei Haladay?

—Bineînţeles.

—Este cam ciudat că nu eşti alături de el în astfel de momente.

Sarah continuă să privească înainte.

—Cred că asta ne priveşte doar pe mine şi pe el, Januel.

El o făcu să se oprească luând-o şi de celălalt braţ şi întorcând-o spre el.

—Sigur că da, cheri. Nici nu m-aş fi referit la asta dacă nu mi-aş face griji pentru tine.

—Sarah, gândul că ai putea fi nefericită nu-mi place deloc. Trebuie să ştii că ţin foarte, foarte mult la tine.

—Januel.

Vocea şi privirea îi erau hotărâte.

—Apreciez compasiunea ta, dar este inutilă.

—Sarah.

Ea se încordă, din cauza tonului linguşitor, dar el nu-şi pierdu răbdarea.

—Am fost distrus când am auzit de căsătoria ta cu Byron, dar nu pot decât să mă învinuiesc pe mine că te-am gonit de la mine în braţele lui. Am putea fi încă o pereche. Ştiu că ai urmat un imbold spontan cu căsătoria ta. Căsnicia ta poate fi încheiată pe loc.

—Mă priveşte ce fac cu căsnicia mea, îi replică Sarah.

—Dacă o continui sau dacă divorţez, mă voi hotărî singură. În afară de asta, nu simt nevoia să fiu împreună cu tine, Januel. Şi oricum, mă scârbeşte discuţia asta.

—Sarah, nu mă mai pedepsi.

El înteţi strânsoarea, când ea încercă să se desprindă de el.

—Am putea trăi atâtea împreună.

—Sunt convinsă, îl aprobă ea. Cu câteva milioane, ca să ne simţim bine. Ce crezi că mă păcăleşti, Januel. Tu eşti un oportunist, un parazit.

Ochii lui scânteiară.

—Şi soţul tău ce este?

—Nu discut cu tine despre Byron. Şi acum dă-mi drumul.

—De ce eşti aici? continuă el şi o trase mai

aproape, fiind tot mai iritat în vocea lui răsună disperarea. La mii de km depărtare de el. De cum am aflat că eşti aici, am pornit. Şi de data asta mă asculţi! Fii realistă, Sarah. Căsnicia ta cu Byron a ajuns la sfârşit.

Erau acum atât de aproape unul de altul, încât aburii respiraţiei lor se amestecau.

—Am putea să preluăm împreună Compania Haladay. În câţiva ani, mai mult nu ne trebuie. Ştiu cum am putea face asta şi nu am nevoie decât de influenţa ta. Şi aşa am putea să ajungem departe!

Cuvintele lui izbucneau de emoţie, dar ea se concentra asupra ochilor lui.

—Byron este un neghiob, aşa cum era şi Haladay. Prea multe scrupule, prea penibil. S-ar putea obţine nişte, câştiguri, la care nici nu visează.

—Despre ce vorbeşti?

Sarah se zgâia la el. Deodată îşi dădu seama de scopul lui.

—Vorbeşti despre schimbarea unor reguli fundamentale în afaceri?

—N-ar exista schimbări, decât nişte aranjamente legale minore. Tu eşti destul de deşteaptă ca să ştii că asta se face zilnic. Trebuie doar mici sacrificii pentru a rămâne în cadrul financiar.

—Sacrificii? Tu ai adus multe sacrificii, Januel?

S-au adus sacrificii la proiectul Delacroix, de care eu n-am aflat?

—Deiacroix este un succes. Dar ce diferenţă mai poate să fie? El o scutură furios. Nu am timp de morala ta. Am nevoie de ajutorul tău.

—Byron de aceea a venit? De aceea a şi rămas atât de mult la Paris? A descoperit aranjamentele tale? L-a înştiinţat pe Max despre ele?

Ea îl împinse cu mâinile pe piept.

—Trebuia să te concedieze pe loc. Eşti mai rău decât un parazit. Eşti un hoţ şi un escroc.

El o strânse mai tare şi privirea lui deveni neîndurătoare.

—Eu văd totul realist, Sarah şi sunt un as în meseria mea. Eşti prea cinstită ca să afirmi contrariul. Am nevoie de sprijinul tău în conflictul meu cu Byron. Trebuie să-mi stabilizez repede poziţia

—Poziţia ta? îi aruncă ea. Tu nu mai ai nici o poziţie, dacă Byron te lichidează îmi pare rău numai că Max n-a avut plăcerea să te dea afară personal.

—Chiar ar fi făcut asta, dacă temperamentul său coleric nu i-ar fi încurcat socotelile. Trebuia să ştie că nu e de glumit cu inima atât de slabă şi că nu trebuie să se enerveze.

—Ce tot spui?

Ea înmărmuri şi îl apucă de haină.

—Tu ai fost la el? Ai fost la Max?

—Era furios, spuse Januel. Sunt sigur că m-ar fi pălmuit, dar n-a mai apucat. Nu trebuie să mă priveşti aşa de speriată. N-am mai putut face nimic. A murit pe loc.

Ea căscă ochii.

—L-ai lăsat singur. L-ai lăsat să zacă acolo singur, toată noaptea?

Ea vorbea precipitat.

— Cum ai putut? Nu ai spus nimănui. Nu ai chemat ajutoare. L-ai lăsat pur şi simplu întins pe podea.

—La ce ar fi folosit dacă aş fi chemat pe cineva? M-aş fi băgat într-o situaţie greu de manevrat. Era mort, repetă el şi o scutură. Propria sa mânie şi încăpăţânare l-au ucis.

—Şi tu ai fugit. Ea îl lovi cu putere în faţă, apoi încă o dată. L-ai lăsat singur, la mâinile de pe mine, împuţitule!

Ea l-ar mai fi lovit, dar el o sperie, pălmuind-o cu dosul palmei.

—Încetează! Ţi-am spus doar că nu mai era nimic de făcut. Cuvintele lui răsunau cu putere în întuneric. Cum poţi să dai vina pe mine, de furia lui şi pentru inima lui slabă, pe care nu şi-o controlase? Trebuia să mă gândesc la propria mea situaţie.

—Ai schimbat specificările.

Ea respira sacadat. O parte a feţei îi ardea de

la palma lui.

— Te-ai folosit de numele şi renumele lui. Vei plăti pentru asta. Du-te naibii! A zăcut toată noaptea pe podea!

—Sarah, vino-ţi în fire!

El realiză că vorbise prea mult.

—Am intrat în panică. N-aş fi vrut să se întâmple aşa. A murit atât de brusc, în faţa ochilor mei. Trebuie să înţelegi în ce hal eram.

—Nu, nu!

Ea se împinse iarăşi împotriva lui.

—L-ai omorât cu escrocheriile tale. Şi după aceea l-ai lăsat singur. Ar mai putea trăi. Avea medicamente în buzunar.

Amintirea îi umplu ochii de lacrimi şi văzu faţa lui Januel doar şters

—Nici măcar nu ai încercat să-l reanimezi. Avea încă cravata la gât. Este la fel ca o crimă. Exact acelaşi lucru!

—Nu!

Januel o scutură atât de tare, de parcă vroia s-o facă să-şi înghită cuvintele.

—Nu, îţi spun. N-ai voie să spui asta.

—Ba o spun!

Ea încercă să se apere cu disperare, dar zăpada de sub picioare era alunecoasă.

—Voi spune şi mă va asculta toată lumea. Dă-mi drumul! Lasă-mă-n pace!

Ea se smulse şi îşi pierdu echilibrul. Cu un

ţipăt se prăbuşi de pe marginea crestei. Se auzi un ecou, apoi se făcu linişte.

Januel se dădu înspăimântat la o parte. Apoi se întoarse şi o luă la fugă spre locul iluminat.

CAPITOLUL 31

Sarah se trezi de la fulgii de zăpadă; îi cădeau reci si umezi pe obraz. Luna nu se mai vedea acum. Nu vedea decât zăpadă şi întuneric. Când încercă să se scoale, îi vuia capul. Ameţită şi amorţită îşi duse mâna la ceafă şi simţi şuviţele închegate de sânge. Sângele se întărise de frig îşi aminti încet ce se întâmplase şi în locul ameţelii apăru spaima.

Zăpada zbura în jurul ei şi îi intra în ochi. Se sperie când văzu marginea râpei doar la câţiva centimetri de ea.

—Mă vor căuta, spuse ea cu voce tare. Vocea ei răsună înfundată din cauza zăpezii.

—Mă vor găsi. Nu sunt chiar aşa departe de staţiune. N-am voie să mă mişc.

Se ghemui şi se sprijini cu spatele de peretele stâncii. Tremura toată din cauza şocului şi a frigului. O acoperise deja un strat subţire de zăpadă, Tn timp ce se străduia să recunoască ceva în întuneric, se întreba cât de mult căzuse. Nu prea jos, îşi spunea ea, altfel nu aş avea doar

un cucui la cap. Intră în panică, dar încercă să se stăpânească.

Va veni imediat cineva. Dallas va da alarma... Dar ea nici nu-i povestise lui Dallas că se duce la plimbare. Nu va observa lipsa mea până dimineaţă şi chiar şi atunci... Of, Dumnezeule. Sarah se ghemuia tot mai strâns. După o noapte afară, nu prea existau şanse de supravieţuire. Januel va spune cuiva. Vor veni. Nu mă vor lăsa singură aici Va spune el cuiva. Iar intră în panică şi strânse din dinţi. Se linişti puţin, apoi şi privi zăpada.

Nu adormi, îşi porunci ea. Dacă adormi, nu-i vei auzi dacă strigă după tine.

Ea respiră adânc şi încercă să gândească logic. Numai câte un pas odată. Trebuia să se scoale şi să vadă cât de adânc căzuse. Poate putea să se caţere înapoi. Numai la gândul ăsta, simţi un rău la stomac. Dar cu ochii pironiţi în întuneric, Sarah se ridică totuşi. Rămase lipită de stâncă, până nu-i mai tremurau picioarele. Era ameţită, dar aşteptă să-i treacă puţin. Se întoarse cu grijă şi se uită în sus.

Zăpada îi intra în ochi. Dar ea privi în sus şi încercă să desluşească forma stâncii. Avansa puţin pipăind cu mâna şi închipuindu-şi că simte marginea crestei, dar nu era deloc sigură pe ea. Se ridică pe vârfuri, finându-se cu mâna de stâncă.

O piatră se dezlipi la atingerea ei şi ea se lipi speriată de peretele rece. Vântul îi biciuia faţa cu zăpadă, i se făcu negru în faţa ochilor şi se ghemui din nou şi-şi strânse buzele.

—Bine aşa, spuse ea tare. E mai bună teama decât leşinul. N-am voie să-mi pierd cunoştinţa, pentru că atunci poate nu-mi mai revin. Of. Doamne, oare de când sunt deja aici? se întrebă ea disperată.

Îşi îngropă faţa între genunchi. Nu te gândi! Nu te gândi! Aşteaptă numai.

Aţipi din nou, dar de data asta nu-şi dădu seama. Apoi auzi numele ei în depărtare, dar se îngropă mai adânc în zăpadă, punându-şi capul în palmă. Zăpada o acoperea acum ca o mantie. Sarah se mişcă puţin şi mormăi ceva aiurea. O voce pătrunse până la ea, de data asta de la o depărtare mai mică. Strigătul răsuna atât de rugător, încât ea deschise ochii. Aşteptă până mai auzi odată.

—Sunt aici! ţipă ea, punându-şi toată energia în voce. Aici sunt!

—Sarah! Nu înceta să strigi. Te găsesc eu.

Vântul îi sufla zăpada în faţă. Ea se ştergea şi încerca să zărească ceva în viscol.

—Sunt pe o stâncă! Mă auzi?

Străduindu-se să-şi amintească de locul de unde se prăbuşise, îşi apăsă mâinile pe ochi.

—Da, vin. Vorbeşte mai departe!

—Te apropii. Nu văd nimic, dar…

Privind încă în vârtejul de zăpadă şi întuneric, apăru faţa lui Byron deasupra ei. Părea că nu vine de nicăieri, se afla totuşi la o mică distanţă de ea. În aceeaşi clipă izbucni în lacrimi.

—Of, Doamne, Byron…

—Eşti rănită, Sarah? strigă el, când ea se uită în sus. Eşti rănită?

—Nu, eu…

Ea se pipăi iar la ceafă.

—Cred că mi-am spart capul.

—Stai liniştită. Alerg înapoi şi aduc o frânghie.

—Nu! Nu mă lăsa singură! Ea simţi iarăşi o panică urcându-se în ea.

—Te rog, te rog nu pleca, nu pleca! Nu mă lăsa singură aici!

Ea sprijini fruntea de peretele stâncii sughiţând puternic.

—Bine, Sarah, bine. Sarah!

La auzul vocii lui blânde, liniştitoare, se opri din plâns, dar îşi apăsă faţa mai tare de perete.

—Nu te las singură. Trebuie să stai liniştită, Sarah. Te voi trage sus, dar trebuie să mă ajuţi şi tu.

Ea ridică faţa şi îl privi.

—Da, aşa e bine.

El se crispa când văzu spaima din ochii ei.

—Ştii cât de lată este stânca?

—Eu…

Ea sughiţă. Apoi strânse din dinţi înainte de a putea da un răspuns. Se simţi gâtuită de frică.

—Când m-am trezit, eram cam la 20 cm de margine.

Byron înjură, dar Sarah nu-l putea auzi din cauza vântului. Ningea cu fulgi mari şi grei şi el observă că ea era deja acoperită de zăpadă. El se ridică şi privi înapoi pentru a calcula distanţa. Apoi se culcă iar pe burtă.

—Bine, acum ascultă-mă cu atenţie. Aş vrea să întinzi mâna cât de sus poţi. Numai să nu faci nici un pas în spate. Ţine-te aproape de stâncă şi întinde mâna. Eu te trag în sus. Fă totul cum îţi spun eu. Lasă-te în seama mea, Sarah.

Vocea lui era calmă şi Sarah făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l asculta. Deşi tremura din nou, se întinse în sus. Pe marginea stâncii deasupra ei era Byron pe burtă şi îşi proptise picioarele în pământ, căutând cu cizmele un sprijin în marginea stâncii de sub zăpadă. Se aplecă în gol şi se întinse după mâna Sarei. Se atinseră cu vârfurile degetelor, dar pierdură din nou contactul, când Sarah se lipi iarăşi de perete.

—Îmi pare rău.

El nu putea înţelege, pentru că vântul îi ducea vocea slăbită de lacrimi.

—Îmi pare rău. Îmi este atât de frică.

—Întinde-te în sus, Sarah. Dă-mi mâna. Dă-mi

mâna, Sarah!

Se întinse iar şi mâinile lor se atinseră. El o apucă imediat şi o simţi cum tremura.

—Sprijină-te cu cealaltă mână de stâncă. Şi caută să găseşti un loc pentru picioare. Te trag în sus. Ajută-mă, Sarah!

O durea gâtul când respira, iar plămânii abia mai făceau faţă aerului rece. Cu mâna liberă se apucă de stâncă şi se concentra la Byron, căutând un sprijin cu picioarele. Simţi cum o ridică 2-3 cm. Cizmele ei scobeau în zăpadă. Sarah privi speriată în jos. Nimic decât gol…

—Nu! Nu! Uită-te la mine, Sarah, uită-te în sus. Nu în jos.

La porunca lui, se uită iar spre el şi se concentra asupra feţei lui.

—Uită-te numai la mine. Dă-mi şi mâna cealaltă, Sarah. Trebuie să-mi dai şi cealaltă mână.

Sarah îl privea îşi aminti deodată de momentul primei lor întâlniri. Frig, albul orbitor, teamă. Ameţeala o cuprinse din nou

—Sarah, nu leşina. Mă auzi? Nu leşina acum, la naiba! Îl cuprinse o spaimă îngrozitoare. Dă-mi mâna. Uită-te la mine şi dă-mi cealaltă mână. Sarah, pentru Dumnezeu, vreau şi cealaltă mână!

Ea îl auzi şters, ca în vis, dar ridică mâna în direcţia de unde venea vocea. O apucă dureros

de strâns de încheietura mâinii şi o trase centimetru cu centimetru în sus. Mai era conştientă? Îl durea spatele când se ridică în zăpadă şi o trase în sus. Zăpada îi biciuia faţa şi îl orbea.

O trase mai departe, ajunse în genunchi şi o aduse până pe margine. Un moment rămaseră între viscol şi întuneric. Dar cu o ultimă sforţare o luă în braţe şi o rostogoli departe de margine.

Sarah îi simţi gura rece şi crispată peste a ei. Dar cuvintele lui nu ajunseră până la ea. O cuprinse ceaţa când simţi corpul lui muşchiulos peste al ei. El o mângâie ca s-o asigure că era teafără şi se afla în siguranţă lângă el.

—Januel a fost, murmură ea când se trezi din amorţeală. Zăpada o făcu să-şi revină. L-a lăsat pe Max singur. L-a lăsat pur şi simplu singur. Eu am căzut... am alunecat. A schimbat specificaţiile... El ți-a spus că am căzut?

Deodată se simţi total fără greutate, când Byron o ridică în braţe.

—N-a chemat pe nimeni în ajutor... L-a lăsat acolo toată noaptea. Byron, nu mă lăsa singură. Nu pleca.

În viscolul des o strânse şi mai tare la piept şi alergă cu ea spre lumini.

Sarah se uita în tavan. O clipă pendula între somn şi trezie, apoi îi alunecă privirea spre

geam. Silueta lui Byron se desluşea lângă uşa de la balcon. El îi întoarse spatele şi rămase cu mâinile pe pervaz. Cum stătea aşa, părea epuizat, ceea ce trezi curiozitatea Sarei. Îşi aminti că nu-l văzuse încă niciodată obosit. El păruse întotdeauna indestructibil, aşa cum i-o dorise ea odată lui Max Haladay.

—Byron.

Ea crezu că-i strigase numele doar în gând, dar se dovedi că-l spusese tare, pentru că el se întoarse imediat şi se grăbi spre ea. Dar când întinse mâna s-o mângâie pe obraz, se opri, îşi trase mâna şi şi-o vârî în buzunarul de la pantaloni.

—Cum te simți?

Sarah inspiră adânc şi încercă să constate ea singură.

—Sunt cam ameţită, cred, spuse ea după o scurtă pauză de gândire, şi şubredă; dar trăiesc.

Când încercă să se ridice, Byron îi puse o mână pe umăr.

—Nu.

Când ea îl privi, ridică din nou mâna.

—Străduieşte-te să te mai odihneşti puţin.

—Dar mi-ar plăcea să discutăm puţin. Se ridică în şezut, hotărâtă.

—Doctorul a spus că poţi bea ceai când te trezeşti, daca ţi-e sete.

Fără să-şi scoată mâinile din buzunare, o privi

cum îşi aranja perna.

—A lăsat un calmant aici, dacă te doare capul. A zis că ai o uşoară comoţie cerebrală. În orice caz trebuie să-ţi faci în după-amiaza asta o radiografie. Te-ai ales şi cu câteva zgârieturi.

El îşi strânse pumnii în buzunarele pantalonilor.

—Din fericire, nu ţi-ai rupt nimic

—Ce veste bună.

Sarah se lăsă pe spate

—Aş bea cu plăcere un ceai, dar medicamentele vreau să le evit atât cât e posibil. Nu sunt decât puţin ameţită.

—O să-ţi fac un ceai.

El se duse în mica ei bucătărie.

Sprijinită de perne şi acoperită bine sub păturile de lână, Sarah stătea liniştită şi privea lumina dimineţii. De câteva ore încetase să mai ningă şi soarele spulberă întunericul. Sarah se întrebă dacă nu îşi imaginase totul. Apoi cercetă cu degetele lovitura la cap şi durerea de cap îi confirmă că era în realitate. Ea închise ochii. Îşi aminti şters ca de un coşmar, care noaptea este înfricoşător şi viu, iar dimineaţa pare la mare depărtare. Byron aduse ceaiul într-o ceaşcă, pe o farfuriuţă şi îl aşează pe noptieră. Ea îi mulţumi zâmbind.

—Mulţumesc. Abia mai îmi aduc aminte de ce s-a întâmplat după ce m-ai găsit şi m-ai tras în

sus.

Ea respiră repede.

—De fapt nici asta nu ştiu exact; amănuntele sunt estompate.

Ea îl privi, mijindu-şi ochii. Avea părul zbârlit, era neras şi avea hainele şifonate. Părea că nu dormise. Înainte ca ea să mai scoată o vorbă, el începu:

—Ai leşinat, spuse el. Te-am adus aici. Doctorul te-a consultat.

—Nici tu nu te-ai schimbat, murmură ea.

Se aplecă cu grijă ca să ajungă la ceaşca de ceai.

—Descrie-le celor care au pierdut ultimul act puţin mai detaliat, te rog. Nu ştiu ce ţi-am povestit despre Januel, dar...

—Ştiam de tot felul de mite, o întrerupse Byron brutal.

Sarah nu răspunse, ci sorbi din ceaiul ei dulce şi fierbinte. El o privi cum îşi cuprindea ceaşca şi îşi aprinse o ţigară.

—La Paris am venit, printre altele, pentru a urmări un raport de la Lafitte. Mi-a trebuit ceva timp ca să străbat neclarităţile prin diferite căi până la Bounnet. Se asigurase perfect.

—Da, pot să-mi închipui, spuse Sarah.

—Autoconservarea stă la Januel pe primul loc.

Suspinând, privi ceaiul de culoarea chihlimbarului.

—Lafitte ar mai fi trăit dacă şuruburile siguranţelor n-ar fi fost de o calitate inferioară.

—Of, Dumnezeule.

Byron se întoarse şi recunoscu spaima întipărită pe chipul ei.

—Câte puţin la instalaţii, la lemnărie. Ar fi putut continua aşa dacă nu s-ar fi lăcomit prea tare la centrul cultural. Lafitte aflase câte ceva şi m-a informat.

—Săracul Paul. Şi Max.

Privirea ei se îndreptă iar spre Byron.

—Era la Max, când…

—Ştiu. Mi-ai povestit. M-am ocupat deja de asta.

—Dar cum?

Sarah se ridică şi mai mult. Îşi dădu nerăbdătoare părul din ochi. El observă inelul de pe mâna ei.

—Am zis că m-am ocupat, repetă Byron şi suflă enervat un nor de fum. Să schimbăm subiectul ăsta.

Sarah aplecă privirea la respingerea asta. Obrajii ei erau aproape la fel de albi ca husele de pernă, dar el văzu o vânătaie pe partea dreaptă. El se gândi la toate loviturile de pe corpul ei, care îi săriseră în ochi când o dezbrăcase. Şi era mai slabă, mai slabă decât ar fi trebuit.

—Ţi-e foame?

Sarah ridică ochii spre el.

—Eu nu mănânc niciodată dimineaţa, îl refuză ea zâmbind.

Dar fiindcă el nu reacţiona nicicum, aşează ceaiul deoparte.

—Byron, te rog, nu ştiu ce să-ți spun.

Ea îi luă mâna.

—Nu ştiu cum...

Ea lăsă privirea în jos, încruntându-se. Pe dosul mâinilor lui pielea era julită, iar la încheieturi avea răni.

—Ce ai făcut cu mâinile? întrebă ea speriată şi-i luă ambele mâini. Te-ai bătut cu cineva? îl întrebă ea neîncrezătoare şi îl privi în ochi.

Preţ de o clipă întrebarea îi păru absurdă, apoi îşi aduse aminte de Januel.

—Byron...

—L-aş fi omorât pe dobitoc dacă aş fi avut câteva minute în plus.

El vorbi foarte clar, în timp ce-şi stinse ţigara în scrumiera deja plină.

—Aşa n-am reuşit să-i rup decât maxilarul, nasul şi câteva coaste. Acum nu mai arată ca o pictură renascentină.

Fata ei speriată îl înfurie.

—Te-ar fi lăsat să mori afară!

Sarah îşi trecu mâna prin păr.

—Dar nu ţi-a spus unde eram? Am crezut... De unde ai ştiut?

Ea se opri puțin când îi veni în minte o idee.

—Byron, dar ce cauţi tu de fapt aici?

El îşi vârî din nou mâinile în buzunare.

—Dallas m-a sunat.

—Dallas? repetă Sarah uimită. Te-a sunat Dallas?

Ea tăcu, apoi dădu din cap.

—Deci aşa. Aş zice că nu ar fi trebuit să facă asta. Dar, datorită faptului că am rămas în viaţă, nu mai zic nimic.

—Nu erai în camera ta, continuă Byron. Nu erai de găsit nicăieri. Recepţionerul şi-a amintit că te-ai dus să te plimbi după cină. Dar nu ştia dacă te-ai întors sau nu. Deci am pornit în căutarea ta.

—Pentru asta îţi sunt infinit de recunoscătoare.

Ea dădu pătura la o parte.

—N-ai voie să te scoli, spuse Byron şi veni spre ea.

—Vreau să văd dacă mă pot ţine pe picioare fără să cad în nas.

Ea reuşi, sprijinindu-se de tăblia patului, dar simţea totuşi efectele medicamentelor. Purta o cămaşă de noapte lungă cu un decolteu cu dantelă. Byron simţi o atracţie irezistibilă, şi-şi întoarse privirea.

—Îţi aduc un halat.

Îi aduse un halat gros din stambă şi o ajută să-l îmbrace.

—Byron.

Sarah îşi privi mâinile în timp ce-şi lega halatul.

—Ştiu că nu ne-am despărţit în bună înţelegere. Vreau să-mi cer iertare pentru ce ţi-am aruncat în faţă înainte de plecarea mea.

—Nu vreau să aud nici o scuză.

—Byron, te rog.

—Ai avut un motiv pentru asta. Azi noapte, când erai între leşin şi trezire, mi-ai pomenit de Kay. Mă voi ocupa de ea când ajung în Phoenix.

—Nu trebuia să spun asta.

Se apropie de el scuturând din cap.

—Nu am crezut-o.

—Nu există nici un motiv pentru care să nu o fi crezut. În ceea ce-l priveşte pe Max, nu eram sigur până noaptea trecută că nu port eu vina morţii lui.

El o privi în ochi.

—Am fost la el. Era foarte tensionat. Nu fuseserăm de acord cu anumite puncte. Am crezut că-i era bine când l-am părăsit, dar... pe de altă parte nu puteam să fiu sigur.

Sarah îşi închipui cât se chinuise el în zilele după moartea lui Max. Ce trebuia să fi simţit când ea-i ceruse răspunsuri.

—Ah, Byron. Vocea ei sună aspră, de milă, când întinse mâna după el.

—Nu mă atinge! strigă el şi se dădu la o parte.

Cu ochii mari de groază, Sarah îşi trase repede

mâna şi o duse la spate.

Se aşează iar pe pat şi îşi îmbrăţişa genunchii.

—Poate ar fi mai bine să aranjăm tot necesarul. Aş fi făcut toate astea înaintea plecării mele din Phoenix, dar am vrut să plec.

—Da, sunt conştient de asta.

—Ai înaintat actele de divorţ?

—Nu.

Ea-şi muşcă buzele şi vorbi liniştită mai departe.

—Mi-ar plăcea dacă te-ai ocupa tu de asta, Byron. M-am hotărât să mă întorc la New York. Cu orientarea mea personală şi profesională nouă, voi avea cam multă bătaie de cap.

—Şi pe deasupra tu te descurci mult mai bine cu avocaţii decât mine.

—Nu.

Sarah deschise gura, apoi o închise. Îi privea spatele.

—Nu?

—Aşa este.

El se întoarse spre ea. Ea se luă de cap şi încercă să-i descifreze expresia feţei.

—Ştiu că Greenfield mă reprezintă oficial ca avocat, dar de fapt nu-l cunosc deloc, spuse ea. Am avut de-a face doar când ţi-am transferat partea mea de acţiuni.

—Am rupt transferul ăla.

Sarah încetă să-şi maseze tâmplele.

—Ce?

—Am rupt actele alea.

—Actele de transfer?

Sarah clipi încurcată.

—Cum aşa?

—Nu vreau partea ta de acţiuni.

Sarah îi privi faţa. Colțul gurii lui tremura când scrâşni din dinţi.

—Byron, dar nu înţeleg. Credeam că vrei să ai majoritatea acţiunilor

—Nu-mi trebuie partea ta de acţiuni afurisite! ţipă el. Idioato, n-am nevoie de cele 30% ale tale ca să conduc Haladay! Trebuie să înţelegi asta!

El o privi atât de înfierbântat, încât o cutremură.

—Dar nici nu m-am îndoit de asta, Byron. Dar am crezut că-ţi va fi de mai mare folos decât mie, pentru că eu nu vreau să mai lucrez la Haladay.

—Ba ai să lucrezi.

Palid de furie, vorbi mai departe fără să o asculte.

—Max ţi-a lăsat asta pentru că a vrut să-ţi aparţină. Te-a angajat pentru că vroia să te facă răspunzătoare de companie. Aşa că nu vei întoarce acum spatele companiei – şi implicit lui.

Sarah tăcu o clipă.

—L-ai iubit cu adevărat, nu-i aşa?

—Da, l-am iubit.

Cuvintele lui izvorâră pline de durere şi

tristeţe.

—Şi voi avea grijă să se împlinească dorinţa lui.

—Înţeleg. De aceea ai rupt documentele. De aceea trebuie să rămân la Phoenix.

—Da. Nu!

El se întoarse şi se duse la fereastră. Aproape un minut privi afară tăcut, apoi deschise iar gura.

—Când eram în deşert m-am pierdut pentru tine. Şi m-am convins că aşa era în ordine. Că, de îndată ce vom fi la Phoenix se va clarifica situaţia. Dar s-a întâmplat cu totul altfel. Mă poţi zăpăci cu o privire.

El se roti.

— M-am luptat cât am putut. Ştiam de fiecare dată când te răneam. Dar tu te ţineai scai de mine peste tot şi nu-mi uşurai deloc situaţia. N-aş fi vrut să fii atât de importantă pentru mine. Nu ştiu de ce însemni pentru mine infinit de mult, faţă de orice altă femeie. N-ar fi trebuit să fiu aşa rănit când m-ai părăsit.

—Byron..

—Taci din gură!

El se apropie de ea şi o luă de umeri.

—Lasă-mă să termin de vorbit!

Privirea lui era în flăcări.

—Aproape o săptămână am rezistat, apoi aproape că am înnebunit încercând să te găsesc. O oră după ce m-a sunat Dallas mă aflam deja în

avion. Era cât pe-aci să ajung prea târziu. Vrei să ştii ce am simţit când m-am uitat in jos şi te-am descoperit pe marginea râpei? Am simţit că aproape te-am pierdut. Dacă leşinai înainte să te fi apucat cum trebuie.

Vocea lui începuse să tremure, de aceea îşi drese puţin glasul.

—Te iau cu mine. De îndată ce poţi călători, vii cu mine înapoi. Nu va avea loc nici o despărţire.

Sarah se trase de lângă el şi îşi întoarse privirea. Inima ei bătea atât de puternic, ca atunci pe stâncă. Dar nu de frică

—Şi ce se întâmplă dacă înaintez eu divorţul?

—Atunci mă voi împotrivi cu tot ce am şi voi lupta pentru tine, spuse el maniat. Îţi trebuie o armată de avocaţi ca să storci un divorţ de la mine.

—Ah, Byron, eşti un idiot!

Ea îl cuprinse cu un zâmbet larg.

—De aceea şi sunt atât de nebună după tine. Ea ateriză în braţele lui, încă înainte ca el să-i înţeleagă vorbele. Când se lipi de el, îi simţi bătăile inimii.

—Sarah. O, Doamne, te iubesc.

El o sărută vijelios peste tot, faţa, părul.

—Te iubesc.

Ea se dădu râzând pe spate ca să-l privească în ochi. Toată temerea şi grija lui dispăruse.

—Da, dar vrei şi tu asta – să mă iubeşti?

—Da, Dumnezeule, cum să nu.

El o mai trase o dată spre el şi o îmbrăţişa cu putere.

—Niciodată nu mi-am dorit altceva.

SFÂRŞIT